

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

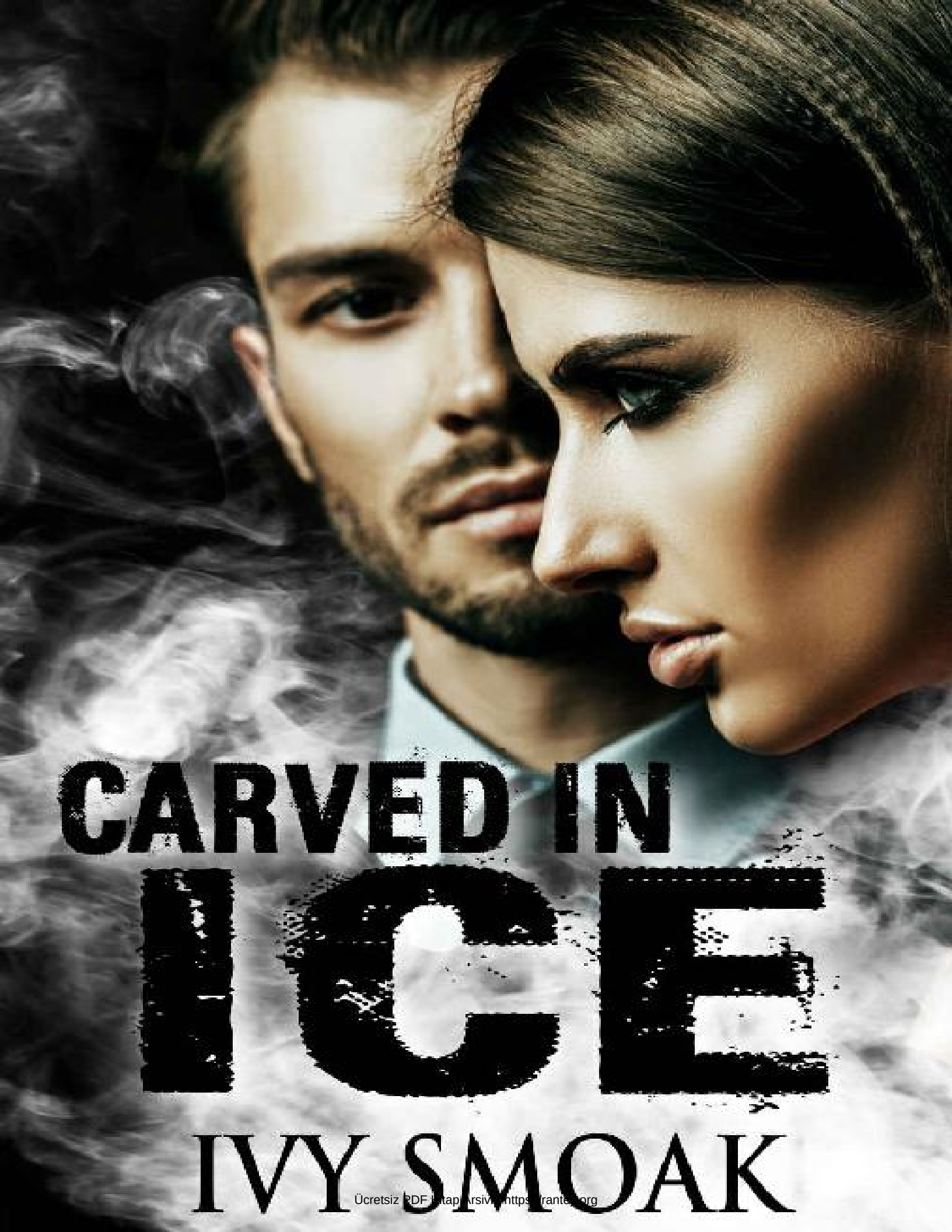
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CARVED IN

ICE

IVY SMOAK

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

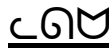
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Buzdan oyulmuş

Çelikten Yapılmış Serisi Kitap 3

CARVED IN ICE

Ivy Smoak tarafından

Telif hakkı 2018 Ivy Smoak'a aittir.

Her hakkı saklıdır

Ivy Smoak'ın bültenine abone olun ve ÜCRETSİZ bir kısa öykü edinin,
ayrıca yeni yayınlarından ilk siz haberdar olun!

İÇİNDEKİLER

Başlık

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Ivy'den Bir Not

Devamını oku

Ücretsiz Kısa Hikaye

ARC Ekibi

Ayrıca Ivy Smoak tarafından
Telif hakkı

Bölüm 1

7 Yaşında

Geçmişe dönüş

Sessizlik. Gözlerim birden açıldı. Bu sessizlik sadece kar yağdığında olurdu. Bu da tek bir anlama gelebilirdi. Kar tatili! Yatağımdan fırlayıp pencereye koştum. Küçük kar taneleri rüzgarda savruluyordu. Yüzümde bir gülümseme belirdi. İsteddiğimden bile daha güzeldi. Bugün okul yoktu, ama yine de kontrol etmeliydim.

Koridora fırladım. Annemle babamın kapısının önünde durduğumda çoraplarım tahta zeminde kaydı. Tam kapıyı çalacakken dışarıdan bir kahkaha duydum. Ve sıradan bir kahkaha değildi. Miles'ın kahkahasını her yerde tanırdım. Dünyadaki en sevdiğim sestti.

Karın tadını çıkarmak ya da Miles'la karın içinde oynamaktan bir saniye bile mahrum kalmak istemiyordum. Belki bugün beni görmezden gelmezdi. Annemle babamın yatak odasının yanından koşarak koridordaki dolaba gittim ve pijamalarımın üzerine kar pantolonumu giydim. Miles haftalardır beni görünmezmişim gibi davranıyordu. Konuştuğumda bile beni dikkate almıyordu. Ama bugün Miles'ı görünmez olmadığımı ikna edeceğim gün olacaktı. Bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Annemin ve babamın yatak odalarında kıpırdanmaya başladıklarını duydum. Eğer ben dışarı çıkmadan önce koridora gelselerdi, beni yıkayıp kahvaltı ettirirlerdi. Ama böyle önemsiz şeylerle uğraşacak vaktim yoktu. Değerli zaman kaybediyordum. Ayaklarımı kar botlarıma soktum, ceketimi ve şapkamı kaptım ve arka kapıya doğru koşarken giydim. Sonra vazgeçip dolaba geri döndüm ve şapkamla uyumlu pembe eldivenlerimi aldım. Su

geçirmez değillerdi ama çok şirin görünüyorlardı. Ve Miles'ın beni görmesini istiyorsam, en iyi halimde görünmem gerekiyordu. Tepesinde büyük bir ponpon olan pembe şapkamı düzelttim ve arka kapıyı açtım.

Annem ve babam beni durduramadan dışarı çıktım ve yeni yağan karın içinde koşmaya başladım. "Merhaba, Miles!" diye bağırdım çitin diğer tarafından.

Cevap vermedi. Sadece kardan adamını yapmaya devam etti.

Çit kapısını ittim ama diğer taraftaki kar yüzünden açmak çok zordu. "Miles, kapı sıkıştı!"

Beni görmezden geldi.

Bir çit beni hayallerimdeki adamdan uzak tutamazdı. Çitin tepesinden tuttum ve kendimi yukarı çekmeye çalıştım. Bacağımı bir, iki kez kaldırdım, sonunda botumu çitin üzerine koymayı başardım. Ekstra dolgu işi daha da zorlaştırıyordu. "Miles!"

Beni görmezden geldi.

Sorun yoktu. Onun yardımına ihtiyacım yoktu. Hadi ama. Sonunda kendimi çitin tepesine kadar çektim ve hiç de nazik olmayan bir şekilde popomun üzerine onun bahçesine düştüm.

Oooof. Yavaşça ayağa kalktım ve Miles'ın yanına koştum. "Ben de kardan adam yapımına yardım edebilir miyim?"

Cevap vermedi.

"Lütfen?"

Hiç bir şey.

Neden bunu yapmaya devam ediyordu? Hiç hoş değildi. "Miles, ben görünmez değilim!"

Beni görmezden geldi.

"Hayır, değilim! Tam burada duruyorum." Kardan adamın beni görmemesi imkansız olacak şekilde etrafında koştum. "Beni görmüyor

musun?"

Hiç bir şey.

Belki de kardan adam yapmaktan sıkılmıştı. Sorun değil, bugün yapabileceğimiz bir sürü fikrim vardı. "Onun yerine sokakta kızakla kaymak ister misin?"

Hiç bir şey.

Bugün özellikle kaba davranıyordu. "Kartopu savaşı yapmak ister misin?"

Hiç bir şey.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Miles Young, sen hiç de iyi bir çocuk değilsin."

Hiç bir şey.

Kar tatilimi mahvetmesine izin vermeyecektim. Çok suratsız bir tipti. Dikkatini çekmek umuduyla ayağımı yere vurdum. Başını kaldırmayınca, bahçeme doğru yürümeye başladım, tüm yol boyunca kalmamı isteyeceğini umdum.

"Yaz mı?" Babamın sesi sessiz kar yağışının içinde yankılandı.

"Buradayım," dedim. "Sıkıştım kaldım." Çitin üzerinden geri tırmanmak istemiyordum.

Babam koşarak çite geldi. Ceket giymemişti. Karların içinde de terlikleriyle. "Yaz, bizi korkuttun. Öylece kaçamazsın."

"Sadece Miles'la oynamak istedim," diye fısıldadım. Ağlayacak gibiydim ama gözlerim çok soğuktu. Bunun yerine burnumu çektim.

"Anlıyorum. Biliyor musun?" Çitin üzerinden eğildi ve beni tekrar üzerinden kaldırdı. "Bazen bir çocuğun dikkatini çekmenin en iyi yolu, ona kendi ilacından tattırmaktır."

"Ne demek istiyorsun?"

“Yani eğer o seni görmezden geliyorsa, sen de onu görmezden gelmelisin.” Çok büyük olduğum için taşınamayacak haldeyken beni eve geri taşıdı. Yanına sokuldum. Babam en iyi arkadaşımdı, bu yüzden çok büyük olmamın bir önemi yoktu.

Bütün gün Miles'ı görmezden geldim. Tam önünde. Onu rahatsız etmeden salıncakta oynadım. Karın altında dans ettim, dilimle kar taneleri yakaladım. Hatta daha büyük, daha güzel bir kardan adam bile yaptım. Güneş batmaya başlıyordu ve gökyüzü, kar yağdığında yaptığı o turuncu renge bürünmüştü. Ama karanlıkta görebilecek olsam bile, ailem daha fazla dışarıda kalmama izin vermeyecekti. Miles'ı görmezden gelmek işe yaramamıştı. Ve zamanım tükeniyordu.

Yanına koştum. "Şimdi oynamak ister misin?"

Hiç bir şey.

"Miles, lütfen, başka kiminle oynayacaksın? Sokaktaki tek çocuklar biziz."

Hiç bir şey.

“Dünyanın en kötü çocuğu sensin. Beni görmezden gelmekten daha kötü bir şey yapamazsın. Ben görünmez değilim!”

Miles eldivenleriyle biraz kar alıp, eliyle vurarak kar topu yaptı.

Bunu bana fırlatması daha da acımasızca olurdu. Zorlukla yutkundum.

Sonunda bana baktı. Gözlerimiz buluştu. Ve eğer yüzüme kartopu fırlatmak üzere olduğu belli olmasaydı gülümserdim.

“Sakın yapma, Miles Young!” Gülümsememek için kendimi zor tutarken, olabildiğince ciddi bir surat ifadesi takındım. Bütün öğleden sonra

benimle oynamasını ummuştum. Sonunda bana bakarken nasıl
üzülebilirdim ki?

Kartopunu havaya doğru fırlattı ve yakaladı.

“Gerçekten, Miles. Yapma.” Lütfen yap.

“Neyi yapmayalım?”

Elini işaret ettim. "Şu kar topunu bana at."

Onu hemen bana doğru fırlattı.

Çılgılığımı sonuna kadar attım ve ondan kaçmaya çalıştım. Ama doğrudan
bacağıma isabet etti. Ah! Gülmemi zor tuttum. "Yapma demiştin!"

“Hayır. Aslında ‘Bana şu kar topunu at’ dedin.”

"Yapmadım!"

Bana dilini çıkardı.

Ben de ona aynı şekilde dilimi çıkardım.

Güldü.

Ve ben güldüm.

Ne kadar süre öylece durduğumuzdan emin değildim. Ama tek istediğim
ona onu ne kadar çok sevdiğimi söylemekti. Ve beni yok saydığına ne
kadar canımın yandığını. Çocuk bakıcım Julie, erkeklerin sana kötü
davranmasının senden hoşlandıkları anlamına geldiğini söylemişti. Ama
ben ona bunun doğru olmadığını, Miles'ın bana kötü davranmasının
sebebinin benden nefret etmesi olduğunu söyledim. Ben de onun benden
nefret etmesinden nefret ediyordum çünkü onu tüm kalbimle seviyordum.

Bu, Julie'nin gerçekten haklı olabileceğini düşündüğüm ilk andı. Miles
bana nefret ediyormuş gibi bakmıyordu. Dudaklarının kenarından hafifçe
gülümsüyordu. Varlığını kabul ediyordu. Sanki içim altüst oldu.

Onu gülümsetmek için tek bir şansım vardı. "Benimle kar melekleri
yapmak ister misin?" diye sordum.

"HAYIR."

Belki iki şansım vardı. "Kızakla kaymaya gitmek ister misin?"

"HAYIR."

Sanırım hiç şansım yoktu. Ellerimi belime koydum. "Senden nefret etmeni sağlayacak hiçbir şey yapmadım. Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun?"

"Çünkü çok sinir bozucusun."

Ona dik dik baktım. Çocuk bakıcım yanılıyordu. Ve Miles Young tam bir pislikti. "Neyse, zaten seninle oynamak istemiyorum."

"Güzel." Arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

Sadece onunla arkadaş olmak istiyordum. Bunu istemek gerçekten bu kadar zor muydu? Etrafta başka çocuk yoktu. Sadece ikimizdik. En iyi arkadaş olmamız gerekiyordu.

Ve o anda ondan o kadar nefret ettim ki. Eğilip bir kar topu yaptım, eldivenlerimle kaldırdım ve aptal kafasının arkasına fırlattım.

Muhteşemdi. Kar topu tam isabet etti ve toz haline gelerek patladı. Adam anında donakaldı.

Gülüşümü duymasın diye eldivenlerimi ağzıma kapattım.

"Hadi, başlayalım!" dedi ve eğilerek bir kar topu hazırladı.

Çılgılık attım ve koşmaya başladım. Karşılık vermek bile istemiyordum. Bana kartopu atıyordu. Bu da beni görebildiği anlamına geliyordu. Artık görünmez değildim.

Birkaç dakika içinde her yerim karla kaplandı. Aynaya baktığımda kendime değil de bir kardan adama baktığımı düşüneceğime neredeyse emindim.

"Teslim oluyorum," dedim. Karın içine geriye doğru düştüm ve kar melekleri yapmaya başladım.

Güldü ve yanıma, kara oturdu. Onun kollarını ve bacaklarını çırpıldığını duyduğumda, yağın kara doğru gülümsedim. Kar melekleri yapmak

istemişti ve ben de onu benimle birlikte yapmaya ikna etmişim.

En sevdiğim şeylerden biri dilimle kar taneleri yakalamaktı. Ona da denemesini söyleyecektim ama ona doğru döndüğümde durdum. Hala kar melekleri yapıyordu. Ve dili dışarıdaydı.

Bunu benden başka kimseye yöneltilmiş olarak hiç görmemiştim. Ama işte oradaydı, diliyle kar taneleri yakalıyordu. Ve anladım ki, kar taneleri yakalamak artık en sevdiğim şey değildi. Gülümsemesi kesinlikle en sevdiğim şeyin önüne geçmişti.

Onunla oynamaktan ne kadar keyif aldığımı söylemek üzereydim ki annesi adını seslendi.

“Sıcak çikolata hazır!” dedi Bayan Young. “Summer, sen de ister misin?”

Miles'a bakakaldım. Dünyada tek istediğim, beni içeri davet etmesiydi. Daha önce de evine gitmişim, ama hep annesinin davetiyle. Beni etrafında istemediğini her zaman çok açık bir şekilde belirtmişti.

Miles doğrulurken, "Gerekirse gelebilirsin sanırım," dedi.

Kesinlikle yapmalıydım. Evet, davet tarihinin en kaba davetiydi. Ama onu nasıl reddedebilirdim ki? Miles Young'ı seviyordum. Ondan nefret ettiğim tek şey, bana karşılık vermemesiydi.

Bölüm 2

18 Yaşında

Bugün – Pazar

Yavaşça gözlerimi açtım. İlk başta beni neyin uyandırdığından emin değildim, ama şehrin olağan seslerinin kesildiğini anlamam sadece bir an sürdü. Tavana baktım. Kar tatili. Harika. İç çektim ve battaniyeyi çeneme kadar çektim. Tek istediğim bir köşeye kıvrılıp daha basit zamanların hayalini kurmaktı. Ama zaman artık sahip olmadığım bir lükstü.

Miles'in kapısının altına kim olduğumu itiraf edip ona artık yoluna devam etme zamanının geldiğini söyleyen notu bırakmamın üzerinden dört ay geçmişti. Notu yazdığımda öleceğimi sanıyordum. Birçok yönden de ölmüştüm. Yorganı üzerimden itip soğuk ahşap zemine adım attım.

Aynanın önünde durdum ve Miles'in beni şimdi tanıyıp tanımayacağını merak ettim. Sadie Davis kılığından kurtulmuştum. Ve bununla birlikte, kendimden geriye kalan ve anlamlı olan son parçadan da kurtulmuştum... Miles'tan. Saçlarımı çenemin hemen altına kadar kestirmiş ve kirli sarıya boyamıştım. Kahverengi lenslerimi takmayı bırakmıştım. Liza ile onlarca kavga ettikten sonra, gerçek adım olan Summer Brooks yazılı sahte bir kimlik edinmiştim. Anlaşma şuydu: Geçmişimden kimseyle iletişime geçmeyecektim. Kimliğimi asla hiçbir şey için kullanmayacaktım. Ve karanlıkta veya yeni maskemin arkasında saklanmadığım sürece evden asla çıkmayacaktım.

Kurallara uymak kolay olmalıydı. Sadie Davis cinayetinden aranıyordum. Ama her gece, kuralları çiğnemeye çok yaklaşıyordum. Eski yurt binamın yanındaki çatıya gizlice çıkıp Miles'in yıldızlara bakmaya

gelmesini bekliyordum. Her gece bekledim. Ama... hiç gelmedi. En sevdiği yere gitmeyi bıraktı. Mektubumda beni aramayı bırakmasını söylemişim. Şaşırmamalıyım.

Takip etme eğilimlerim bununla da sınırlı kalmadı. Futbol maçlarını uzaktan izledim. Takımının ligi kazanmasını izledim. Arkadaşlarıyla kutlamalarını izledim. Tatil için New York'tan ayrılıp evine gitmesini izledim. Beni tamamen unutmasını izledim.

Ve bu canımı acıttı. Bir yanım, hayatta olduğumu öğrendikten sonra beni aramaya devam edeceğini düşünüyordu. Ama bu o kadar basit değildi. Haberleri görmüş olmalıydı. Katil olduğumu görmüş olmalıydı. Açıkça artık benimle hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu. Ve katil olmasam bile, yakında olacaktım. Miles doğru seçimi yapmıştı. Ben de doğru seçimi yapmayı umuyordum.

Taytımı ve kazağımı giydim ve komodinin üzerindeki silahımı aldım. Silahı belimde taşıdığım da V'nin tek yapabildiği ona dik dik bakmak olduğu için sütyen kılıfına yatırım yapmışım. Bu şekilde kendimi güvende hissediyordum ve o da şikayet edemezdi. Bilmediği şey onu öldürmezdi. Zaten son zamanlarda göğüslerime hiç yaklaşmamıştı. Onu uzaklaştırmıştım. Tıpkı Eli'yi uzaklaştırdığım gibi. Ve Miles'ı da.

Miles. Bugün kış dönemi tatilinden dönüyordu. Silahımı kılıfına koydum ve kazağımı düzelttim. Bu gece gelip gelmeyeceğini görmek için çatıya çıkmanın bir anlamı yoktu. Kar yağıyordu. Karda yıldız görünmüyordu. Ayrıca, ya çatıya çıkarsa? Ya yanına birini getirirse? Bunu izleyemezdim. Onun yoluna devam ettiğine inanmak başka bir şeydi. Ama bunu görmek? Bunu yapamazdım.

Banyoda hızla ellerimi yıkadım ve koridora çıktım. V çoktan mutfak masasında oturuyordu. Hepimiz birlikte çalışmaya karar verdiğimizde, bunun birlikte yaşamak anlamına geleceğini fark etmemiştim. Eli, Liza, V

ve ben, gelmiş geçmiş en kötü ev arkadaşı grubuyduk. Liza gece kuşu gibiydi. Eli duşu çok uzun süre tekeline alıyordu. Ve V... V ile yaşamak gerçekten zordu. Muhtemelen o da bundan hoşlanmıyordu. Aptal maskesini çıkarmasına asla izin vermiyordu. Yeni merkezimiz için daireyi satın aldığımda, tüm o ekstra teknoloji yerine daha büyük bir alana yatırım yapmalıydım. Güvenliğimiz Don Roberts'ı uzak tutacak kadar güçlü değildi zaten. Ve şu anda tek istediğim daha fazla alandı.

"Günaydın, Sadie," dedi V, mısır gevreği kasesinden başını kaldırmadan.

İşte bu yüzden onunla yaşamak çok zordu. Ve onu kendimden uzaklaştırmamın sebeplerinden biri de buydu. Gizli sığınağındaki bomba patlamadan hemen önce bana Summer diye seslendi. Beni sevdiğini itiraf etti. Ve sonrasında? Hemen tekrar Sadie diye seslenmeye başladı. Ve bir daha asla beni sevdiğinden bahsetmedi. İnsanlar ölmek üzereyken aptalca şeyler yaparlar. Yalanları canımı yakmıştı. Ona ne diyecektim ki?

"Günaydın." Çok kibar. Yanından geçip buzdolabına gittim. Mutfakta iştah açıcı hiçbir şey yoktu. Bir elma alıp mutfak tezgahına oturdum, neredeyse V'nin odanın diğer tarafındaydım. İkimiz de garip bir sessizlik içinde yedik. İşin özü, kısa süreli bir ilişkimiz olmuştu. Ve şimdi birlikte yaşıyorduk. Aslında arkadaş bile değildik. Beni tanıdığını sanıyordu ama tanıımıyordu. Ben de onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

"Bahar dönemi yarın başlıyor," dedi V.

Elmamdan başımı kaldırdım. "Hım." Bir anlığına ona bakakaldım. Kollarında ne kadar güvende hissettiğimi hatırladım. Hatta ismimin onun dilinde ne kadar güzel geldiğini bile hatırladım. Beni sevdiğini söylemişti ama belli ki pişman olmuştu.

Mutfak tezgahına tekrar baktım. Bu sözleri duymak istediğim tek kişi Miles'tı, ama o söylemedi. Sanki birlikte geçirdiğimiz son gecede sevişmişiz gibi hissettim. Ona onu sevdiğimi söylemiştim. Ama o asla

karşılık vermemiştii. Ve şimdi de asla vermeyecekti. Zaten muhtemelen ona inanmazdım. Belli ki kimse bana bunu söylerken gerçekten içten gelmemiştii.

"Ondan uzak duracak mısın?" diye sordu V.

"Kim?" Gözlerimi mutfak tezgahına dikmiştım.

"Miles Young." İsmi söylerken sesi her zamankinden daha gür çıktı.

İç çektim ve tabureden kalktım. "Liza'ya bir söz verdim."

"Yani onu görmeyeceksin?"

Elmanın geri kalanını çöpe attım ve ona döndüm. "Bir şey söylediğimde gerçekten de onu kastediyorum, V."

Dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi.

Belki de kendimi kötü hissetmeliydim, çünkü teknik olarak bu bir yalandı. Bana daha önce Miles'la görüşmeyi bırakmamı söylemişlerdi ve ben de onların arkasından iş çevirip ona her şeyi anlatmıştım. V'nin güvenini ihanet etmiştim. Hepsinin güvenini. Ama hiç kötü hissetmedim. Eminim ki dördümüz de saplantılı yalancılardık.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Söylediklerimi unut." Mutfağın dışına doğru yürümeye başladım ama bileğimi yakalayıp beni durdurdu. Hemen elimi çektim.

"Lütfen benimle konuşur musun? Belli ki bir şey seni rahatsız ediyor. Eğer konuşabilirsek..." sesi kesildi.

Dört ay önce söylediklerinden pişman oldu. Ben de sanki hiç olmamış gibi davrandım. Aramızda sözsüz bir anlaşma olduğunu varsaymıştım.

"Konuşacak bir şey yok. Üzgünüm, sadece... kardan gerçekten nefret ediyorum." Bu doğrudu. Bana Don'un benden aldığı şeyi hatırlattı. Kar fırtınasının tadını çıkardığım son anı Miles'la birlikte hatırlamıştım. Her iki anı da çok acı vericiydi.

“Kardan mı nefret ediyorsun? Bu yüzden mi aylardır beni kendinden uzaklaştırıyorsun?”

Hayır. "Evet."

“Neden yalan söylüyorsun?”

“Ben mi? Ciddi misin?” Sesimin yükselmeye başladığını duyabiliyordum. “Bu denklemde yalancı ben değilim, V.” Adını tırnak içine aldım.

“Adım konusunda sana yalan söylemedim. Sadece söylemedim...”

“Ne farkı var ki?” Sinirlerim bozuluyordu. Dışarı çıkıp karın tenime değmesini hissetmem gerekiyordu. Bu konuşmanın neden önemsiz olduğunu hatırlamam gerekiyordu, çünkü şu anda canımı yakıyordu.

“Gerçek adın ne olursa olsun umurumda bile değil. Beni üzen şey bu değil.” Hızla yanından geçtim, askıdan kışlık ceketimi kaptım ve peşimden geldiğini umursamadım.

"Demek ki seni üzen bir şey var?"

İsa. Ne kadar kalın kafalıydı. “Ne düşünüyorsun V? Bana Summer dedin. Beni sevdiğini söyledin. Sonra itirafından tam 10 dakikadan az bir süre sonra tekrar Sadie demeye başladın. Bir daha asla beni sevdiğinden bahsetmedin. O kadar hızlı geri adım attın ki, hayal ettiğimi sandım. Son birkaç aydır çok şeyden vazgeçmek zorunda kaldım. Hiçbir yere gitmeyeceğine söz verdiğin halde senden de vazgeçmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.” Söylediğim her şey bencilceydi. Çünkü ona aşık olduğum süre boyunca Miles'a da aşık olmuşum ve Eli'ye de aşık oluyordum. V beni sevmemeliydi. Ben bir canavardım. Ve çok daha kötü olmak üzereydim.

Bana öylece baktı.

Kendini savunmak için söyleyecek hiçbir şeyinin olmaması beni daha da sinirlendirdi. "İşte böyle."

Hâlâ hiçbir şey söylemedi.

O aptal maskeli suratına bir tokat atmak istedim. "Şu anki azabıma son verip, gerçekten ciddi olup olmadığını söylesene?" Kalbim göğsümde tekliyordu.

"Sadie..."

Elimle işaret ettim. "Söylemen gereken tek şey buydu." Arkamı döndüm. "Athena, aç kapıyı." Pencere vızıldayarak yükselmeye başladı.

"O an söylediklerimin arkasındaydım," dedi V arkamdan. "Söylemenin doğru olduğunu hissettim. Nasıl hissettiğimi bilmeden ölmek istemedim."

Yangın merdivenine çıktım ve ona döndüm. Demek ki ciddiydi? Silah aniden göğsüme ağır geldi. Gözlerimi onun gözlerine kilitledim. Söylemek istediğim çok şey vardı. Tam ağzımı açacakken tekrar konuşmaya başladı.

"Ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum," dedi.

Kar, rüzgarda dans ederken etrafımda savruluyordu. Karda hiçbir zaman iyi bir şey olmazdı. Neden umutlandığımı bile bilmiyordum. "Harika. Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler. Görüşürüz, V."

Ama yapmazdım. Onu bir daha asla göremeyeceğimden çok şüphe ediyordum. Pencere vızıldayarak kapanırken yangın merdiveninden yukarı çıkmaya başladım. Çünkü bugün o gündü. Şehrin sessizliğini duyar duymaz anladım. Don Roberts karda son umudumu da almıştı. Sessizlik içinde son nefesini vermesi ne kadar harika olurdu acaba?

Bölüm 3

Pazar

Bugün Don'u öldürecektim. Sonunda bunu yapacaktım. Ama önce yapmam gereken bir şey vardı. Eski yurt binama baktım ve bekledim. Miles'ı görmem gerekiyordu. Her şey hep Miles'a dönüyordu. Burada olmamalıydım. Yanlıştı, ama ondan uzak duramıyordum. Ayrıca, onu son kez görme şansım olabilirdi. Eğer bugün her şey yolunda giderse, gün batımından önce parmaklıklar ardında olacaktım.

Sarışın bir kızın Miles'a yaklaşıp koluna dokunduğunu izledim. Duyamadığım bir şeye birlikte gülüyorlardı. Yurdun doğru yürürken Miles kızın bavullarından birini aldı. Onların kahkahalarını duyamıyordum ama onunkini hayal etmek kolaydı. İçimi ısıtan, midemi alt üst eden türden bir kahkahaydı. Buraya gelmek kesinlikle bir hataydı.

Nefesimi verdim ve nefesimin önümdeki karla karışıp ikisini de görmemi engellemesini izledim. Yurt binasından uzaklaştım. Miles yine gülümsüyordu. Ne güzel. Yıllarca beni unuttuğunu sanmıştım. Hala mektup yazdığını öğrendiğimde her şey değişti. Çok kısa bir an için tekrar aramızda bir şey olduğuna inanmama izin verdim. Ama onu şimdi görünce? Görünüşe göre, ilk başta sandığım kadar kolay unutuluyordum. Bu düşünce beni uyuşturuyordu.

Ondan uzakta olduğumda kendimi güçlü hissediyordum. Son birkaç aydır tek yaptığım şey antrenman yapmaktı. Sanki süper kadınmışım gibi davranıyordum. Ama açıkçası değildim. Zayıftım. Onu başka bir kızla gülerken görmek bile beni yıkılıp ağlamak istememe neden oluyordu.

Bir zamanlar, onunla birlikte olmak tüm hayallerimin gerçekleşmesi olurdu. Artık durum böyle değildi. Hayallerim kabusla dönüşmüştü. Ve gördüğüm her kabus tek bir şekilde sona eriyordu: Don'un son nefesini vermesiyle.

Çatının üzerinden koştum ve bitişikteki binaya atladım. Çatılarda koşmak, Central Park'ta koşmaktan daha iyiydi. Özellikle geceleri, yıldızlarla birlikte koşuyormuş gibi hissediyordum.

Ayaklarım çatıda oluşan sulu karda kaydı. Bugün koşmak zor olacaktı. Görev noktama ulaşmam tahmin ettiğimden daha uzun sürecekti. Miles'ın görünmesini beklemekle çok fazla zaman harcamıştım. Eğer bu yüzden fırsatı kaçıırırsam, belki de sonunda onu takip etmeyi bırakırım. Belki de yeterince öfke biriktirip yoluma devam ederim.

Miles ondan hoşlanıyor muydu? Dur. Silah elimde titriyordu. Miles'ın önemi yoktu. Planımdan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Don nerede Allah aşkına?

Kışlık ceketimin kolunu yukarı çektim ve saate baktım. Ben zamanında gelmiştim ama Don geç kalmıştı. Yoksa erken mi çıkmıştı?

Belediye başkanının programını çözmek zor değildi. Özellikle de Don Roberts gibi sevilen birinin. Birkaç ay önce yapılan seçimlerde ezici bir zafer kazanmıştı ve ilk girişimi şehri temizlemek olmuştu. Artan suç oranının tüm sorumluluğunu kanunsuzlara yüklüyordu. Bu arada, seçmenlerinin arkasından mafyanın şehri ele geçirmesine izin veriyordu. Ve nedense, sırlarını sadece benim ekibim biliyordu. Polisleri avucunun içine almıştı. Hatta herkesi avucunun içine almıştı.

Bugün Don yerel bir ilkokulda okuma etkinliği yapıyordu. Her şey çok yapmacıktı. Görünüşte iyi geçinmek için yaptığı bir kamu hizmeti idi. Çocukları umursamıyordu. Bildiğim kadarıyla, bir sonraki kurbanını gözetliyordu. Bu düşünce elimdeki silahın tekrar titremesine neden oldu. Sıkıca tut. Parmağım tetiğe daha da sıkıca bastırıldı.

"Silahı bırak, Summer," dedi Eli arkamdan.

Onun olduğunu anlamak için dönmeme gerek yoktu. Kulağıma fısıldarken sesinin nasıl olduğunu hatırlamak kolaydı. Tüm hayatım anılarla doluydu, ama şu anda hiçbir şeyim yoktu. Tutunabileceğim tek şey bu an. "Teşekkürler, gerek yok," dedim sakince. Bugün kimse beni durduramazdı. Artık yeterdi.

"Ciddi söylüyorum, Summer. Bunu bana yaptırma."

Omzumu çevirip ona baktım. Onun da silahı kalkıktı, ancak aşağıdaki sokağa değil, bana doğrultulmuştu.

Güldüm. "Beni vuracağına inanmamı mı bekliyorsun?" Hadi canım. Tekrar uçuşumun kenarından aşağıya baktım. Nerede bu herif?

"Burası bir ilkokul," dedi Eli. "Masum çocukları tehlikeye atıyorsunuz."

Sesindeki sinirlilik beni rahatsız etti. Çocukları asla tehlikeye atmazdım. "Neyse ki iyi nişan alıyorum."

"Bu mesafeden tabancayla kimse iyi nişan alamaz. Bu doğru yöntem değil. Çok yaklaşıyoruz."

Arkamı döndüm. "Biz mi? Ciddi misin? V'ye Don'u öldüreceğimi söylediğinden beri 'biz' diye bir şey kalmadı. Güvenimi boşa çıkardın. 'Biz' diye bir şey yok, Eli."

Silahı hâlâ bana doğrultulmuştu.

"Bugün ondan zar zor kurtuldum. Beni adeta bir şahin gibi izliyor. Şu işi bitirmeme izin ver, sonra hepimiz yolumuza devam edebiliriz." Bu sözleri yüksek sesle söylemek bana inandırıcı gelmedi. Bunu nasıl atlatacaktım? Ya

hapse girecektim ya da ölecektim. Miles'ın düşüncesi aklıma tekrar girmeye çalıştı ama onu bir kenara ittim.

“Don'u öldürürsen hiçbir cevap alamayacaksın. Her şeyi bildiğimizi sandığım zaman sana yardım etmeyi kabul ettim. Tek önemli olanın sana yaptıklarının intikamını almak olduğu zaman.”

“İhtiyacım olan tüm cevaplara sahibim. Annemle babamı öldürdü. Beni mahvetti.” Sesim titredi. “Benim için önemli olan tek şey intikam.”

"Yaz..."

“İkimiz de bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu biliyoruz, o yüzden kendini kandırmayı bırak,” dedim. “Artık senin için bir önemi kalmadı. Olan bu. Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun.”

“Gerçekten aklını kaçırmışsın. Bunca zamandır seni savunuyordum. Senin kadar ben de kaçıyorum. Senin için her şeyimi feda ettim.”

Güldüm. "Ve yaptığın şeyden pişman olmaktan başka bir şey yapmadın."

Eli başını salladı. "Seni artık tanıyamıyorum bile."

“Muhtemelen saçındandır.” Bir kapının kapanma sesi beni arkamı dönmeye zorladı. Çatıdan aşağı baktım. İşte oradaydı. Ve tahmin ettiğim gibi, etrafı bir sürü çocukla çevrili değildi. Silahımı kaldırdım.

Ve hemen boynumun yan tarafına bir şeyin çarptığını hissettim. Uzandım ve V'nin insanları bayıltmak için kullandığı serum şişesinin içindeki küçük tüyleri hissettim. Kahretsin. Dizlerimin üzerine çökerken Eli'ye baktım. Elinde normal bir silah tutmadığını bile fark etmemiştim. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım betona düşerken. Silahım elimden düştü ve benden uzaklaştı.

“Evet, bunu gayet açık bir şekilde ifade ettin.” Eli eğildi ve beni omzuna aldı. “Neyse ki, senden nefret etmek o kadar kolay değil.”

Gülebilirdim ama çok uykuluydum. "Aslında senden nefret etmiyorum," dedim esneyerek. "Böyle güzel bir kalçan varken senden nasıl nefret

edebilirim ki?" İki elimi de kalçalarına koyup sıktım.

Güldü. "Sanırım aylardır bana bu kadar güzel bir şey söylememiştin. Belki de seni daha sık uyuşturmalıyım."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir." Tekrar esnedim. "Belki o zaman tekrar mutlu olabilirim."

"Yaz?"

Sesini duyunca uykuya daldım.

Bölüm 4

Pazar

Başım ağrıyordu. Elimle tutmaya çalıştım ama hareket ettiremedim. Hatırladığım son şey Don'u öldürmeye hazırlanmaktı. Ellerimin bağlı olduğunu hissetmek gözlerimi yavaşça açmama neden oldu. Tutuklanmış mıydım? Bunu ben mi yapmıştım?

“Güzel, uyandı!” diye seslendi Liza ve karşımda duran üç sandalyeden birine oturdu.

Gözlerimi kırıştırdım. "Liza, beni çöz." Tutuklanmamıştım. Her şey aklıma geliyordu. Eli araya girmişti. Planlarımı mahvetmişti. Yere düşmüş yerden kalkmaya çalıştım ve ayaklarımın da bağlı olduğunu fark ettim.

"Cidden, beni çöz."

"Yapamayız, Summer."

“Neden?” Ellerimi tekrar hareket ettirmeyi denedim ama başaramadım.

"Bir müdahale gerçekleştiriyoruz," dedi Liza.

Çırpınmayı bıraktım. "Müdahale mi? Ciddi misin? Neden?" Eli ve V'nin Liza'nın iki yanındaki sandalyelere oturmalarını izledim.

"Çünkü son zamanlarda çok aksi davrandın."

Ona baktım. "Ben mi? Sana bir haberim var Liza, sen her zaman bir cadısın. En azından bana karşı."

“Tamam, yeter bu kadar,” dedi V. “İkiniz de.” Liza'ya öfkeyle baktı.

Omuz silkti ve gözlüğünü burnunun üzerine doğru itti. "O sordu."

“Konu bu değil,” dedi Eli. “Summer, senin için endişeleniyoruz. Bizimle konuşmayı kestin. Hepimizi dışladın.”

"Bu çok saçma," diye mırıldandım kendi kendime, ellerimi ipten kurtarmaya çalışırken. Ah.

Eli öne eğildi ve dirseklerini dizlerine koydu. "Summer, bana bak."

Yukarı bakmadan mücadele etmeye devam ettim.

"Kendinizi uzaklaştırmak kimseye yardımcı olmuyor. Bir ekip olarak çalışabilmemiz gerekiyor ve bunu yapabilmek için size güvenebilmemiz şart."

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden kurtulmaya çalışmaya devam ettim.

"Seni uzun zamandır tanıyorum ve..." diye başladı Eli.

Gülüşüm Eli'nin iç çekmesine neden oldu. Gerçekten tükenmiş olduğunuzda, mücadele çok zor görüldüğünde atılan o iç çekişlerden biriydi. Bu tür iç çekişleri biliyordum çünkü hayatım boyunca bunlarla mücadele etmeye çalışmışım. Onu böyle iç çekmeye ittiğim için, benden vazgeçmek istemesine neden olduğum için kendimi kötü hissettim.

"Summer, hepimiz konuştuk ve belki de terapiye gitmen gerektiğini düşünüyoruz."

Bu beni durdurdu. "Gerçekten mi? Peki terapiye kim olarak gideceğim? Sadie Davis mi? Summer Brooks mu? Bütün kimliklerim öldü, hatırlıyor musun? Cinayetten aranıyorum, Eli. En yakın psikiyatri kliniğine gidip yatış yapamam ki."

"Akıl hastanesi demedim. Aman Tanrım." Ellerini yüzüne götürdü.

"Buraya bir terapist getirebiliriz..."

"Hepinizin ne düşündüğünün aksine, terapiye ihtiyacım yok. Gayet iyiyim." Ama değildim. Her sabah uyandığımda boğuluyormuş gibi hissediyordum.

"Bu tartışılabilir bir konu," dedi Liza. "Bugün birini öldürmeye teşebbüs ettin."

“Birisi değil. Don'u öldürmeye çalıştım. Neden birdenbire deliymişim gibi davranıyorsunuz?” “Bu lanet olası ipi neden çözemiyorum?” “Ayrıca, hiçbir terapist cinayetle suçlanan birine yardım etmeyi kabul etmez.”

"Birini tanıyorum," dedi V.

"Elbette, maske takarak yaşayan bir adama yardım etmeye istekli bir terapist, işinde pek de iyi değil demektir. Teşekkür ederim, ama hayır."

“Bu biraz sert oldu,” dedi Liza. “Ve bana karşılık vermeden önce, son birkaç aydır bir şeylerden vazgeçmek zorunda kalan tek kişinin sen olmadığını hatırlatabilir miyiz? İster sevelim ister sevmeyelim, hepimiz aynı gemideyiz. En azından seninle birlikte olmak biraz daha keyifli hale getirebilirdin.”

"Lüks Manhattan dairenizi bırakmayı benim yaşadıklarımla mı kıyaslıyorsunuz? Gözyaşlarınızı tutun."

"Benimle konuşmaya zahmet etseydin, bundan çok daha fazlasından vazgeçtiğimi bilirdin!"

“Peki, Liza? Bana gerçek kaybın nasıl bir şey olduğunu anlatabilir misin? Her şeyim elimden alındı. Değer verdiğim her şey!” Bağlarıma karşı direndim.

“İşte bu. Tam şu. Bu bize nasıl hissettirecek ki? Çünkü birbirimizi önemsemediğimizi sanıyordum.” V.’ye baktı.

Tek umursadığı V’ydi. Muhtemelen sadece V’nin onu bu her neyse onun bir parçası olmaya davet etmesi yüzünden orada oturmuş, umursuyormuş gibi yapıyordu. Çılgılık atmak istedim. Nefes almakta zorlanıyordum. "Dışarı çıkmam gerek," dedim. "Lütfen biri beni çözsün?"

Cevap vermediler. Sessizlik çok rahatsız ediciydi.

"Bak, V'nin kullandığı, işinde açıkça berbat olan o manyak terapiste gitmeyeceğim. Ve kendi başıma gidip birini de bulmayacağım. Konuşma bitti. Şimdi lütfen beni çözün."

“Terapistim benim intikamcı olduğumu bilmiyor,” dedi V. Sesi her zamankinden daha alçak ve boğuktu. “İşinde iyi, ona yalan söylemem onun suçu değil. Ayrıca sahte bir isim kullanacaksın, böylece o da durumu anlayamayacak.”

Onlarla tartışmaya devam etmek istiyordum. Deli olmadığımı kanıtlamak istiyordum. Ama V'nin o saçma terapistiyle görüşmenin bir faydası vardı. Belki sonunda V'nin kim olduğunu anlayabilirdim. "Tamam, onunla görüşeceğim."

"Beklediğimden daha kolay oldu," dedi Liza.

"Haklısınız, benimle yaşamak zormuş." Sanki öyle olmamış gibi.

"Ya da bizimle konuşabilirsin," dedi V. "Seni gerçekten rahatsız eden şeyi bize anlat. Biz senin dostlarıңыз."

Arkadaşlar. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Sorunlardan biri bu değil miydi zaten? Bir zamanlar çok yakındık, şimdi sadece arkadaştık? "Hayır, terapistinle konuşmak istiyorum."

“Ama eğer siz...”

Eli boğazını temizledi. "Mükemmel. Yaklaşık yirmi dakika içinde burada olmalı. Sizi daha fazla ikna etmemiz gerekeceğini düşünmüştük." Bana gülümsedi.

Gözlerimi dudaklarına odakladım. Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu zar zor hatırlıyordum. Neden hatırlayamıyordum? Tanrım, belki de delirmiştım. Sanki hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Pekala," dedi V ayağa kalkarken. "Odamda olacağım, böylece beni görmez."

"Ya da kalıp maskenizi çıkarabilirsiniz."

"İyi geceler, Sadie," dedi arkasına dönmeden.

Sadie ismi, "arkadaşlar" kelimesinden bile daha çok acıtıyordu. Aramızda ne varsa ölmüştü. Neden birdenbire terapiye ihtiyacım olduğuna

karar vermişlerdi? Bu sabah V'ye sorduğum soru yüzünden miydi? Umarım Liza ve Eli'ye bundan bahsetmemiştir. Yüzüme karşı beni sevmediğini söylemesi zaten yeterince utanç vericiydi. Başka kimsenin bilmesini ve arkamdan fısıldamasını istemiyordum. "Şimdi beni çözebilir misiniz?" diye sordum kimseye özel olarak. Artık dışarı çıkmak istemiyordum ama yine de özgür olmak istiyordum. Aslında, sadece yatağında bir top gibi kıvrılıp hayal kurmak istiyordum. Hayallerim, gerçekten mutlu olabileceğim tek yerd.

Eli yanıma oturdu ve ipleri çözmeye başladı.

Ona baktım. "Gerçekten terapiye ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, Summer. Belki faydası olur." Ayaklarımın altındaki ipi çekti.

"Don'la birlikte yaşadığım zamankiyle aynı kızım. Tek fark, artık daha güçlü olmam."

"Tek fark bu değil." Son ipi de çekti.

Ellerim serbest kalır kalmaz bileklerimi ovdum. "Evet, öyle."

"Aşık olduğum yaz umut doluydu."

Bugünün başlarında söylediği sözler aklıma geldi. Beni artık tanıyamadığını söylemişti. "Umut ediyorum. Sadece farklı bir şey olmasını umuyorum."

"Hayatını yaşama umudu yerine ölümü mü seç?"

Başımı salladım. "Anlamazsın."

"Beni dene."

Gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Belki de sorun bu. Artık denemek için bir neden göremiyorum. Beni özlemek yerine öldüğümde rahatlamış olsan daha iyi olmaz mıydı?"

Eli kaşlarını çattı. "Hayır. Ve bence sana ne kadar değer verdiğimi hafife alıyorsun. Beni kendinden uzaklaştırdığın zamanlarda bile. Ölsen bile, seni her gün özleyeceğim."

İstemsizce gülümsedim. En azından bir kişinin hâlâ nefes alıp almadığımla ilgilendiğini bilmek güzeldi. "Ama çok kötü davrandım."

Gülerek, "Ben asla öyle demedim" dedi.

Eğilip omzumu onun omzuna hafifçe vurdum.

Elimi dürttü. "Biliyorum, bunların hepsi zor. Bir yıldan fazla gizli görevde yaşadım. Kendini kaybetmek çok kolay."

"Evet." Ama bunun benim sorunum olduğundan emin değildim. Aksine, kim olduğumu unutmayı çok istiyordum. Tutunduğum tüm acılardan kurtulabilmeyi istiyordum. Ama bunu Eli'ye söylemek istemiyordum. Aynaya her baktığımda kusmak istediğimi sana aşık olan birine nasıl söyleyebilirdin ki? Onun sevdiği kişiden nefret ediyordum. "Kardan nefret ediyorum," dedim aramızda oluşan garip sessizliği bozmak için.

"Neden?"

Sebebini bildiğimi sanıyordum ama itirafım tahmin ettiğimden daha büyük bir ağırlık taşıyordu. Bebeğimi bir kar fırtınasında kaybetmiştim. Ondan önce karı çok severdim. Bana Miles'ı hatırlatırdı. Şimdi onu da kaybetmiştim? "Karda asla iyi bir şey olmaz."

"O zaman belki de o kadar uzak mesafeden tabanca doğrultmamalıydın. Ateş etseydin, kar yağdığında iyi bir şey olmadığına dair kanıtları artırmış olurdun. Bir çocuğu kolayca vurabilirdin, Summer."

Gözümünden süzülen bir damla yaş sildim. "Belki de aklımı kaybettim. Sanki bu durum ne kadar uzarsa, o kadar çok şey kaybediyorum." Gözlerim tekrar onun gözleriyle buluştu. Miles'ı kaybetmiştim. V'yi kaybetmiştim. Ve Eli'yi de kaybetmiştim. "Artık kimse bana inanmıyor." Tam olarak bunu kastetmemiştim. Ama ona artık kimsenin beni sevmediğini nasıl

anlatabilirdim? Bir an her şeye sahipmişim gibi hissetmişim ve hepsi tekrar elimden alınmıştı?

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Sanki itirafımın gerçekliğini hissedebiliyordu.

Dudaklarını yana doğru büzdü, bu hareket bana Miles'ı çok hatırlattı.

Kalbim sıkıştı.

"Doktor Miller burada." Athena'nın sesi daireyi doldurdu.

Eli boğazını temizledi. "Dr. Miller adınızın Alison Montgomery olduğunu düşünüyor. Onunla konuşun, ama ihtiyacı olmayan hiçbir bilgiyi vermemeye çalışın." Oturma odasının köşesine monte edilmiş kameralardan birine baktı. "Athena, üssü güvence altına al." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Sahte duvarın inme sesini duymazdan geldim. Bu, kesinlikle yasa dışı olan güvenlik ve eğitim kurulumumuzu gizleyecekti. Gereksiz ve pahalı bir önlem olduğunu düşünmüştüm. Ama sonunda şimdi kullanıyorduk. Ayrıca, önemli değildi. Dünyanın tüm parasına sahiptim ama onu kullanmak için neredeyse hiç zamanım yoktu.

Eli'nin eline elimi uzattım ve o da ayağa kalkmama yardım etti. "Eğer konuşmamıza daha sonra devam etmek istersen, yatak odamın kapısı her zaman açık." Elim sıkı ve sonra bıraktı.

Koridorda gözden kayboluşunu izledim. Birdenbire kendimi o kadar yalnız hissetmedim. Ayrıca dokunuşunun yakıcı derecede sıcak olmadığını da çok iyi fark ettim.

Bölüm 5

Pazar

Ne söylememe izin verilmişti ki? Sanki Doktor Miller beni tamamen çözebiliyordu. Mutfaktaki köşeye monte edilmiş kameraya baktım. V beni şu anda izliyor muydu?

“Alison?”

Doktor Miller'ı görmezden geldim. Kamera oradayken nasıl konuşabilirdim ki?

"Alison?" Uzandı ve elime hafifçe dokundu.

Hemen geri çekildim. "Özür dilerim, sanırım sizinle görüşmeyi kabul etmek bir hataydı."

“Anlaşmak ilk adımdı, ama benimle konuşmanız gerekiyor. Baştan başlayalım. Bana anne babanızdan bahsedin.”

Kalbimi kanatmaya mı çalışıyordu? "Belli ki benim hakkımda her şeyi zaten biliyorsun."

“Tam tersine, Alison. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hastam, yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşı olduğunu söyledi. Bu yüzden buradayım.”

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Hiçbir şey."

Neden şaşırdığımdan emin değildim. V neden benden bahsetsin ki? Onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. "Seninle konuşmamı tavsiye eden adam..." Soruyu deli gibi görünmeden nasıl soracağımı tam olarak bilemedim. Adı neydi? Eğer arkadaş olsaydık adını bilirdim. "O..."

"Diğer hastalar hakkında konuşma yetkim yok."

Bu durum hızla engellendi.

“Hadi anne babanın yanına dönelim.” Önündeki deftere bir şeyler karaladı. “Onlardan bahsetmek seni üzdü, neden? Onlarla aranızda bir sorun mu var?”

Gergin mi? Masanın altında ellerimi birleştirdim. "Annemle babam ben sekiz yaşındayken öldüler. Onlarla gergin bir ilişkinin nasıl bir şey olduğunu hiç öğrenemedim."

Kalemi durdu. "Sekiz mi demiştiniz?"

“Evet. Ondan sonra bir süre büyükannemle yaşadım, ama sonra o vefat etti. Sonra hatırlamak istemediğim kadar çok koruyucu ailede kaldım. Ta ki biri... kalıcı olana kadar.”

Kalemini defterinin üzerine bıraktı. "Bunların herhangi biri hakkında daha önce hiç kimseyle konuştunuz mu?"

Omuz silktim. "Tüm detayları değil, hayır."

"Birçok şeyi içinde saklı tuttun."

“İstek dışı.”

"Bununla ne demek istiyorsunuz?"

Oynamaya çalıştığı zihin oyunlarından hiç hoşlanmadım. Ama onunla konuşmak kolaydı. "Çocukluğumdaki en iyi arkadaşım neler yaşadığını biliyordu. Koruyucu aileler arasında gidip gelirken mektup arkadaşlığımızı sürdürdük. Ama sonunda bana yazmayı bıraktı."

“Birdenbire mi durdular? Hiçbir açıklama yapmadan mı?”

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Bana dik dik baktı, açıklama yapmamı bekliyordu.

"Onu yakın zamanda tekrar gördüm. Yazmayı hiç bırakmadığını iddia etti. Evlat edinen babam mektuplarını ele geçirmiş olmalı."

"Üvey baban neden böyle bir şey yapsın ki?" Sesi yumuşaktı. Bu da onunla konuşmayı kolaylaştırıyordu.

"İlişkimiz oldukça zehirliydi."

Doktor Miller tekrar kalemini kaldırdı. "Nasıl yani?" Defterine bir şeyler karaladı.

Durumu yumuşatmanın bir yolu yoktu aslında. "Bana cinsel istismarda bulundu."

Kalemi durdu. "Zihinsel olarak ya da..."

"Fiziksel olarak. Aslında ikisi de." Ellerimin o kadar sıkı kenetlenmiş olduğunu ve kan dolaşımımı kestiğini fark ettim. Ellerimi ayırdım ve uyluklarıma sürdüm.

"Fiziksel olarak nasıl?"

Bu çok açık değil miydi? "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bu bir tahmin oyunu değil, Alison. Sana ne yaptı?"

Alison. Bu adam benim kim olduğumu bilmiyordu. Gerçeği bilmesinin ne önemi vardı ki? "Beni dövdü. Bana tecavüz etti. Bana değersiz olduğuma inandırdı." Bence anne babamı öldürdü. Bu şehri de tıpkı beni manipüle ettiği gibi manipüle ediyor. Ve başıma ödül koymuş.

Doktor Miller defterini kapattı. "Çektiğiniz acıyı anladığımı iddia etmeyeceğim."

Söyleyiş biçimi gözlerimi yaşlarla doldurdu. Herkes yaşadıklarını anlıyormuş gibi yapmayı severdi. Ama anlamıyorlardı. Anlamadığını söylediği için ona saygı duydum. Ağlamamak için gözlerimi kapattım.

"Ama bu acıyı atlatmana yardım etmek istiyorum. Eğer izin verirsen."

"Geçmiyor. Anne babamın ölümünü bile atlatamadım. Hiçbir şeyi atlatamıyorum. Sanki mutsuz olmayı sevdiğim için onu içimde tutuyorum."

"Belki de acı çekmeyi hak ettiğinizi düşünüyorsunuz?"

Yavaşça gözlerimi açtım. "Neden?"

"Belki de risk almak yerine acı çekmek daha kolaydır? Ya da belki de düpedüz suçluluk duygusudur?"

“Suçluluk duygusu mu? Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım.”

"Benim kastettiğim bu değildi. En başa dönelim. Bu mektup arkadaşısı... Ona karşı hâlâ duyguların var mı?"

"Onun için hislerim olduğunu kim söyledi ki?" Bu kadar kısa bir konuşmadan sonra beni tanıdığını sanması hoşuma gitmedi.

"Bu görüşme boyunca gülümsediğin tek an buydu."

Bu doğru muydu? Önemli değildi. "Bir zamanlar onu sevdiğimi düşünüyorum, ama çok gençtim." Başımı salladım. "Bu bir yalan. Hala onu seviyorum. Ama bunun geçmişimden kalan son şey olduğu için mi yoksa hislerim gerçek olduğu için mi olduğundan emin değilim." Tekrar başımı salladım. "Muhtemelen ikisi de."

"Bu size nasıl hissettiriyor?"

"Yine tamamen terk edildi."

"Neden?"

“Çünkü o hayatına devam etti. Orada durup bana hâlâ gerçek benliğime aşık olduğunu söylese de.”

“Gerçek sen?”

"Önemli değil."

“Eğer bu duygular size acı veriyorsa, bu önemlidir.”

"Şu an yaşadığım en küçük sorun kalp kırıklığı."

“Sanırım hissettiğiniz acının büyük bir kısmı terk edilme sorunundan kaynaklanıyor olabilir. Hayatınızda sizi terk ettiğini düşündüğünüz başka biri var mı?”

“Herkes. Hiçbir koruyucu aile beni istemedi. Evden eve dolaştım. Zaten zar zor geçinirken bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyor musunuz?”

Başını salladı. Ben konuşmaya devam etmeyince, birbirimize bakakaldık. Ne kadar süre baktığımızdan emin değilim ama sanki itirafımı

inceliyordu.

"Alison, senden başka kimler vazgeçti?" diye sonunda ısrar etti.

"Sanki devlet benden vazgeçmişti. Büyükanmem öldü. Annem ve babam öldü."

"Ölüm terk edilmek anlamına gelmez."

"Sekiz yaşında olduğunuzda!"

"Eminim anne baban seni çok seviyordu. Eminim şu an burada olabilmeyi çok isterlerdi."

"Hayır, öyle düşünmüyorum."

"Peki, neden böyle diyorsun Alison?"

"Benim geldiğim noktayı görseler utanırlardı."

"Emin misin, şu anki halinden utanan sen değil misin?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Muhtemelen haklıydı. Ama bu, beni yalnız bırakan herkese duyduğum kızgınlığı ortadan kaldırmadı. Yine de en büyük korkularım gerçekleşiyordu. Don gibi bir canavara dönüşmekten çok korkuyordum. Ya çok geç kalmışsam?

"Kendimden utanıyor olsam bile, yalnız olduğum hissini ortadan kaldırmıyor. V..." Öksürdüm. "Yani... benimle konuşmanı tavsiye eden adam. Bana tahammül edemiyor bile. Sanki beni kendine aşık etti, sonra da sevgimi aldıktan hemen sonra beni bir kenara itti. Bu sadece benim kafamda değil. Kimse kalıcı olmuyor."

Doktor Miller not defterini kaldırıp çantasına koydu. "Sanırım hiçbir yere gitmiyor."

"Bunu neden söylüyorsunuz?"

"Ortak arkadaşımız senin hayatında olmandan çok fayda gördü. Seni kendinden uzaklaştırmaya çalıştığına inanmıyorum. Onu sandığın kadar iyi tanımadığını hiç düşündün mü?"

"Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Kendisi hakkında hiç konuşmaz."

"Hiç sordunuz mu?"

"Elbette."

Başını salladı. "Ne olursa olsun, gerçekten inanıyorum ki seni terk etmeyecek. Bu onun doğasında yok. Özellikle de konu sen olunca."

"Bunu neden söylüyorsunuz?"

"Sanki kalbi son 6 ayda yumuşadı. Sen hayatına girdiğinden beri."

"Benden hiç bahsetmediğini sanıyordum?"

"Doğru. Senden hiç bahsetmedi Alison. Gitmem gerekiyor. Ama istersen tekrar görüşebiliriz. Çarşamba akşamı aynı saatte ne dersin?"

"Ben... şey..."

"Arkadaşın numaramı biliyor. O zaman görüşürüz."

Cevabımı beklemeden uzaklaştı. Ve garip bir şekilde kim olduğumu tam olarak bildiği hissine kapıldım.

Bölüm 6

Pazartesi

Dairedeki tüm perdeler kapalı olmasına rağmen, yine de kar yağdığını biliyordum. Sanki dilimde kar tanelerinin tadını alabiliyordum, sanki kar melekleri yapmayı hayal edebiliyordum, sanki kanı görebiliyordum.

Dur. Kar yağarken yalnız kalmayı nasıl becereceğimi bilmiyordum. Anılarım peşimi bırakmıyordu. Bazen güzel anıların da kötü anılar kadar acı verici olduğunu hissediyordum.

Yatak odamdan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Çıplak ayaklarım üşüyordu, olabildiğince sessizce koridorda parmak uçlarımda yürüdüm. Eli, kapısının her zaman açık olduğunu söylemişti. Beni odasında geceyi geçirmeye davet etmemişti, sadece tartışmamıza devam edebileceğimizi belirtmişti. Ama konuşmak istemiyordum. Sadece yalnız kalmak istemiyordum. Ve Eli bunun için doğru kişi değildi.

Durup V'nin kapısına baktım. Bugün neredeyse aptalca bir şey yapmıştım. Bir çocuk kolayca yaralanabilirdi. Davranışlarım giderek daha düzensizleşiyordu ve herkes bunu hissedebiliyordu. Akıl sağlığının yerinde olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlamadığım için endişeleniyordum.

Ama bir geceliğine her şeyi unutmak istedim. Güvende hissetmek istedim. Sevdiğimi hissetmek istedim. Lütfen uyanık ol. Kapı kolunu çevirmeye çalıştım ve kilitli olmasına hiç şaşırmadım.

Kapıya hafifçe parmak boğumumla vurdum. Hiçbir şey olmadı. Tekrar, çok sessizce yaptım. "V," diye fısıldadım. Eğer onun kalbini eritebilirsem, belki o da benimkini eritebilir diye saçma bir düşünceye kapılmıştım.

Benimki donmuş değildi. Kırılmıştı. Anne babam öldüğünden beri zaten kırılmıştı. Miles yazmayı bıraktığında daha da paramparça oldu. Ve bebeğimi kaybettikten sonra onarılamaz hale geldi.

Bunu hissettim. Hem aklımda hem kalbimde. Tutunacak hiçbir şey yoktu. V'nin kapısından uzaklaştım. İki kırık ruh birbirini onaramazdı, ne kadar inanmak istesem de.

Odamıza geri çekilmek üzereydim ki durdum. Sanki kar kafamın içinde dönüyor, beynimin her köşesini donduruyordu. Kırık bir ruh beni iyileştiremezdi. Ama yardım edebilecek bir kişi vardı. Kendimi vazgeçirmeden önce, Eli'nin odasına gittim ve kapıyı açtım. Kapı açıktı, tıpkı söylediği gibi. Ve o da sabah saat 1'de normal bir insanın yapması gerekeni yapıyordu. Uyuyordu. Bu bir hataydı. Geri çekilmek üzereydim ki esnedi ve bana döndü.

"Yaz mı?" Yavaşça doğruldu.

Yorgunluktan boğuklaşmış sesi çok masum geliyordu. Tanıdığım 26 yaşındaki adam, bir yetiştikenden çok bir çocuğa benziyordu. Saçları yastıktan dağılmış, gözleri ise düşüktü. Bu bana Miles'ı gece yarısı uyandırdığımda nasıl görüldüğünü hatırlattı. Gerçekten burada olmamalıydim. Ama bir şey beni olduğum yerde donduruyordu.

Komodinin üzerinden bir gözlük alırken onu izledim. Gözlüğünü takınca gülümsedim. "Gözlük taktığını bilmiyordum."

"Sadece lens takmadığım zamanlarda."

Birdenbire hava ağırlaştı, sanki tekrar nefes alabilmek için söylemem gereken milyonlarca şey vardı. Ama hiçbir şey söylemek yerine, kapıyı arkamdan kapattım ve yatağına doğru yürüdüm.

Battaniyeyi kenara itti. "Önce giyineyim, sonra konuşabiliriz."

"Konuşmak istemiyorum."

Yine de yataktan kalktı ve yerden bir tişört kaptı. Karın kaslarının tişörtün altında kayboluşunu izledim. Kimsenin pijama altı ve tişörtle bu kadar iyi görünmesine izin verilmemeliydi.

“Yani... konuşmak istiyorum. Ama sadece dinlemenizi istiyorum. İçimdekileri dökmeye ihtiyacım var.”

Yatağın diğer tarafından bana baktı. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

“Hayır, dışarısı buz gibi.” Yatağına baktım. Kollarının arasında kıvrılıp yatmak istiyordum. V'nin kapısını açmaması bir lütuftu. Geleceğim kasvetliydi. Ve geçmişe ait değildim. Hayatımda bir kez olsun gerçekten şimdiki zamanı kucaklamam gerekiyordu. Eli, bunu nasıl yapacağını bilen tek kişi gibiydi.

Söylemem gereken çok şey vardı. Derin bir nefes aldım. "Miles Young'a altı yaşından beri aşığım."

Eli kaşlarını çattı.

“Nedenini bile açıklayamıyorum. Çocukken, hiçbir özel sebep olmadan onun benim için doğru kişi olduğuna ikna olmuşum. Ve sanırım bunca yıldır buna tutundum çünkü bana evimi hatırlatıyordu. Ama artık beni umursamıyor. Gençlik aşkının geçici olduğu söylenir. Benim için öyle olmadı çünkü çok şey kaybettim. Kafam karışık.”

"Yaz..."

“Ama onu sevmek istemiyorum. İstemiyorum. Ve eminim ki içimin daha büyük bir kısmı, beni unuttuğu için ondan nefret ediyor.” Başımı salladım. Mantıklı konuşmuyordum. Tanrım, ona nasıl anlatabilirdim ki? “O benim geçmişim. Geçmişte yaşamaktan çok sıkıldım.”

"Sanırım V'ye aşık oldum çünkü bunun daha fazlası olamayacağını biliyordum. Sürekli 'ödünç alınmış zaman' ya da buna benzer saçma sapan şeyler söylerdi. Nasıl biri olduğunu biliyorsunuz."

Eli dudaklarını birbirine bastırdı.

Başımı salladım. "Ama sanırım ondan Miles'tan bile daha çok nefret ediyorum." En azından Miles bana seni seviyorum deyip sonra geri almamıştı. "O bir katil. O bir canavar. Ve onun gibi olmaktan çok korkuyorum."

Bu doğru düzgün olmuyordu. Neden herkesten bahsediyordum da ondan bahsetmiyordum? "Çok kafam karışmıştı. Ve çok... aptaldım. Geçmişte yaşamak ve kimsenin asla kucaklamak istememesi gereken bu karanlığı kucaklamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, tüm zaman boyunca tam önümde olanı tamamen kaçırdım."

Eli'nin ağzının kenarları çok hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Gerçeği ilk söylediğim kişi sendin. Don'u öldürmek istediğimi söyledim. Bunun bir sebebi vardı. Sana güveniyorum Eli. Beni olduğum gibi görüyorsun."

Yatağın etrafında yürümeye başladı.

"Geçmişte mutluydum, gerçekten de öyleydim. Geleceğin daha iyi olacağını düşünmek güzel. Ama şu anki halim? Bu benim. Her gün kendimden nefret etmekten çok yoruldum. Benimle ilgili bir sorun yok. Terapiye ihtiyacım yok. Konuşmaya da ihtiyacım yok. Sadece tekrar nasıl mutlu olacağımı öğrenmem gerekiyor. Bana hissettiğim kadar kırık olmadığımı hatırlatacak birine ihtiyacım var. Çünkü şu an burada nefes alıyorum. Sanırım seni uzaklaştırdım çünkü kaybettiğim her şeyi kabul etmek istemedim. Ama bu süreçte seni kaybetmeyi hiç istememiştim. Seni özlüyorum Eli. Ve eminim ki hiç nefret etmediğim tek kişi sensin."

Tam önümde durdu. "Beni asla kaybetmedin. Sana biraz alan tanımaya çalışıyordum ve beni affedeceğini umuyordum."

"Ne için?"

"Don'un sana zarar verdiğini bilmediğin için."

Yüzündeki acıya baktım. Gözlerinin kenarındaki ince çizgilere. Gözlerindeki hüzne.

"Her gün saklamak için elimden gelenin en iyisini yaptım," dedim. "Nasıl bilebilirdin ki?"

Başını salladı. "İşaretleri kaçırdığımı bilmek beni kahrediyor."

Onunla ilgili sevdiğim diğer şey de buydu. Beni incittiği için gerçekten pişmanlık duyuyordu. Birini en başta incitmemenin dışında bundan daha iyi bir özellik olup olmadığından emin değildim. Ve deneyimlerime göre, bu mümkün değildi. "Seni affediyorum."

Gözlerinin etrafındaki çizgiler soldu ve sanki acıyı nefesinden atmış gibiydi.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem şeydi. Gökyüzündeki aptal bir takımyıldızdan bile daha iyiydi. Gerçektir, elle tutulurdu ve harika bir şekilde Miles'la hiçbir ilgisi yoktu. "Artık bunların hiçbirine yalnız başıma göğüs germek istemiyorum."

"Bunu yapmak zorunda olmadığını artık anlamanın zamanı geldi."

Gülümsedim. Ve nefesimi verdiğimde, acımın bir kısmından da kurtulmuş gibi hissettim.

Etrafımızdaki gerginlik yeniden çöktü.

"Gözlüklerinizi beğendim," dedim.

Tam o sırada Eli, "Geldiğine sevindim," dedi.

Sözlerimiz birbirine karıştı ve ikimiz de güldük.

Eli gözlüğünün kenarına dokundu. "Sanırım onları daha sık takmalıyım o zaman."

Başımı salladım. "Tam bir Clark Kent davranışı."

"Ama ben burada yaşayan süper kahraman değilim."

Yatağının kenarına oturdum. "Hayatımda birçok şey diledim. Ama hiçbirini böyle birini dilemedim. Ben her zaman parlayan zırhlı bir

şövalyeyi tercih ettim."

Eli ilerlemedi, olduğu yerde kaldı. "Summer Brooks, sen kurtarılmaya ihtiyacı olan işkence görmüş bir kız değilsin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Dört ay önce, öleceğimi sandığımda, ona beni kurtarmasını istemediğimi ve kurtarılmaya ihtiyacım olmadığını söylemiştim. Sözlerim onu da benim gibi rahatsız etmiş miydi?

"Eli, senden beni kurtarmanı istemiyorum. Senden beni olduğum gibi kabul etmeni istiyorum." Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Bir saniyeliğine.

Gözleri benimkilerle buluştu.

İki saniyeliğine. İleri adım attı.

Üç saniye boyunca. Elini yüzümün yan tarafına koydu.

Dört saniye sürdü. Etrafımızda sessizlik çöktü.

Beş saniyeliğine. Dokunuşuna karşılık verdim. İlk defa, tenimi yakıyormuş gibi hissetmedim. Ya da belki de içimdeki ateşi kaybetmiştim.

Bölüm 7

Pazartesi

Aylardır ilk defa yüzümde bir gülümsemeyle uyandım. Etrafım narenciye ve güneş kokusuyla çevriliydi. Dünyadaki en sevdiğim kokulardan biriydi. Sadece onun büyüleyici kokusundan bile, kollarını bana sarmamış olsa bile Eli'nin yanında olduğumu anlardım. Yavaşça gözlerimi açtım ve Eli'nin bana baktığını gördüm.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi.

"Uyurken beni mi izliyordun?" Yüzümü onun bakışlarından saklamaya çalıştım.

Elimi çekti ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu.

Güldüm ve ondan uzaklaştım. "Öpme beni, sabah nefesim kötü kokuyor."

Belimden yakalayıp beni göğsüne doğru çekti. "Beni durdurmaya çalış." Dudakları tekrar benimkilerle buluştu ve ona hiç karşı koymadım. Ondan beni olduğum gibi kabul etmesini istemiştim. O da bunu yapmaya fazlasıyla hazır görünüyordu.

"Neye ihtiyacımız olduğunu biliyor musun?" diye sordum ona gülümseyerek.

"Bütün gün burada mı kalacaksın?"

Güldüm. "Evet. Ama sıcak çikolataya da ihtiyacımız var. Sıcak çikolatasız kar tatili olur mu?" Elinden kurtulmayı başardım ve yataktan kalktım. Tanrım, gülümsemek ve kahkaha atmak ne kadar iyi geldi. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi. Kendimi yeniden çocuk gibi

hissettiğimi söylerdim ama söylemedim. Daha iyi hissettim. Ben bendim ve ilk defa bununla gerçekten barıştım.

“Kar yağdığını nereden biliyorsun?” Battaniyeyi kenara itti ve esnedi. “Dışarıya bile bakmadın.”

"Bunu hissedemiyor musun?"

“Neyi hissediyorsun?”

“Kemiklerinizde hissettiğiniz o karıncalanma hissi? Şehrin battaniyeye sarılmış gibi sessizliği? Havada uçuşan o heyecan?”

Güldü. "Ah, o şeyler... Normalde dışarıya ya da hava tahminine bakardım..."

Perdeleri açtım ve bakmaya zahmet etmeden işaret ettim. Kar yağdığını biliyordum. Bunu anlamak için bir hava tahmincisine veya gözlere ihtiyacım yoktu.

"Hım. Gerçekten de hissedilebiliyordu."

Gülümsedim ve pencereden dışarı baktım. Kar rüzgarda dans ediyordu. Ve bu bana acı dolu anıları hatırlatmadı. Sadece beni mutlu etti. Bugün yeni anılar yaratmakla ilgiliydi. Eli'ye döndüm. "Peki ya o sıcak çikolata?" Sol kaşımı kaldırdım.

"İki sıcak çikolata hemen geliyor." Yataktan kalktı ve gerindi.

“Bir dakika daha düşününce...” Pencereden uzaklaştım ve yatağa geri atladım. “Belki sıcak çikolata biraz bekleyebilir.” Ona, umarım baştan çıkarıcı olan bir gülümseme verdim.

“Bir dakika mı?” Başını salladı. “Bir dakikadan çok daha uzun süreye ihtiyacım olacak.”

O tekrar yanıma yatağa girdiğinde güldüm.

"Yardıma gerçekten ihtiyacınız yok mu?" diye sordum mutfak tezgahına otururken.

"Sıcak ikolata konusunda uzmanım." Dolaptan iki kupa aldı.

"Böylece?"

"Sıcak ikolatamı dünyanın en iyisi yapan birkaç gizli malzeme var."

Güldüm. "Bugün ne kadar da kendine güveniyorsun?"

"Birkaç dakika içinde kendiniz göreceksiniz." Süt kutusunun kapağını çevirerek açtı ve kupalardan birine süt doldurmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

Beni görmezden geldi.

Tabureden kaydım. "Böyle yapamazsın," dedim ve daha fazla süt dökmeden önce bardağı elinden ittim.

"Ne demek istiyorsun?" Bardağı yerine geri koydu.

Elindeki süt kutusunu kaptım. "Ne düşünüyorsun sen? Mikrodalgada sıcak çikolata yapamazsın, deli herif!"

"Neden?"

"Çünkü ocakta en iyi oluyor," dedi V arkamızdan.

Omzumu çevirip baktığımda bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Başını aşağı eğmişti, kapüşonu gözlerini gölgeliyordu.

Birdenbire sıcak çikolata içme isteğim kalmamıştı. Midem alt üst olmuş gibiydi. "Tamam." Sütü tezgâhın üzerine koydum. V üzgün görünüyordu. Neden? Ve neden umrumdaydı ki? Kendimi oyalamak için bir tava aldım ve ocağı açtım. "Ocakta yapmalısın." Sesim fısıltı gibi çıktı, sanki geçmiş beni yakalamaya çalışıyordu.

Beni üzen V değildi. Onu ocakta pişirmeyi tercih etmemin sebebiydi. Miles'ın annesi her zaman bize öyle hazırlardı. Etrafımdaki iki adam bir anı olarak bulanıklaşmaya başladı. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, anının ait olduğu yere geri dönmesini diledim.

"Hayır, ben böyle olmasını seviyorum," dedim ve sıcak ikolatamı Miles'in elinden aldım.

"Biliyorum, ama sana söylüyorum, kremayla daha güzel oluyor." Bana dünyanın en aptal insanıymışım gibi baktı.

Ben aptal değildim. Ve o yine hiçbir sebep yokken kaba davranıyordu. "Marshmallow'la daha güzel olur... salak." Aklıma gelen en ağır hakaret buydu.

Güldü.

Bu sesin beni gülümsetmesine izin vermemeye çalıştım ama dudaklarımın kenarlarının yukarı doğru kıvrıldığını hissettim.

"Hiç kremayla denedin mi?" diye sordu Miles.

Topuklarımı tahta tabureye vurmaya başladım. "Hayır."

"O zaman aptallığı bırak." Krema kutusunu bardağıma yaklaştırdı, ben de ittim.

Bana dik dik baktı.

Ona ters ters baktım.

"Sen gülün bir insansın, Summer."

Bir an için, beni isimle tanıdığına sevinmeme izin verdim. "En azından iyi bir insanım."

"Bu ne anlama geliyor?" Miles kremayı tezgâhın üzerine bıraktı.

"Bütün hayvanları önemsiyorum. Annemle babamın kurallarına elimden geldiğince uyuyorum. Babam da bana dünyanın en tatlı insanı olduğumu söylüyor."

Miles güldü.

"Aslında herkese karşı nazikim." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. "Bazı insanların aksine," diye ekledim kendi kendime.

Güldü. "Bir denesene, olur mu? Ben de şu aptal marshmallowları deneyeceğim."

"Asla." Marshmallowlu sıcak çikolatamı kaldırdım ve büyük bir yudum aldım. "Sıcak!" Ağzımı yelpazelemeye başladım. Acıdı. Dilimi dışarı çıkardım ve Miles bu fırsatı değerlendirerek dilime kocaman bir top krem şanti sıktı.

Ağzımı anında soğuttu.

"Güzel, değil mi?" Dilini dışarı çıkardı ve üzerine biraz sıktı.

Güldüm ve dilimden biraz krema uçarak sıcak çikolatamın içine karıştı. Mahvolmuş içeceğe baktım.

"İnan bana, beğeneceksin."

Miles'a tekrar baktım. Sıcak kakaosunu sanki çok sıcak değilmiş gibi yudumluyordu. Ve gülümsüyordu. Gerçekten de gülümsemesini çok seviyordum. Belki de biraz krema dünyanın en kötü şeyi değildi. Özellikle de onu bu kadar mutlu ediyorsa.

"İyi misin?" diye sordu Eli. Omzuma koyduğu eli sonunda beni gerçekliğe geri getirdi.

"Ne?" Başımı salladım ve ocağı kapattım. "Ah. Evet, iyiyim. Aslında, senin yöntemini denemek istiyorum. Mikroalgada ısıtılmış süt de dahil."

"Evet?"

Başımı salladım. "Eminim harika olacak." Eğer Miles'ın yöntemini denemeye razı olsaydım, Eli'nin yöntemini de deneyebilirdim. Miles da haklıydı, sıcak kakao kremayla gerçekten çok lezzetliydi.

Eli tekrar kupalara süt doldurmaya başladı. "Sen de ister misin, V?" diye sordu.

V cevap vermeyince Eli arkasını döndü. "Hım. Anlaşılan sıcak çikolatayı pek sevmiyor."

Ben de arkama baktım ve V gitmişti. "Sanırım değil," dedim.

Bölüm 8

Pazartesi

Günlük toplantımız başlamak üzereydi. Liza ve V, büyük olasılıkla açıklamak istemedikleri önemli ayrıntıları gizleyerek, olan biten küçük güncellemeler hakkında beni bilgilendireceklerdi. Ve ben umutsuzluğa kapılacaktım. Derin bir nefes aldım. Kendimi tekrar karanlığa doğru batarken hissedebiliyordum.

Bir an için sanki Eli beni iyileştirmişti. Ama Miles'ın anısı yeni kararlılığımı sarsmıştı. Eli'nin sıcak çikolatasının pek iyi olmaması da işleri kolaylaştırmıyordu. Fena değildi ama Bayan Young'inkine hiç benzemiyordu. Onu özledim. Onu bir daha görebilecek miydim? Büyük ihtimalle hayır. Bu düşünceyi kafamdan attım.

"Merhaba," dedi Liza ve yanıma oturdu.

Genellikle yanıma oturmazdı. Tercih ettiği yer V.'nin hemen yanıydı. Bunu bir barış işareti olarak algıladım. "Dün gece için üzgünüm," dedim. "Bunun bir parçası olmak için çok şeyden vazgeçtiğini ve buna zorlandığını biliyorum. Burada olduğun için gerçekten minnettarım."

"Çok daha iyi bir ruh halinde görünüyorsunuz."

Omuz silktim. "Terapi seansı gerçekten işe yaradı." Ama bunun bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu Eli'ydi. Neden birdenbire her şeyden şüphe duymaya başlamıştım?

"Güzel. Ve şunu da belirtmek isterim ki, burada olmaktan mutluyum. V ile bu kadar zaman geçirmek çok güzeldi."

"Hımm. Bu arada, işler nasıl gidiyor?"

Gülümsedi. "Harika. Bugün karda yürüyüşe çıktık. Aslında daha çok çatıda gezintiydi, ama çok romantikti."

"Harika." Kelimeyi uzatarak, hiç de havalı görünmemesi için uğraştım. Boğazımı temizledim. "Sana kim olduğu, geçmişİ veya başka herhangi bir şey hakkında bir şey anlattı mı?"

"Bak, eğer merak ettiğin buysa, ikinizin kısa süreli bir ilişki yaşadığını biliyorum. Ve ben bununla tamamen barışığım. Aramızda herhangi bir gerginliğe gerek yok. Özellikle de bitti diye."

"Bunu mu söyledi?"

Omuz silkti. "Bunu yapmak zorunda değildi. Aylardır birbirinize buz gibi davranıyorsunuz. Geri adım attığınız için teşekkür ederim. Onu sevdiğimi bildiğinizi biliyorum. Gerçekten minnettarım."

"Hımm. O artık senin."

Gülümsedi ve gözlüğünü burnuna doğru itti. "Şunu da belirtmek isterim ki, burada olabilmek için vazgeçmek zorunda kaldığım tek şey dairemdi. Haklıydınız."

"Bunların hiçbirini kastetmedim. Sadece üzgündüm."

"Ama doğru," dedi Liza. "Ve kaybettiğin her şey için çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm, Summer."

Başımı salladım. Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Son zamanlarda bana soğuk davranan sadece V değildi, o da öyleydi. İlk defa arkadaş olabileceğimizi hissetmiştim.

Eli karşıma otururken, "Merhaba," dedi. "Nasılsın Liza?"

"Güzel. Gözlüklerinizi beğendim," dedi gülümseyerek. Yanakları hafifçe kızardı.

Belki henüz çok iyi arkadaş değildik. Arkadaşların birbirini kıskanmaması gerektiğini düşünüyordum. Ve şimdi kesinlikle biraz

kıskanıyordum. V ve Eli'yi sevmesine izin verilmiyordu. Ama ben de tam olarak bunu yapmıyor muydum?

Tanrım, arkadaşlık hakkında ne biliyordum ki? Son zamanlardaki en yakın arkadaşım üniversite oda arkadaşım Kins'ti ve onunla aylardır konuşmamıştım. Taşındığımı sanıyordu. Belki de arkadaşlar arasındaki kıskançlık normal bir şeydi. Kendi kendime gülümsedim. Belki de sonunda normalleşiyordum.

V odaya girdiğinde, zemin anında mavi bir ışıkla aydınlandı. Athena'nın onun olduğunu nasıl bildiğinden emin değildim ama ona bir rock yıldızı gibi davrandı. Liza'nın karşısına oturdu ve masaya bir dosya bıraktı.

"Bu ne?" diye sordu Liza.

V sandalyesini yana kaydırdı. "Sadie, sana kötü bir haberim var."

Liza klasörü kaptı ve açtı. İçinde Bay Crawford'un bir fotoğrafı vardı. Eğilip baktım. Etrafı yüksek binalarla çevriliydi ve sanki biri onu izliyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyordu. Yanında iki kişi yürüyordu ama kameraya dönük değillerdi. Kışlık paltoları ve şapkaları, kimliklerini belirlemeye yardımcı olabilecek her şeyi örtüyordu. Yine de, boylarından birinin erkek, diğerinin kadın olduğu anlaşılıyordu. Kaldırımın her iki tarafında da kar yığılmıştı. Fotoğraf yakın zamanda çekilmişti.

"Hayatta mı?" Boğazım kurudu. Aylardır onu arıyorduk.

"Evet."

Klasörü kaptım ve kendime doğru çektim. "Bu nasıl kötü haber olabilir ki? O yaşıyor! Belki bu Julie'nin de yaşadığı anlamına gelir." Eski çocuk bakıcımın ölmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünmüştük. Resme işaret ettim. "Acaba bu o ve nişanlısı olabilir mi?" Kadın kar botları giyyordu. Gerçi Julie'nin eski Converse ayakkabılarını hâlâ sakladığından şüphe ediyordum. Saklasa bile, onları karda giymezi.

"Bence o Julie değil."

“Ama olabilir. Hepsi hayatta olabilir.” Bu düşünceyle biraz daha rahat nefes aldım.

Başını salladı. “Haftalardır sokaklarda Helspet Mafyası’nın bir toplantısı hakkında söylentiler dolaşıyor. Tanınmış suçlular sokakları dolduruyor. Bay Crawford, toplantının gerçekleşmesinden sadece birkaç gün önce geri döndü.”

“Bu bir tesadüf. Kesinlikle bana yardım etmeye çalışıyordu. O...”

"Don için çalışıyor," dedi V sözümü keserek. "Üzgünüm Sadie."

Resme tekrar baktım. Onun nazik gülümsemesini hatırladım. Ve gözlerini. Gözlerinde ölüm izi yoktu. "Yanılıyorsun. Bana yeni bir başlangıç yapmamı istiyordu. Benimle bir daha asla konuşmamasını veya beni görmemesini umduğunu söyleyip duruyordu..."

“Aynen öyle, Sadie. Senin öleceğini bekliyordu.”

“O bunu kastetmedi.” Tanrım, ya gerçekten bunu kastettiyse?

"Her neyse, kan örneği almamızın zamanı geldi. Eğer onunla temas kurarsak nasıl iletişim kuracağımızı bilmemiz gerekecek."

V aylardır benden kan örneği almaya çalışıyordu. Ama Bay Crawford ile akrabalığım olup olmadığını öğrenmek istemiyordum. "Onu görürsen öldürmene izin verilip verilmediğini mi öğrenmek istiyorsun?"

V cevap vermedi.

“Onu öldürmenize izin yok. Akraba olup olmamamız umurumda değil. O iyi bir adam.”

“Don için çalışıyor. Don'u hatırlıyorsunuz, değil mi? Dün gece kafasına kurşun sıkmaya çalıştınız. Bu da farklı değil.”

“Ama Bay Crawford bana tecavüz etmedi!” Sözlerim duvarlardan yankılandı ve garip bir şekilde çınladı.

Üçü de bana dik dik baktı. Sessizlik etrafımızı sardı, nefes almamı zorlaştırdı.

"Kan testine ihtiyacım yok," dedim olabildiğince sakın bir şekilde. "Ne olursa olsun, Bay Crawford benim babam değil."

"Ama ya öyleyse, Sadie?"

"Dediğim gibi, her iki durumda da onu öldürmenizi istemezdim. Onun hakkında yanılıyorsunuz. O, Don için çalışmıyor."

Liza, "Summer haklı," dedi. "Bu en iyi ihtimalle dolaylı bir kanıt. Şehre çeşitli sebeplerden dolayı gelmiş olabilir."

Teşekkür ederim, Liza.

"Peki neden daha önce yürüyüşümüz sırasında bana bundan bahsetmedin? Bu fotoğraf açıkça dün gece çekilmiş, V."

Nedense sessiz teşekkürümü geri almak istedim. Belki de V harfini söyleme şekliydi. Midemi bulandırdı.

"O, yeni üyeler topluyor," dedi V ve resme dokundu. "Bundan eminim."

İki kişiye tekrar baktım. V'nin bunu bir resimden anlaması imkansızdı. Hepsinin birlikte yürüdüğü görünüyordu, benim de ilk düşüncem buydu. Ama tekrar baktığımda? Diğer iki kişi çok daha yakın yürüyorlardı. Onlarla Bay Crawford arasında bir mesafe vardı. "Görünüşe göre bu ikisi birlikte," dedim. "Muhtemelen Bay Crawford'u tanımıyorlar bile."

"Fotoğrafi çekmeden hemen önce onunla konuşuyorlardı."

"Ha, tamam. O halde hepsini gördüğünüz yerde vurmanız gerekirdi." Tam bir manyaksın.

"Önce seninle konuşmam gerekiyordu..."

"Şaka yapıyordum, V! Tanımadığın insanları öldürmene izin verilmiyor. Aklını tamamen mi kaçırdın?"

"Ben mi? Sen neredeyse bir çocuğu vuracaktın."

"Bu...bu bir abartı."

"Sadie, kontrolü tamamen kaybettin. Bence artık daireden çıkamazsın. Kabul eden var mı?"

“Siktir git, V.” Sözlerim, niyet ettiğimden daha buz gibiydi. “Ben senin gizli ininde kafese kapatabileceğin bir hayvan değilim.”

"Burası senin dairen."

Neden inatçı bir beş yaşındaki çocuk gibi davranıyordu? Tanrım, onu boğmak istedim. "Dışarı çıkıyorum." Pişman olacağım bir şey yapmadan önce biraz temiz havaya ihtiyacım vardı, eğer zaten çok geç değilse.

“Hayır, değilsiniz,” dedi. “Henüz oylama yapmadık. Kabul eden var mı?”

“Özgürlüğüm hakkında oy kullanmaya zahmet etmeyin. Çünkü gidemeyeceğimi söylemeniz bile, yine de gidiyorum.” Ayağa kalktım.

“Belki de şu anda gitmemelisin, Summer...” Ona sertçe baktığımda Eli’nin sesi kesildi.

V ile gerçekten aynı fikirde miydi? Bugün ve dün gece aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. Ona da lanet olsun. "Hatta hepinizin daha iyi hissetmesi için silahımı da burada bırakacağım." Elimi kazağımın içine uzattım ve çıkardım.

Liza hemen ellerini havaya kaldırdı ve gözleri, mümkünse, normalden daha da büyüdü.

Gerçekten onu vuracağımı mı sandı? Silahımı masaya bıraktım.

"Oylarınızla iyi eğlenin. Açıkçası ben hayır oyu veriyorum, gerçi oyumun hiçbir önemi yok gibi görünüyor." Onların yanından öfkeyle geçtim ve ayaklarımın altındaki zemin kıpkırmızı oldu. Sana da lanet olsun, Athena.

Bölüm 9

Pazartesi

Nihayet yakaladığım mutluluk parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Göz ardı edilmek bir şeydi, ama sebepsiz yere bana zehir saçılması tamamen haddini aşmıştı. V'yi bu kadar sinirlendiren neydi ki? Liza'ya göre daha önce çok güzel bir randevuları olmuştu. Her şeyden önce neşeli olması gerekirdi.

Ellerimi yumruk yaptım ve şehre baktım. Kar örtüsü sakinleştirici olmalıydı ama değildi. Ağzımda kan tadı bıraktı.

Derin bir nefes aldım ve nefesimin önümdeki havayı buğulandırmasını izledim. Bay Crawford hayattaydı. Rahatlamak istiyordum. Ama ya Don için çalışıyorsa? Tekrar nefes verdim ve nefesime baktım. Ya babamsa?

"Kardan nefret ettiğini sanıyordum." V yanıma geldi ve şehir caddesine baktı.

"Evet, ama eskiden öyle değildim."

"Fikrinizi değiştirmenize ne sebep oldu?"

Gözlerimi kara dikmiş bir şekilde bakmaya devam ettim. "Neden buraya geldin, V? Gereksiz sohbet için gelmediğini biliyorum."

İçini çekti ve nefesinden çıkan hava benimkine çarptı. "Eli ve Liza ikisi de seninle birlikte oy verdi. Diğer kurallara uymak şartıyla, istediğini yapmakta özgürsün."

"Pekala. Sadece geceleri dışarı çıkıyorum, kılık değiştirmiş olmadığım sürece. Şimdi izninizle, yalnız kalmak istiyorum."

"Gerçekten öyle mi?"

Sonunda ona döndüm. "Evet."

Liza bana terapistin yardımcı olduğunu söylediğini aktardı.

“Mükemmel. İkiniz de arkamdan konuşmaya devam edin ve beni rahat bırakın?”

"Ne istersen, Sadie." Yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

Tanrım, bana her böyle seslendiğinde sinirlerim bozuluyordu. "Bana gerçek adımla seslensen olmaz mı?"

Benden uzaklaşmaya devam etti.

"Benim adım Summer Brooks, sen manyak!"

"Sen Summer Brooks değilsin." Arkasını dönerken sesi her zamankinden daha alçak bir tonda çıktı.

Kalbim göğsümde tekledi. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Arkasını dönüp yürümeye devam etti.

“V, ne demek istiyorsun?”

Cevap vermeyince peşinden koşmaya başladım.

Tek mantıklı açıklama vardı. "Çocukken beni tanıyor muydunuz?"

Yangın merdivenine neredeyse ulaşmıştı.

Karda daha hızlı koşamıyordum. "V!" Ayaklarım buzda kaydı ve popomun üzerine sertçe düştüm. Acıdı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama ayaklarım tekrar kaydı. İşte bu yüzden karda Converse giyilmezdi. V tamamen kaybolmadan önce, bir kar topu yaptım ve ona fırlattım.

Top, sırtının üst kısmına doğrudan temas etti. Adam hemen durdu. Boğazından bir kahkaha kaçtı. "Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin." Eğildi ve kar topu yapmaya başladı.

Kahretsin. Dizlerimin üzerine çöktüm ve tam bir kartopu üzerime isabet etmeden önce ayağa kalkmayı başardım.

"Karı ne kadar hoşuna gittiğini biliyordum," dedi. Başka bir kar topu yapamadan kolumu yakaladı.

Yüzünü incelemeye çalıştım. "Beni tanıyordun."

“Çok uzun zaman önceydi.” Başını eğdi, böylece gözlerini göremedim.

"Ve bana Summer diye seslenmeyeceksin çünkü..."

"Çünkü sen ona hiç benzemiyorsun."

Geçmişime o kadar uzun zamandır tutunmaya çalışıyordum. Ama eskiden olduğum çocuğa hiç benzemiyorsam bunun bir anlamı yoktu. Canım acıyordu. Dün gece geçmişimden vazgeçmeye hazırdım. Ama şimdi Summer Brooks'u geri getirmenin hiçbir yolu olmadığına göre?

Yutkundum. "Beni ne zaman tanıdın?"

Cevap vermedi.

"O zaman beni seviyor muydun?" Ona daha da yaklaştım.

Hiç bir şey.

"Öleceğimizi düşündüğün zaman bunu bu yüzden mi söyledin? Çünkü eskiden doğru muydu?"

Sessizliği beni çıldırtıyordu. Nefes alışverişlerini içime çekebilecek kadar yaklaştım. Bana doğruyu söyle. "Peki ya şimdi? Benden nefret ediyor musun?"

"Sanırım seni sevdiğimden daha çok nefret ediyorum."

Nedense ona inanmadım. Gülümsedim. "Senden daha çok nefret ediyorum."

Güldü. "Beni öpmeye çalışmanın sebebi bu mu?"

“Seni öpmeye çalışmıyorum.” Ama geri adım atmadım. Onu öpmeye mi çalışıyordum? Aramızda o kadar az bir mesafe vardı ki, kar bile zor geçebilirdi. “Aslında Eli ile işlerin nasıl gideceğini görmek istedim.”

"Ne?"

“Eli ile çıkmaya başlayacağım.”

“Yapamazsın.”

“Bu senin oynayabileceğin bir şey değil, V.” Geri adım atmaya çalıştım ama tutuşu hareket etmeme engel oldu. “Kendin de birlikte olmayacağımızı

söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Bu, onunla birlikte olacağın anlamına gelmiyor." Sesinde zehirli bir ton vardı.

"Neden umursadığını anlamıyorum."

"Sen benimsin, Sadie."

Söyleyiş biçimi kalbimi hızlandırdı. "Nefret etmek mi?"

"Seni her yönünle yeniden sevebilene kadar. Aramızdaki mesafe böyle olmak zorunda değil. Bu gece sana göstereceğim. Neye ihtiyacın varsa vereceğim. Eli'ye geri dönme sakın. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Bana tekrar aşık olmak mı? Seni tanımıyorum bile."

"Artık zamanımız tükenmiyor. İkimiz de hazır olduğumuzda anlayacaksın. Ayrıca, doğru hatırlıyorsam, seninle sevişmekten hoşlanıyorsun." Beni kollarından bıraktı ve karda yürüyerek uzaklaştı.

Nefret edilmek istemiyordum. Sevilmek istiyordum. Bundan daha yanlış bir şey olamazdı. Peki neden onu düzeltmemiştim?

Bölüm 10

Pazartesi

Başka bir pijama altı giydim. Hayır. Bütün kıyafetlerimi çıkardım, yerine ipek bir sabahlık giydim ve aynaya baktım. Bu çok aptalcaydı. Ne giydiğimin önemi yoktu. Önemli olan kime gittiğimdi. Yatağımın kenarına oturdum ve yüzümü ellerimin arasına aldım.

Eli beni seviyordu. V benden nefret ediyordu. Ne üzerinde tartışıyordum ki? Yine de kendimi odamdan çıkmaya ikna edemiyordum. Kapıyı kilitleyip hiç karar vermemek çok cazip geliyordu.

“Sanki kalbi buzdan çözülmüş gibiydi.” Doktor Miller’ın sözleri aklıma geldi. V’nin kalbinin buzdan çözülmesine neden ihtiyaç duyulmuştu ki? Aklıma sadece birlikte yaşadığım farklı koruyucu aile çocukları geliyordu. V, tanıdığım bir çocuk olmalıydı. Onlardan biri miydi?

Ama içlerinden hiçbiri beni seven biri olarak aklıma gelmedi. Hele ki benden nefret eden biri hiç değildi. Hiçbir koruyucu ailede evlat edinilmek üzere seçilmedim. Orada bir kırgınlık olamazdı. Bir şeyleri kaçırıyordum. Belki de sandığımdan daha yaşlıydı. Bunu anlamak için onunla tekrar konuşmam gerekiyordu.

Ayağa kalktım ve koridora doğru yürüdüm. Bir an V'nin kapısının önünde tereddüt ettim. Evet, onunla konuşmam gerekiyordu. Ama bana sunduğu şey bu değildi. Ve kesinlikle V'nin kollarında teselli bulamayacaktım. Eskiden acımı emdiğini, gerçekten bir süper kahraman olduğunu ve gücünün bu olduğunu hissederdim. Ama biliyordum ki hiçbir gücü yoktu. Onunla birlikteyken acım kayboluyordu çünkü o acımı anlıyordu. Ve ben acımı anlayan biriyle birlikte olmak istemiyordum.

Acılarımdan tamamen kurtulmamı sağlayacak birini istiyordum. İyi birini. Mutlu birini. Kendimi normal hissetmemi sağlayacak birini. Sabah V ile konuşabilirdim. Odasına girersem iyi bir şey olmazdı. Koridorda yürümeye devam ettim ve Eli'nin kapısını açtım.

Okuduğu kitabı yere bıraktı. "Gelip gelmeyeceğinizden emin değildim."

Başka nereye gidebilirdim ki?

Ayağa kalktı ve yanıma geldi. "V, sen çıktıktan kısa bir süre sonra ayrıldı. Sana biraz alan tanımaya çalışıyordum ama... seninle konuşmaya gitmiş olabileceğini düşündüm."

Kapısının eşiğinden hiç ayrılmamıştım.

Eli tam önüme geldiğinde yürümeyi bıraktı. "Seni tekrar onunla birlikte olmaya ikna etmeye çalışabileceğini düşündüm." Sözleri çok samimiydi. Ve tereddüdünü hissedebiliyordum.

"Buraya veda etmeye geldiğimi mi sandı? Demek ne yapacağımı görmek istedim? Sen de peşimden gelebilirdin." Ona gülümsedim.

"Bilmem gerekiyordu. Kalbini V ve Miles ile paylaşmak istemiyorum. Seni tamamen kendime istiyorum. Çünkü ne düşünürsen düşün, seni her yönünle seviyorum. Her bir parçanı."

Gözlerimdeki yaşları silmek için göz kırptım. "V beni kendisini seçmeye ikna etmeye çalıştı." Kapıyı arkamdan kapattım ve kilitledim. Kilidin tıkırtısı küçük odada yankılandı. "Ve başaramadı."

"Böylece?"

Eli o kadar yakındı ki tenindeki narenciye kokusunu alabiliyordum. Bana yazı ve güneş ışığını hatırlattı. Işıktaki yaşamayı seçiyordum ve bu seçimimden bir an bile şüphe duymadım. "Seni seviyorum, Eli. Ve sadece seni." Cübbemin kemerini çözdüm ve açık bıraktım. "Her bir parçası..."

Dudaklarının benimkilerle birleşmesi sözlerimi boğdu. Tişörtünü yukarı doğru ittim, parmaklarım karın kaslarında gezindi. Tişörtünü tuttu ve

tamamen çıkardıktan sonra bacaklarımı kavrayıp beline doladı. Beni yatağına taşımak üzereydi ki kapı kolunu tuttum. Bunu istemiyordum. Onu tam şu anda istiyordum. "Seni tam burada istiyorum."

"Sana her zaman ne istersen vereceğim."

Boynunun yanını öptüm ve fermuarının sesini dinledim. Ve folyonun yırtılma sesini.

Ama özlediğim his yerine, parmakları yavaşça ıslaklığımı okşadı.

"Lütfen, Eli. Sana ihtiyacım var."

"Bana beni sevdiğini söyledin, Summer. Bırak da seni doyasıya seveyim." Gözleri göğüslerime kaydı. "Her santimini."

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Ama şu anda sadece seni hissetmeye ihtiyacım var."

Penisinin ucunu bana dayadı. "Öyle mi?"

"Beni daha fazla kızdırmayın," dedim gülerek. "Lütfen."

"Hım." Biraz öne doğru kaydıda, bu da beni çıldırttı.

Bacaklarımı beline doladım ve onu, ikimizin de beklediğinden daha sert bir şekilde içime girmeye zorladım. Tanrım.

"Kahretsin," diye inledi ağzımın içine.

Dudaklarının benimkilerden ayrılmaması için ensesinden tuttum. Onu tatmaktan, hissetmekten ve sevmekten asla vazgeçmek istemiyordum. "Seni seviyorum."

Ellerimi vücudundan ayırdı ve kapıya bastırdı. "Ben de seni seviyorum." Kalçalarını daha hızlı hareket ettirerek, beni tam da doğru yerlerimden vurdu.

Yaptığımız şey sevişmekten çok cinsel ilişki anlamına gelse de, onun sözlerine inandım. İstedğim buydu. Kapının sertliği ve ipeğin yumuşaklığı bir şekilde bunu daha da güzelleştirdi. Ham ve gerçektir. Hissetmenin en iyi yolu buydu.

Onunla ne kadar çok zaman geçirdiysem, acımı dindirebileceğini o kadar çok anladım. Sevgi, nefretten çok daha güçlüydü.

Kalçasını tam doğru açıyla eğdi.

"Evet, Eli!"

Çenemin yan tarafını öptü ve ellerini benimkilerin etrafında daha sıkı kavradı. "Adımı tekrar söyle."

"Eli!"

Tam ben milyon parçaya ayrıldığım anda onun penisinin kasıldığını hissettim. Ve yıllar sonra ilk defa, gerçekten de birilerinin benim o parçalarımın her birini sevdiğini hissettim.

Eli uzanıp yüzümden bir saç telini çekti. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Kahverengi gözlerine baktım ve bu anı mahvetmemesi için dua ettim.

"Her şey."

"Dün gece hem V'den hem de Miles'tan nefret ettiğini söyledin. Ama durum her zaman böyle değildi. Bir şey mi oldu da fikrini değiştirdin?"

Geçen gün V ile yaptığım konuşmayı düşündüm. Bana "seni seviyorum" demek istemediğini söylemişti. Miles'ın eski yurt binamın önünde sarışın kızla güldüğünü düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım sonunda ikisini de oldukları gibi gördüm: anılar. Ve yoluma devam etmem gerekiyordu."

Yüzümü süzdü. "Senin üçüncü tercihin olmak istemiyorum."

Elimi göğsünün ortasına koydum. "Eli, denesen bile teselli ödülü olamazsın."

Gülümsedi.

“Sizi böyle hissettirdiysem özür dilerim. Şu an ne kadar mutlu olduğumu kelimelerle ifade edemem. En son ne zaman bu kadar çok gülümsediğimi bile hatırlamıyorum. Ve biliyorum ki onlar hakkındaki fikrimi değiştirdim. Ama senin hakkındaki fikrimi değiştirmeye niyetim yok, Eli Serrano.” Soyadı sesli söylendiğinde garip geliyordu. Sanırım onu ilk kez söylüyordum.

Kaşını kaldırdı. "Gerçek soyadıma hâlâ alışmaya mı çalışıyorsun?"

“Seni hep Eli Hayes olarak düşünmeye alışmıştım. Ama Serrano da kulağa hoş geliyor. Summer Serrano.” Bunu söyler söylemez dudaklarımı birbirine bastırdım. Kahretsin, bunu gerçekten sesli mi söylemişim?

Güldü.

"Tanrım, lütfen bunu söylememiş gibi yap. Bunu kastetmedim. Sadece Serrano adını birkaç kez yüksek sesle söylemeye çalışıyordum, alışmak için."

"Hım."

"Öyleydim!" diye omzuna hafifçe vurdum.

"Aslında, Summer Serrano kulağa hoş geliyor bence."

"Siz yapıyorsunuz?"

“Bu karmaşadan kurtulduktan sonra belki resmileştirebiliriz. Adını değiştirmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Şakasına gülmek istedim. Ama az önce evlenme teklif etmişti, değil mi? Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. Sadece bir erkekle evlenmeyi hayal etmişim. Kalbim eskiden Miles için atıyordu. Şimdi mi? Yavaşça nefes verdim. Şimdi bunu Eli ile hayal edebiliyordum. Gün gibi net bir şekilde. Eli sadece çocukluk fantezim değildi. Gerçektir. Bana yardım etmek için New York'a taşınmıştı. Hatta bana yardım etmek için kariyerinden vazgeçmişti. Çocukluk hayalim değildi, ama bu onun hayallerimdeki adam olmadığı anlamına gelmiyordu.

“Adımı değiştirmeyi seviyorum,” dedim. “Bazen 26 yaşında olduğunu ve sadece erkek arkadaş veya kız arkadaş etiketlerinden çok daha fazlasına hazır olduğunu unutuyorum.”

“Sabırlıyım. Acele etmeye gerek yok, Summer.”

Ama ben o mutlu sonu istiyordum. Bunu hak ettiğimi hissediyordum. Sanki tüm hayatım boyunca yeniden glmsekebilmek için beklemiştim. Beyaz itli ev. Çocuklar. Kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim. "ocuk sahibi olamayacağım gerçeğiyle gerçekten barışık mısın?"

“Bunu daha önce de konuştuk. Evlat edinebiliriz. Bize ihtiyaı olan sevimli küçük bir ocuk.”

Bu fikre bayıldım. Ve ona da bayılıyordum. Gerçekten de. Neden bu kadar çok zamanımı onu kendimden uzaklaştırmakla geçirmiştim? O, üzücü anılardan, uzak ve soğuk insanlardan çok daha iyiydi. Geleceğim nihayet parlak görünüyordu. "Bunu gerçekten çok isterim. Belki de batıya geri taşınabiliriz? New York'tan nefret ediyorum."

Güldü. "Ben de. Küçük bir kasabaya gidip yeni bir başlangıç yapabiliriz. Belki sonunda görevime bile geri dönebilirim. Ya da birlikte bir şeyler yapabiliriz. Sıcak çikolatayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Bir fırın falan açabiliriz."

“ok komik. Ama aslında kulağa mükemmel geliyor. Etrafta koşturup duran birkaç küçük çocuğun olduğu bir sıcak çikolata dkkanımız olacak.” Bu, başlangıçta geleceğim için hayal ettiğim şey değildi. Ama şimdi harika geliyor.

"Birkaç tane, öyle mi?"

Beni zerine çektiğinde güldüm.

Bölüm 11

Çarşamba

Liza, dizüstü bilgisayarını kapatıp kulaklıklarını çıkarırken, "Helspet Mafyası toplantısı yarın akşam kesinleşti," dedi. "Sokaktaki şarküteriden ses kaydını alabildim. Yerimiz ve her şey belli."

Toplantımız boyunca müzik dinlediğini sanıyordum. Bu çok daha mantıklı geldi.

"Mükemmel. O halde planımız William Crawford'ı bulup onu kurtarmak," dedi Eli.

"Barışçıl bir şekilde," diye ekledim.

"Evet, işte bu kadar, Summer. Sonunda bazı cevaplar alacağız." Bana güven verici bir gülümseme verdi.

Son birkaç gündür kendimi rahatlamış hissediyordum. Ama Eli'nin bunu söylemesi beni daha da iyi hissettirdi. Ona gülümsedim. Her şey sonunda yoluna giriyordu. Zihnim artık intikam düşünceleriyle dolu değildi. Gerçekten parlak bir geleceğin düşünceleriyle doluydu.

"Harika," dedi V. "Sadie'nin birkaç dakika içinde randevusu olduğu için yarın sabah detayları konuşabiliriz."

"Aslında," dedi Eli. "Summer ile konuştuk ve Dr. Miller'ı görmeyi bırakmasının en iyisi olduğunu düşünüyoruz. Geçen sefer pek yardımcı olmadığını söyledi. Ve birçok şeyi konuştuk. Kesinlikle ona ihtiyacı yok."

Masanın altında Eli'nin elini tuttum. Ondan bir sonraki randevumdan kurtulmama yardım etmesini istemiştım. Teşekkür ederim. Elini sıktım.

V, cam masanın altında Eli'nin ve benim birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktı. "İkiniz de aranızdaki sorunları konuşup çözdünüz

mü?" diye sordu.

"Hımm," dedim. "Gerçekten, her şey hakkında kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalktı."

"Daha mutlu görünüyorsun," dedi Liza. "Seni hiç bu kadar çok gülümserken görmemiştim."

"Teşekkürler, Liza." Sanırım öyle?

"Yani doğru anladım mı?" dedi V. "Eli ile, yani gözden düşmüş dedektifle konuştuğuktan sonra birdenbire zihinsel olarak dengenizi mi kazandınız?"

"Bak, V..." diye başladı Eli.

"Seninle konuşmuyorum Eli. Ve cevabım hayır Sadie. Doktor Miller zaten yolda. İptal etmek için çok geç."

"Hayır dedi dostum," dedi Eli ve elimi bıraktı. "Senden emir almıyoruz. Bunu şu kalın kafana sok."

"Sadie," dedi V, Eli'yi görmezden gelerek. "Lütfen."

"Neden randevuyu kabul etmiyorsun? O senin terapistin. Ve ben daha iyiyim. Gerçekten."

"Yani olay bu mu? Aylardır berbat bir ruh halindeydin ve kendini sihirli bir şekilde daha iyi hissetmek için tek ihtiyacın Eli ile birlikte olmak mıydı, tıpkı sıradan bir fahişe gibi?"

Eli ayağa kalktı. "Ağzından çıkacak ilk sözler özür değilse, seni fena halde döveceğim."

"Durun." Aman Tanrım. "İkiniz de durun. Doktor Miller ile konuşacağım, tamam mı? Ve teşekkürler, V." Bunu alaycı bir şekilde söylemedim. Ciddiydim. Eli ile birlikte olmakla doğru bir seçim yapıp yapmadığım konusunda aklımda herhangi bir şüphe varsa, hepsi buharlaşmıştı. Sıradan bir fahişe. Kahrolsun o. Ayağa kalktım ve onlardan uzaklaşmaya başladım.

"Rica ederim," diye yankılandı sesini arkamdan.
Bu, ense tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Eli yatak odasına girerken, "İşte buradasın," dedi. "Seni her yerde arıyordum." Yanıma oturdu.

Yatak biraz çöktüğü için onun tarafına doğru kaydım. O kolunu bana dolarken ben de omzuna sokuldum.

Eli, "Eğer bir daha seninle böyle konuşursa onu öldürürüm dedim," diye anlattı.

Güldüm. "Teşekkürler, ama onun öfkesiyle başa çıkmakta oldukça iyiyim."

"İstemiyorsanız Doktor Miller ile konuşmak zorunda değilsiniz. Kimse sizi zorlamıyor."

Ona baktım. "Aslında onu benimle birlikte görmeni umuyordum. Onunla konuşmak aslında oldukça faydalı oldu. Belki de birbirimizi biraz daha yakından tanıyabiliriz."

"Evet, elbette." Beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Onunla görüşmeden önce size birkaç şey söylemem gerekiyor. Ne olur ne olmaz, konu açılırsa diye. Sizi hazırlıksız yakalamak istemiyorum."

Cevap vermedi, sadece bekledi.

"V ile birlikte oldum. Bayağı zaman önceydi ama..."

"Biliyorum, Summer. Dürüst olmak gerekirse, ayrıntıları duymayı gerçekten tercih etmem. Tek istediğim bunun bitmesi."

"Evet." Yutkundum. "Bir şey daha var. Miles'la da yattım."

"Ne? Ne zaman?" Elini omzumdan çekti.

“Patlamadan önceki gece. Öleceğimi sandım. Hiçbir şey ifade etmiyordu. Yani... bir anlamı olduğunu sanıyordum. Sanırım öyle olmasını umuyordum. Miles'a her zaman kalbimde özel bir yer ayırdım. Ama bu tamamen tek taraflıydı. Öleceğimi sandığım için ona gerçekte kim olduğumu anlatan bir mektup verdim. Gerçeği bilmesini istedim. Ve o zamandan beri Summer Brooks'u hiç düşünmedi bile. Eminim yeni biriyle çıkıyordur.”

“Ona Summer Brooks olduğunu mu söyledin? Bu inanılmaz derecede tehlikeliydi. Hepimiz aynı fikirdeydik...”

“Evet, ama bunun hiçbir önemi yoktu. Umurunda değil. Çocukken aramızda ne varsa bitti. Yıllardır bitti zaten. Ben sadece geçmişimden bir şeye tutunmaya çalışıyordum.”

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

“İlişkimizin yürümesini istediğini söylemeni istiyorum.” Yatağın üzerinde onun üzerine oturdum. “Beni affettiğini söylemeni istiyorum. Beni hâlâ sevdiğini söylemeni istiyorum.”

Elleri belime yerleşti. Dudaklarını yana doğru bükerek bana Miles'ı hatırlatan bir hareket yaptı. Ama bu sefer, bu hareketin onda nasıl durduğunu beğendim.

Eli, "Miles kapımıza gelip 'Seni her zaman sevdim' dese, onu geri alır mıydın?" diye sordu.

Düşünmeden başımı salladım. "Artık çok geç." Eli'nin gözlerine baktım. "Kesinlikle çok geç."

"V için de aynı şey geçerli mi?"

Güldüm. "Tanrım, evet!"

Gülümsedi. "İşlerin yolunda gitmesini istiyorum. Seni affediyorum. Ve seni seviyorum."

Dünyanın en tatlı adamı olduğundan oldukça emindim. "Dr. Miller'la konuşmadan önce paylaşmak istediğin bir sır var mı?"

"Ben açık bir kitabım," dedi. "Ama eğer bu işi bitirmek istiyorsanız, o bekliyor."

"Ah, onun zaten burada olduğunu fark etmemiştim." Kucağından kalktım. Odasından çıkarken fısıldayarak, "Özür dilerim," dedim.

"Seni çoktan affettim." Alnımdan öptü.

Dr. Miller, tıpkı geçen seferki gibi mutfak masasında oturuyordu. Kalemimi açıp kapatarak, birçok sırrı saklayan sahte duvara bakıyordu. Bizi görünce, kalemin açılıp kapanma sesi kesildi.

"Alison, seni tekrar görmek güzel. Ve..."

Eli, "Eli," dedi ve elini sıkmak için öne doğru bir adım attı. Eli, Doktor Miller'ın karşısındaki sandalyelerden birine oturdu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Eli. Alison, biraz daha özel bir yere gidebilir miyiz?"

"Umarım Eli bugün bize katılabilir." Ben de mutfak masasına oturdum.

"Anlıyorum." Doktor Miller gözlerini ikimiz arasında gezdirdi. "Peki, ikiniz birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?"

"Eli benim erkek arkadaşım." Bu düşünceyle gülümsedim. İlk çıkmaya başladığımız zamanları ve aslında ne olduğumuzu bilmediğim zamanları hatırladım. Şimdi emin olmak güzeldi.

"Ah. Geçen sefer konuştuğumuzda erkek arkadaşından bahsetmemiştin." Şaşırmış görünüyordu.

"Bu yeni bir durum," dedim. "Ve geçen sefer bana bir ilişkim olup olmadığını sormamıştın."

Başını salladı. "Doğru, doğru. Şey, ben çift terapisi konusunda uzman değilim, bu yüzden maalesef Eli'nin ayrılması gerekecek."

Belki de Doktor Miller şaşırmış görünmüyordu. Daha çok üzgün görünüyordu. Ve nedenini anlamadım. "Eli sadece moral destek için burada," dedim.

Dr. Miller not defterini açıp bir şeyler karaladı. "Bu oldukça alışılmadık bir durum. Alison, özgürce konuşabilmeni istiyorum."

Eli, "Sanki ben burada yokmuşum gibi davranabilirsiniz," dedi.

Doktor Miller kaşlarını çattı. "Gerçekten bunu mu istiyorsunuz?" Bana bakıyordu, Eli ile hiç iletişim kurmuyordu.

"Onun yanımda olması benim için en rahat şey."

Dr. Miller başını salladı. "Pekâlâ. Bu sefer daha derinlemesine incelemek istediğim birkaç konu var." Not defterini karıştırdı. "Çocukluğunuzdaki mektup arkadaşınızdan biraz bahsetmiştik. Sanırım oradan tekrar başlamalıyız."

Söylenecek başka bir şey kalmadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Eli'ye baktı, sonra tekrar bana döndü. "Ama bu gelişmeyi göz önünde bulundurarak, bence konuya tekrar dalmalıyız. Mektup arkadaşını hâlâ sevdiğini söylemiştin."

"Ben öyle demedim."

Dr. Miller, not defterindeki bir sayfayı çevirirken boğazını temizledi. "Ve aynen şöyle diyor: 'Bir zamanlar onu sevdiğimi sanıyordum, ama çok gençtim.' Bu bir yalan. Hala onu seviyorum. Ama bunun geçmişimden kalan son şey olduğu için mi yoksa hislerim gerçek olduğu için mi olduğundan emin değilim. Muhtemelen ikisi de."

Eli'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Alison, klinik görüşüme göre henüz kimseyle sağlıklı bir ilişki kurmaya hazır değilsin."

"Sizin fikrinizi sormuyorum."

"Bu bir görüş değil. Ben lisanslı bir avukatım..."

“Miles’ı sevmiyorum.” Eli’ye döndüm. “Sevmiyorum.” Eli’nin yüz ifadesini hiç anlayamadım.

Dr. Miller not defterine vurdu. "Ama siz şöyle demiştiniz..."

“Bunu kastetmedim. Onu sevmiyorum.”

“Bence öyle. Bunca yıl sonra bile hâlâ duygular beslediğine inanıyorum. Ve sanırım...”

“Onu sevmem çünkü ondan nefret ediyorum!” Sesim etrafımda yankılanıyor gibiydi. “Ondan çok nefret ediyorum,” dedim daha kısık bir sesle. Gözlerimde oluşan yaşları silmek için göz kırptım.

“Nefret ve sevgi çok güçlü duygulardır. Genellikle biri olmadan diğeri olmaz.”

"Bu doğru değil."

“Bu çocuğu çok sevdin. Ve terk edilme korkun, güçlü duygularını sevgi yerine nefrete dönüştürdü.”

“Teoriniz saçmalık. Sevmeden de nefret edebilirsiniz. Ben üvey babamdan nefret ediyorum. Vücudundaki her zerresinden tiksiniyorum ve her zaman da tiksindim.”

“Ama bir zamanlar onun sevgisine özlem duymuş olmanız mümkün mü? Bir baba figürünün desteğine çok ihtiyaç duymuş olmanız mümkün mü...”

“O adamdan hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Bir babam vardı. Harika, mükemmel bir baba. Ve hiç kimse onun yerini dolduramaz. Bay Crawford'la ya da başka biriyle konuşmama gerek yok. Babam yeri doldurulamaz biri.”

Eli elimi dizime koydu ve ben anında konuşmayı kestim. Kahretsin, az önce ne yapmıştım ben?

"Bu Bay Crawford kim?" diye sordu Doktor Miller.

"Hiç kimse."

“Alison, benimle konuşmazsan sana yardım edemem.”

Bana hiç yardım etmeye çalışıyormuş gibi görünmedi. Sanki yeni ilişkimin önünü kesmeye çalışıyordu, hem de hiçbir sebep yokken. "Bana yardım etmeye mi çalışıyorsun? Çünkü yaptığın tek şey yeni ilişkiyi bozmaya çalışmak gibi görünüyor. Üstelik ortak arkadaşımız da Eli ile çıkmamı pek istemiyor."

"Onun hakkında konuşamayacağımı biliyorsunuz. Doktor-hasta gizliliği..."

"Peki ya geçen sefer ayrılmadan önce benimle paylaştığın her şey? Mesela onun kalbini nasıl yumuşattığın? Mesela beni asla terk etmeyeceği? Sanki bizi birbirimize doğru itiyordun."

"Hım." Doktor Miller not defterini karıştırdı. "Bununla ilgili hiçbir kaydım yok. Eski dostunuz Miles'a karşı olduğu gibi, ona karşı da çözülmemiş duygularınız olması mümkün mü?"

Eli'nin eli dizimden düştü.

Ona doğru döndüm. "Eli, sözlerimi çarpıtıyor. Söylediklerine inanmıyorsun, değil mi?"

"Miles'ı hâlâ sevdiğini söyledin, oysa bana sadece beni sevdiğini söyledin. Hangisi doğru?"

"Miles'tan nefret ettiğimi söyledim. Bu yeterli kanıt değil mi?"

"Ondan nasıl nefret ediyorsun? Tıpkı üvey babanın kafasına yaptığın gibi, onun kafasına da bir kurşun sıkmak mı istiyorsun?"

"Hayır." Başımı salladım. "Öyle değil."

"Neden?"

Hiçbir yanlış yapmamış olmama rağmen bir şekilde suçlu hissediyordum. "Çünkü ona asla kötü bir şey olmasını istemezdim."

"Onu sevdiğin için mi?"

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. "Çünkü onu önemsiyorum. Mutlu olmasını istiyorum."

Dr. Miller araya girerek, "Bence çocukluk arkadaşın Alison'la duygularını konuşman önemli," dedi. "En azından iç huzuru bulmak için."

"Onunla konuşmama gerek yok."

"Doktor Miller'a katılıyorum," dedi Eli. "Belki de biraz kafa dinlemek size fayda sağlayabilir."

"Onunla konuşmama izin verilmiyor," dedim. Eli bunu biliyordu.

"İzin verilmiyor mu?" diye sordu Dr. Miller. "Öyle mi hissediyorsunuz? Mevcut ilişkinizde bazı şeyleri yapmanıza izin verilmiyormuş gibi mi?"

Aman Tanrım! "Sen gerçekten psikolog musun?"

"Size yetki belgelerimin eksiksiz olduğunu temin ederim."

"Söylediklerimin hepsini çarpıtıyorsun. Durduk yere saçma sapan sonuçlara varıyorsun. Bu hiç yardımcı olmuyor. Hiçbir şekilde. Ve ben bittim." Dr. Miller daha bir kelime bile söyleyemeden ayağa kalktım ve V'nin yatak odasının kapısına doğru yürüdüm. V'yi öldürecektim.

Bölüm 12

Çarşamba

V'nin kapısına yumruğumu vurdum. Cevap yok. Kahretsin. Kapı kolunu tuttum ve elektrik çarptı. Acıdı!

Sanki Athena, Doktor Miller oradayken konuşamayacağını biliyordu, bu yüzden onun yerine beni elektrikle çarpmıştı. Koridordaki kameraya baktım, ona orta parmağımı gösterdim ve elim ağrıyana kadar yumruklamaya devam ettim.

“Yaz.” Eli’nin sesi yatıştırıcıydı.

Avucumu V'nin kapısına sertçe çarptım.

“Yaz.” Eli’nin ellerinin kollarımda olması daha da rahatlatıcıydı.

“Hayatımı mahvetmeye çalışıyor,” diye fısıldadım. “Neden bana bunu yapıyor?”

Eli'nin boynuma kondurduğu nazik öpücükler beni ona doğru eritti.

"Bizi mahvetmeye kararlı."

“Hiçbir yere gitmiyorum, Summer.” Kollarını koruyucu bir şekilde etrafıma sardı ve omzumu öptü. “Söz veriyorum.”

Gözlerimi kapattım ve kendimi gevşettim. Eli'nin gücü bana yayılıyordu ve biraz daha rahat nefes alabiliyordum.

"Doktor Miller gitti," dedi tenime bir öpücük daha kondurarak. "Ve ondan bir daha gelmemesini rica ettim. Daha önce hiç terapistle gitmedim ama bu biraz fazla müdahaleci ve ısrarcı geldi. Merak etmeyin, V ile ben ilgilenirim."

Başımı salladım.

“Ama onun söyledikleri hakkında konuşmak istiyorum.”

“Yarına kadar bekleyebilir mi? Çok yorgunum.”

Beni kollarına aldı ve ben de onun gömleğinin kumaşına doğru güldüm.

“Evet, sabaha kadar bekleyebilir.” Kapısını tek eliyle açtı, sonra da sert bir hareketle kapatıp beni yatağına bıraktı.

O da yanıma, yorganın altına girdiğinde, ben de onun göğsüne sokuldum. "Aslında her şeyi açıkça söylemek istiyorum. Aklınıza takılan her şeyi."

Eli parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ama sessiz kaldı.

Böylece Miles'ın hikayesini anlatmaya başladım. Nasıl tanıştığımızı, nasıl aşık olduğumu, nasıl beni terk ettiğini... Ona koruyucu ailelerim hakkında her şeyi anlattım. Ve Don hakkında da. Çocukluğumdan beri ne kadar kırık hissettiğimi anlattım. V'nin acımı anladığını düşündüğümü anlattım. Ona her şeyi anlattım.

Ağladığımda Eli beni kucakladı. Geçmişimi geride bırakırken beni tuttu.

Ter içinde uyandım. Joan'ın Don'la birlikte çalıştığını öğrendiğim anı rüyamda görmüştüm. Ona güvenmek çok kolay olmuştu. Ve bundan daha çok yanılmış olamazdım. Lokantasında başımın arkasına dayanan silahın ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum. Sözleri çok kolay aklıma geliyordu: "Don'un senden daha çok ölmesini istediği tek kişi o sinir bozucu kanunsuz."

Aylardır uykumu kaçırıyordu. Onlara söylemem gerekiyordu. Nedense, Don'un burada olmasının tüm sorumluluğunu üstlenmek daha kolaydı. Sanki herkesin benden nefret etmesini istiyordum. Ama bu gece tehlikeli olacaktı.

Gözlerimi daha da sıkıca kapattım. İşler kötüye giderse bilmeleri gerekiyordu. Başka seçeneğim yoktu. Bugün onlara söylemeliydim. Belki de işler daha iyi olurdu. Belki Liza benden bu kadar nefret etmezdi. Belki de tüm kin ortadan kalkardı, çünkü hayatını riske attığı kişi sevgili V'ydi. Ne olursa olsun, gerçeği bilmeyi hak ediyorlardı. Ve ben olayları akışına bırakmaya çalışıyordum. Onları benden ve sadece benden nefret etmeye zorlamak sağlıklı değildi.

Elimi uzattım ve boş çarşafı hissettim. Yavaşça gözlerimi açtım. Perdelerden süzülen ışık sabah olduğunu gösteriyordu. Esnemeyi yarıda kestiğimde, odamın dışından gelen kısık sesleri duydum.

Eli fısıldayarak, "Şu anda onu incitiyorsun," dedi. "Bunu görmüyor musun? Mutlu olmaya çalışıyor ama sen engel oluyorsun."

"Mutluluğu yanlış yerde arıyor," dedi V.

Uyanık olduğumu onlara bildirmeliydim. Eli'yi çağırmalıydim. Kulak misafiri olmaktan başka her şeyi yapmalıydim, ama kendimi durduramadım.

Eli, "Ona nasıl ve kiminle mutlu olabileceğini söylemek senin hakkın değil," dedi.

"Evet... aslında öyle."

Hayır, öyle değil.

"Keşke eve gitse..."

"O evde." Eli'nin fısıltısı kaybolmuştu. "Neden ona hep bunu söylüyorsun? Burası onun evi. Burada. Benimle, Liza ile ve seninle... her ne kadar senin bu denklemde olmamanı tercih etsem de."

"Burası onun evi değil. Kendine yalan söylemeyi bırakmalı."

"Evet, öyle! New York şehri onun yeni evi. Colorado veya Wyoming'de onun için hiçbir şey kalmadı."

"Yanılıyorsun," dedi V. "Her konuda. Ev bir yer değil, bir duygudur."

Bir duygu. Kelimeler yavaş yavaş zihnime işledi. Ev bir duygudur. Babamla mutfak masasında gülerken kendimi hayal ettim. Annemin onun elini tutup dans ettiğini hayal ettim. Mükemmel küçük ailemi hayal ettim. Ve asfalttaki kanı hayal ettim.

“Onun mutlu olmasını istemiyor musun?” diye sordu Eli. “Eğer onu seviyorsan, nihai amacın bu olmalı. Ve ben onu mutlu ediyorum. Geri çekilmelisin.”

“Bunu yapamam, Eli. Yapamam.”

Eli iç çekti. “Şey, o senin terapistine geri dönmeyecek. O sadece senin gündemini ona dayatıyor. Eğer geri adım atmayı reddediyorsan, en azından zihin oyunları oynamayı bırak.” Kapının açılmaya başladığını duydum.

"Sahip olduğumuz şey, sizin anlayabileceğinizden çok daha büyük," dedi V. "O bana ait. Her zaman da öyle kalacak."

Eli kapıyı kapatmadan önce gözlerim V.'nin gözleriyle buluştu. Ve bir an için, sözlerinin yanlış olmasının imkansız olduğunu hissettim. Sanki kalbim sadece onunla birlikte atacaktı. Sanki sadece o nefes aldığı sürece nefes alabiliyordum. Sanki o benim için yuva olmuştu.

Kapı kapandı ve o his anında kayboldu. Zihin oyunları. Eli böyle demişti. Ve gerçekten de öyleydi. V'yi tanımıyordum. Ve bu gidişle asla tanıyamayacaktım.

Eli yanıma yatağa geri dönerken, "Özür dilerim," dedi. "Onu vazgeçirmeye çalıştım ama sanırım vazgeçmeyi planlamadığımı duymuşsundur."

"Kulak misafiri olduğum için özür dilerim."

“Sorun yok.” Parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi. “Aslında sessiz de değildik. Beni nasıl sinirlendireceğini çok iyi biliyor.”

"Evet, bu onun tarzı."

Eli güldü.

Gözlerinin içine baktım. Hayır, birlikte olduğumuz zamanlardaki anne babamı ve Wyoming'deki evimi gözümde canlandıramıyordum. Evim olmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Ama Eli ile bir gün aile kurabileceğimi hayal edebiliyordum. Sanki o benim için bir yuva olabilirdi.

Eli, "Bu akşamki planı gözden geçirmemiz gerekiyor," dedi. "Herkes birkaç dakika içinde kahvaltıda buluşacak."

"Bay Crawford ile konuşmama gerçekten gerek yok," dedim. "Belki de bu gece Don'u alt etmeyi denesek daha iyi olur."

"Çok çabuk silah kullanıyorsun."

"Değilim," dedim.

Kaşını kaldırdı.

Güldüm. "Pekala. Belki haklısın. Ama onun yerine Don'u da yakalayabiliriz."

"Bu çok daha zor olurdu. Umarım Crawford'ın bir güvenlik ekibi yoktur."

Cevap vermedim.

"Kimse Crawford'a senin baban olup olmadığını sormayacak, Summer. Bu, istersen onunla yapabileceğin bir konuşma. Kimse seni zorlamıyor."

Başımı salladım, yanağım yumuşak yastık kılıfına sürtündü.

"Ama eğer o senin biyolojik babansa, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Senin bir baban vardı." Elini diğer yanağıma koydu ve hareketi durdurdu.

Hâlâ başımı salladığımın farkına bile varmamıştım.

"Crawford o ilişkiyi asla yerine koyamazdı. Kimse babanızın yerini tutamaz. Ama hayatta olan bir aileniz varsa... ona tutunmak önemlidir."

Haklıydı. Hem de çok haklıydı. "Üzerinde düşüneceğim."

Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu.

Bölüm 13

Perşembe

Eli ve ben masaya oturduğumuzda Liza, "Dün geceki terapi seansınız nasıl geçti?" diye sordu.

"Verimsiz," dedim. V'nin ocakta krep çevirirken sırtını izledim. Don'un onu öldürmek istediğini biliyor muydu? Her şeyi biliyor gibiydi. Belki de ortaya çıkardığım gerçek onu şaşırtmazdı.

"Ah, ne yazık." Liza bana bakarken gözlüklerini düzeltti. Sanki ruhumu okumaya çalışıyordu.

"Şey, ne oldu?" diye sordum dizime vurarak. Beni inanılmaz derecede gerginleştiriyordu. Ya da belki de aylardır onlara yalan söylüyor olmamdandı. Hayır, yalan söylemek değil. Bilgi saklamak farklıydı. V bu mantığa itiraz edemezdi.

"Bu akşam... şey... şık giyinmeyi mi planlıyordun?" diye sordu Liza.

"Siyah giyinmeyi planlıyorum, eğer kastettiğiniz buysa." Kuralları biliyordum. Kılık değiştirmeden daireden çıkmama izin verilmiyordu.

"Şey, evet," dedi Liza. "Ama biraz makyaj yapacak mısın? Destekli bir sütyen takacak mısın? O tarz şeyler?" Göğüslerimi işaret etti.

Kollarımı hızla göğsümde kavuşturdum. "Hayır Liza, bu geceki ameliyat için süslenmeyi planlamıyordum."

"Ah." Çatalıyla krep parçasını karıştırırken bana bakmaya devam etti.

"Bunu tekrar düşünmelisin bence. Biraz rimel belki..."

"Bırak şunu Liza," dedi V, tabağı önüme bırakırken.

Ona bakmadım, sadece Liza'ya bakmaya devam ettim. "Neden?"

Liza'nın rimel bile kullandığından şüpheliydim. Öyleyse neden makyaj

yapmam için ısrar ediyordu? Anlık bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım vardı. Çok geçmeden bana ardı ardına sorular sormaya başlayacaktı.

Yemeğine baktı. "Bence her zaman en iyi şekilde görünmek önemli."

Gerçekten mi? Bir haftadır saçını taramadığından oldukça emindim.

"Liza, bırak dedim." V'nin sesi her zamankinden daha alçak bir tonda çıktı.

Liza dudaklarını birbirine bastırdı, sanki konuşmaya devam etmek istiyordu ve onu engelleyen tek şey V'nin küçümsemesiydi.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu Eli. "Gece toplantılarımızda her şeyi konuşmak üzere anlaşmıştık. İkinizin de arkamızdan iş çevirip konuşmanız..."

"Biz mi?" diye sordu V, sözünü keserek. "Bizim yaptıklarımız, senin ve Sadie'nin arkamızdan birlikte yaptıklarınızla kıyaslanamaz bile."

"Ne?" Liza'nın sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Arkamızdan ne yapıyorlar?"

"Hiçbir şey," dedi V ve Eli'ye de bir tabak uzattı. Tabak masaya çarparak ses çıkardı. "Önemli bir şey yok."

V karşıma oturduğunda, ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

Liza, V ve Eli arasında gidip geldi. "Tamam. Ama V, bence hala iyi bir fikir..." V ona ters ters bakınca sesi kesildi.

"Gerçekten merak ediyorum," dedim. "Bu gece neden şık giyinmem iyi bir fikir olsun ki?"

"Bence işler kötüye giderse, Don'un dikkatini dağıtabilirsen ya da en azından bize zarar vermemesi için onu kışkırtabilirsen veya belki de bize önemli bir şey söylemesini sağlayabilirsen iyi olur." Sözleri o kadar hızlı çıktı ki V, elini ağzına kapatmaya bile vakit bulamadı. Kapattı da. Bir saniye geç kalmıştı.

Liza'nın gözleri kocaman açıldı ama üzgün görünmüyordu. V'nin ona dokunmasından garip bir şekilde mutlu görünüyordu.

“Onun dikkatini dağıtabileceğimi sanmıyorum. V, lütfen Liza ile konuşmama izin verir misin?”

"Onu dinlemenize gerek yok, ne dediğini bilmiyor."

Bu, Liza'yı şaşkınlığından çıkardı. V'nin elini itti. "Neden olmasın ki? Don, Summer'ın annesini severdi. Belki teyzesini de severdi. Ve Summer onlara çok benziyor. Muhtemelen onu da seviyordur."

Beni seviyor mu? Bu düşünce tüylerimi diken diken etti.

"Teyzesini resmen havaya uçurdu," dedi V.

“Ne olursa olsun. Don ona fiziksel olarak ilgi duyuyor. Açıkçası. Bence elimizden gelen her şeyi kendi avantajımıza kullanmalıyız. Ayrıca, hedef o, biz değiliz. Ve bu gece işler kötüye giderse, ölmek istemiyorum.”

"Sadece ölmemi mi istiyorsunuz?" diye sordum.

Liza iç çekti. "Ben öyle demedim."

Ne söylediğinin önemi yoktu. Önemli olan ne demek istediğiydi. Birdenbire haberlerim o kadar da kötü görünmedi. En azından hiçbirinin ölümünü dilemiyordum. "Dilemiyorum," dedim. "Onun hedefi ben değilim."

Herkes bana döndü.

“Elbette öylesin,” dedi Liza. “Don seni buraya kadar takip etti. Bu karmaşanın tek sebebi sensin.”

“Belki de benim yüzümden buraya geldi. Ama benim yüzümden burada kalıp kalmadığını bilmiyorum. Don zorlukları sever. Ve New York şehrinin kanunsuzlar diyarına girmekten daha büyük bir zorluk ne olabilir ki?”

V güldü. Alçak ses tonu midemi alt üst etti. "Sanmıyorum, Sadie."

Bana öyle seslenmesinden nefret ediyordum. Ve düşüncelerimi bu kadar çabuk geçiştirmesinden de nefret ediyordum. “Bunu düşünmüyorum,

biliyorum. Beni kaçırmadan önce Joan, planlarda bir değişiklik olduğunu söyledi. Don'un senin ölmeni istediğini söyledi. Beni sana götürebileceğimi umuyorlardı. Evet, Don beni öldürmek istiyor. Ama V'nin ölmesini daha çok istiyor.”

V'nin gülümsemesi kayboldu. "Bunu bize söylemenin önemli olduğunu düşünmedin mi? Ne saçmalık, Sadie?"

“Hepinizin ne düşündüğünün aksine, sizi de koruyorum. O yüzden oturup da hayatımı onun için tehlikeye atarken bana güzel görünmemi söylemeyin.” V.'ye işaret ettim. “Belki de onu gümüş tepside sunmalıyız. Belki Don, rimel ve destekli bir sütyen giymenizi isterdi.” Tabağımı kenara itip ayağa kalktım. “İzin verirsiniz.”

"Kahvaltını ye," dedi V. "Bu gece için enerjine ihtiyacın var."

Şaka mı yapıyordu? O konuşmadan sonra, daha doğrusu konuşmanın yokluğundan sonra, kesinlikle iştahım kalmamıştı. "İştahım kaçtı." Fısıltıları eşliğinde uzaklaştım.

Bölüm 14

Perşembe

"Herkes yerini aldı mı?" Liza'nın sesi kulaklığımda titrek geliyordu, oysa bu gece yaşanacak herhangi bir olaydan en uzakta olan oydu. Binanın çatısında güvenli bir şekilde oturmuş, bilgisayarından çevreyi tarıyordu.

"Evet," diye fısıldadım cevabımı saatime. Diğer "evet"lerin de geldiğini dinledim ve yavaşça nefes verdim. Her şey hazırды.

Daha önce söylediklerime rağmen, biraz makyaj yapmıştım. Ve destekli bir sütyen. Liza'nın kısmen haklı olduğunu biliyordum. Hayır, Don beni sevmiyordu. Ama bana zarar vermeyi, beni kullanmayı ya da her neyse, seviyordu. Bana her zaman bir et parçasıymışım gibi bakmıştı. Sanki ona aitmişim gibi. İşler kötüye giderse, başka kimsenin zarar görmesini istemezdim. Belki diğerleri kaçarken ben onun dikkatini dağıtabilirdim.

"Teşekkürler Summer," dedi Liza. "Beni dinlediğin için. Makyaj ve benzeri şeyler hakkında."

Sadece benimle konuştuğunu sandım. Ama sadece onunla konuşurken nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Bu yüzden hiç cevap vermedim.

"Hem de ihtimaline karşı," dedi. Sesi çok uzaktan geliyordu. "İyi şanslar."

Teşekkürler, Liza. Ayak seslerini duydum ve kalbim yankılarla aynı ritimde atmaya başladı. Arkasında durduğum sütunun etrafından baktım ve terk edilmiş tiyatroya göz attım. Don, gelmiş geçmiş en ürkütücü buluşma yerini seçmek zorundaydı. Tiyatronun on yıldır kullanılmadığı belliydi. Koltuklardaki kırmızı kumaş yırtılmış ve lekelenmişti. Ön taraftaki perdede

bir yırtık vardı. İç karartıcıydı, sanki hayaller burada ölmeye gelmişti. Belki de Don bu yüzden burayı sevmiştir.

Tüylerim diken diken oldu. Don'un varlığını hissedebiliyordum ama onu göremiyordum. Bir şeyler ters gidiyordu. Herkes nerede? Ayak seslerini duyabiliyordum ama onlara eşlik edecek bedenler veya sesler yoktu. Toplantının şimdiye kadar başlamış olması gerekiyordu.

Sütunun arkasından çıktım ve yere yakın durarak korkuluğa yaklaştım. Balkonun diğer tarafında V'yi zar zor görebiliyordum. Eli ise ortalıkta yoktu.

"Yerinde dur," Liza'nın sesi kulaklarımı doldurdu.

"Daha iyi bir görüş açısına ihtiyacım var," diye fısıldadım saatime.

Korkuluğun önüne çömeldim ve tiyatroya aşağıdan baktım. Hala hiçbir şey yoktu. Ama uzaktan gelen ayak seslerinin yankısı devam ediyordu. Sanki ses her tarafımı sarmış gibi, kafa karıştırıcıydı.

Ve sonra bütün ışıklar söndü.

Korku kemiklerime işlemişti. Donakalmıştım. Hiçbir şey göremiyordum. Kalbim göğsümde gümür gümür atıyordu. Nefes nefese kalmıştım.

"Kimse kıpırdamasın," dedi Liza. "Bir şey yayınımı engelliyor."

Yutkundum. Bunların hiçbirisi doğru değildi. Don buradaydı, onu hissedebiliyordum. Arkama baktım ama hiçbir şey göremedim. Ayak seslerinin yankısı giderek daha da yükseldi.

Ani bir ışık patlaması oldu ve Don, tiyatronun yırtık perdesinde olduğundan çok daha büyük bir görüntüyle belirdi.

"Merhaba, Summer." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Don'un sesi hoparlörlerden yankılanarak her yeri sarmıştı.

Zorlukla yutkundum.

"Oyunu kaybettin," dedi.

Tiyatro salonundaki hava birdenbire bayatladı. Derin bir nefes aldım ama ciğerlerim genişlemedi sanki.

"Liza, o nerede?" V'nin sesi kulaklığımdan duyuldu.

"Kahretsin," dedi Liza. "Güvenlik kameralarımı karıştırdı. Ne yapacağımı bilmiyorum..."

Don'u bu kadar iri görmek, sanki her şeye kadırmış gibi hissettiriyordu. İsteddiği her şey olabilecekmiş gibiydi. Herkesin sesi kesildi, sadece onun sesi vardı. Ve ben de gözlerimi ondan ayıramadım. Gözleri ileriye, bana değil, odaklanmıştı ama sanki beni görebiliyormuş gibi hissettim.

"Bu eğlenceli olacaktı, Summer," dedi Don. "Ama sen hiçbir şeyi kolaylaştırmıyorsun."

Alt dudakım titredi.

"Seni takip etmen için adamlar gönderdim." Parmaklarını yüzündeki yara izlerinin üzerinden geçirdi. "Yüze yüz."

"Summer, yerine geri dön," diye birisi kulaklığıma seslendi.

Ama hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim filmin akışını izlemektir.

"Bunun için üzgünüm, tatlım," dedi Don. "Fikrimi değiştirdim. Güzelliğini asla yok edemezdim. Bunu biliyorsun."

Midem bulandı.

"Sen benim için her şeyisin. Annenin yaşayan, nefes alan bir kopyasısın. Sana asla zarar veremezdim. Ama bunu eğlenceli hale getirmen gerekiyordu."

"Yaz, hareket etmelisin!"

Kulaklığımdaki sesi duymazdan geldim.

"Beni terk ettin," dedi Don. "Bunun ne kadar acı verdiğini biliyor musun? Hayır, seni öldürmek bir seçenek değil. Ama senden her şeyi alabilirim. Ta ki dizlerinin üstünde bana geri dönene kadar. Seni her zaman

dizlerinin üstünde sevdim.” Gülümsemesi saniye saniye daha da acımasızlaştı. Yüzünde çok fazla yer kaplayan alaycı bir somurtma.

Kusmak üzere olan şeyi yuttum.

“Kimseye güvenemeyene kadar, hatalarını anlayana kadar, istediğimi bana gönüllü olarak teslim edene kadar bu oyunu oynamaya devam edeceğim. O burada, değil mi? Meşhur V. Merhaba, V. Tahmin et bakalım? Sırrını biliyorum.” Don güldü. “Tam olarak kim olduğunu biliyorum. Bunu öğrendiğinde canı yanacak. Hangi oyunu oynuyorsan oyna, çoktan kaybettin.”

“Lanet olsun, Summer,” dedi Eli kolumu tutarken. Sanki bir süredir dikkatimi çekmeye çalışıyordu. “Gitmemiz gerek, tuzağa düşürüldük.” Beni ayağa kaldırdı.

Ve sonra tüm ışıklar tekrar yandı. Gözlerim ışığa alışırken göz kırptım. Önümdeki görüntüyü silmeye çalıştım. Ama kaç kere denesem de görüntü kaybolmadı.

Gerçek Don, tiyatronun ortasında duruyordu. Aynı aptalca gülümsemeyle. Ve silahı tam bize doğrultulmuştu.

“Tiyatroda,” dedi Liza. “Ama sanırım bunu zaten biliyorsunuzdur...”

Onu zar zor duydum. Silahıma uzandım.

"Kıpırdama," dedi Don. Boğazından iğrenç bir 'tsk' sesi çıkardı. "Ah, seni görmek ne güzel, tatlım."

Gözlerinin vücudumu süzdüğünü hissedebiliyordum.

Film durdu ve projektördeki film rulosunun dönmeye devam ettiğine dair sesler geldi.

“Ve Elijah Serrano,” dedi Don. Silahını Eli'ye çevirdi. “Görünüşe göre evimin önünde oturup beni gözetlemekten daha iyi bir şey bulmuşsun. Kariyerini mahvettiğim için özür dilerdim ama sen de bana aynısını yapmaya çalışmıyor muydun?”

Eli önüme geçti ve Don'a ulaşmamı engelledi.

Hayır. "Don, dur." Eli'nin önünü keserek balkona koştum. "Ne istersen yaparım. Lütfen beni götür. Seninle gelirim. Lütfen."

"Söylediklerimi dinlemedin mi?"

Silahı, tepki vermeye vakit bulamadan ateş etti. Tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp ölmeyi beklemektir. Bir darbe bekliyordum. Kurşunun etimi deleceğini hissetmeyi bekliyordum. Ölüme hazırdım. Don'un ellerini üzerime koyduğu o ilk gecedan beri buna hazırdım.

Ama hiçbir şey hissetmedim. Hayattaydım. Tanrım, hayattayım!

"Eli, Summer, oradan çıkın!" Liza'nın sesi kulaklığımda yankılandı. "Hemen!"

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Arkamı döndüm ve Eli'nin kolunu tuttum. Hareket etmeyince neredeyse tökezleyecektim.

"Eli, gitmemiz gerek." Parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetledim ve onu çekmeye çalıştım.

Boğazından korkunç bir hırıltı sesi çıktı.

"Eli?" Ona döndüm. Bir şeyler ters gidiyordu. Yüzü solgundu. "Eli?" diye tekrar sordum ama sanki beni duymamış gibiydi.

Öksürdü ve ağzından kan fışkırdı.

"Eli!"

Dizlerinin üzerine çökerken, beni de beraberinde yere çekerken nefesimi tuttum. Bir saniyeliğine.

Boşta kalan eli iki saniye boyunca karnına bastırılmıştı.

Kan, kışlık ceketinin içine sızıyordu. Üç saniyeliğine.

O kadar çok kan ki. Dört saniye boyunca.

Hayır. Sirenlerin sesi yaklaşıyordu. Beş saniyeliğine. Hayatımın hâlâ bir kâbus olduğunu anlamam beş saniye sürdü.

Elimi onun elinden çekip saatimin kenarına dokundum. "Eli vuruldu! Birisi yardım etsin!" Kanı durdurmak umuduyla elimi onun elinin üzerine koydum. "İyileşeceksin Eli. Seni buradan çıkaracağız."

"Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var," dedi Liza kulaklığımdan. "Onu yalnız bırakmalısın."

Onu bırakayım mı? Bırakamam. Yüzüne baktım. Gözleri benimkine çok dikkatle odaklanmıştı.

"Git," diye fısıldadı. Ağzının kenarından biraz daha kan damladı.

O kadar yumuşak bir sesteki ki, sanki o söylüyormuş gibi hayal ettim.

"Yaz, gitmelisin."

"Seni bırakmıyorum," dedim ve yüzünün yan tarafına dokunarak yanağına kan bulaştırdım. Tanrım.

Sirenler yaklaşıyordu. Tutuklanacaktı. Benim de tutuklanmamın ne önemi vardı ki? Onu böyle bırakmayacaktım. Onu asla bırakmazdım.

Nefes nefese kaldı.

"İyileşeceksin," dedim olabildiğince sakın bir şekilde. Ama iyileşecek gibi görünmüyordu. Saniyeler geçtikçe daha da solgunlaşıyordu. Hayat enerjisi ondan çekiliyordu.

"Seni her zaman seveceğim, Summer." Sesi boğuktu. Derin bir nefes aldı. "Her zaman." diye nefes nefese söyledi.

"Eli, hiçbir yere gitmiyorum. Unutma, bu işin içindeyiz hep birlikte. Benimle kal."

Artık bana odaklanmış gibi görünmüyordu.

"Eli?" Yüzünün yan tarafına tekrar dokundum ve başı yana düştü. "Eli?" Gözlerimden yaşlar süzülürken, önümde bulanık bir görüntü belirdi. "Eli! Beni bırakamazsın." Korkularımın beni ele geçirmesine izin verirken bedenim titremeye başladı. "Lütfen, Eli, yapamazsın. Seni seviyorum."

V beni belimden yakalayıp Eli'den uzaklaştırdı. Parmaklarım Eli'nin yanağından kayıp gitti, boynunda kan izleri kaldı.

“Hayır!” diye bağırdım ve V’nin elinden kurtulmaya çalıştım. “Eli!”

Ama Eli kıpırdamadı. Vücudu o kadar hareketsizdi ki.

"Bırak beni!" diye V'nin kollarında çırpındım. Aylarca süren antrenmanlar onun gücüne karşı işe yaramamıştı.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı kulağıma.

“Onsuz olmaz! Eli olmadan gidemeyiz!” diye bağırdım ve tekmeledim.

"Artık çok geç," dedi V. "Artık çok geç," diye tekrarladı.

Eğer sözlerinin yatıştırıcı olduğunu düşünüyorsa yanılıyordu. Beni Eli'nin hareketsiz bedeninden uzaklaştırırken sözleri etrafımda yankılandı.

Bölüm 15

Perşembe

Polislerin tiyatroya hücum etmesini izlerken bir an nefesimi tuttum.

İki saniyeliğine. İlk başta neden saf dışı kalmıştım ki? Direğin arkasında kalmalıydım.

Üç saniyeliğine. Don'un söylediklerini neden dinlememiştim? Bana zarar vermek için orada değildi. Sevdiğim her şeyi elimden almak için oradaydı.

Dört saniyeliğine. Son umut ışığım da kopmuştu.

Beş saniyeliğine. Eli'nin ölümü benim hatamdı. Derin bir nefes almaya çalıştım ama boğuluyormuş gibi hissettim.

V beni gittikçe daha uzağa götürdü, ta ki gökyüzünü aydınlatan kırmızı ve mavi ışıkları göremeyene kadar. Bütün bu süre boyunca elimi uzatıp Eli'ye geri dönmeye çalıştım. Gözlerinin donuklaşmadan önce nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştım. Hayır. Hayır!

Rüzgar girdaplar oluşturarak, etrafa saçılan karları savuruyordu; sanki beni anılarıma geri çekmeye çalışıyordu. Beni kaybettiğim her şeye geri çekmeye çalışıyordu.

"Onu bulacaklar," dedi Liza yanımdan. "Bulmaları gerekiyor." Ama sesinde bir şüphe vardı.

Artık çok geç. Bunlar V'nin sözleriydi. Ve Eli'nin yüzünü görmüştüm. Boşluğa bakıyordu. Benim yerimde olmalıydı. Sanki gözyaşlarım yanaklarımda donmuştu.

"Geri dönmeliyim," dedim ve V'nin elinden kurtulmaya çalışmaya devam ettim. "Gitmeliyim... Onunla birlikte olmalıyım..."

Liza koşmayı bırakırken, "Aranan suçlu olmayan tek kişi benim," dedi.
"Gidip ne yapabileceğime bakacağım."

"Güvenli değil Liza," dedi V.

"V. bizim arkadaşımız."

"Polisler onu tanıyacak. Sizi ikinizi birbirine bağlayacaklar. Bunu yapamazsınız."

Liza başını salladı. "O bizden biri. Geri döneceğim. Silah sesi duyduğumu söyleyeceğim. Kan kaybından ölmeden önce onları doğru yöne yönlendireceğim." Yangın merdivenine doğru koşmaya başladı.

Kan kaybından ölmeden önce. Gözlerinde ölümü gördüm. "V, lütfen," dedim ve V'nin kollarını üzerimden itmeye çalıştım. "Onunla gitmeme izin ver. Esmer birini arıyorlar, sarışın değil. Bırak beni gideyim."

Ama o beni Eli'den daha da uzaklaştırmaya devam etti.

"Bana ihtiyacı var!"

V tek kelime etmedi.

"Bana ihtiyacı var," diye hıçkırır hıçkırır ağladım. Bunun doğru olup olmadığından bile emin değildim. Ama ona ihtiyacım vardı. Ona çok ihtiyacım vardı.

"Athena, daireyi karantinaya al," dedi V.

Birkaç saniye sonra, hoparlörden Athena'nın sesi duyuldu: "Daireye giriş çıkışlar kapatıldı."

Beni ayağa kaldırdı. Bunu yapar yapmaz dizlerimin üzerine çöktüm. Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı, tüm vücudumu sarsıyordu. Bu kadar şiddetli ağlayabileceğimi bilmiyordum bile.

"Sadie, kalk. Bundan daha güçlüsün."

Başımı kaldırdım ve V.'ye baktım. Ayağa kalkamıyordum. Ve ona bunu açıklayamıyordum. Her şeyimi kaybetmişim. Eğer bunu görmüyorsa, asla anlayamazdı.

“Görevi başaramadık. Bir dahaki sefer başaramayacağız.” Gözlerimi dikti. Cevap vermeyince, “Biraz uyuyup ayılman gerek,” diye ekledi.

"Uyuyup atlatır mısın? "Bunun görevle hiçbir ilgisi yok. Eli'nin öldüğünü izledim! Onu seviyorum. Ve onun öldüğünü izledim. Nasıl... nasıl bu kadar acımasız olabilirsiniz?"

"Onu sevmiyorsun."

Yemin ederim gözlerini devirdi. "Siktir git, V. Söyleyecek bir şeyin varsa söyle. Gözlerini devirip acımı küçümseme."

“Az önce söyledim işte. Onu sevmiyorsun.” Sesi her zamankinden daha alçak ve boğuktu.

“Onu çok seviyorum! Anlayabileceğinizden çok daha fazla seviyorum. O benim gerçek halimi görüyor. Bir maskenin ardında yaşamıyorum! Gerçek duygularım var ve...”

“Onu sevmiyorsun! Kalbin milyonlarca minik parçaya ayrıldı. Kırıldı, Sadie. Ve kimse onu birkaç günde sihirli bir şekilde tekrar bir araya getiremeyecek. Onu sevmiyorsun. Sadece onun fikrini seviyorsun, daha fazlası değil.”

“Yanılıyorsun.” Kendimi zorla ayağa kaldırdım. Hiçbir şey beni Eli'ye geri dönmekten alıkoyamazdı. Kesinlikle kendini beğenmiş bir herif değil. Pencereyi açmak için düğmeye bastım.

"Daire karantina altında," dedi Athena.

“Athena, beni dışarı çıkar!” Düğmeye tekrar bastım.

"Daire karantina altında," dedi Athena.

Avucumu cama sertçe vurdum. "Burası benim dairem, Athena!"

"Daire karantina altında," dedi Athena.

Arkamı dönmeden önce cama tekrar vurdum. "Beni dışarı çıkar," dedim V.'ye.

"Hayır. Ve haklısınız, söyleyeceklerim daha çok. Eğer onu bu kadar çok seviyorsanız, görevinizi bırakmamalıydınız. Eğer hayatınızda bir kez olsun talimatlara kulak vermiş olsaydınız, bunların hiçbirisi olmazdı."

Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Zaten benim hatam olduğunu biliyordum. "Hepsi bu mu?"

Bana doğru yürüdü. "Don'un sana zarar vermek için orada olmadığını söylediği anda, aslında birimize zarar vereceğini anlamalıydın. Dikkatsizliğiyle hepimizi tehlikeye attın!"

Onu boş ver. Aslında suçlu olan tek kişi ben değildim. "Peki ya sen, V? Balkonun diğer tarafındaydın. Net bir atış şansın vardı. Hayatını kurtarabilirdin!"

"Don'u ortadan kaldırmak planımızda yoktu..."

"Eli'yi vurmasını engelleyebilirdin!" Aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Liza bize görevi iptal etmemizi söyledi. Ben de ayrıldım. Protokole uydum."

"Ölmesini istedin!" Göğsünün ortasına dürttüm. "Öyle mi? Onu ortadan kaldırmak istedin? Sen bir katilsin." Tekrar dürttüm. "Birini kendi gözlerimle öldürdüğünü gördüm. Ve tetiği sen çekmedin diye, bu ölümden de sorumlu olmadığını bir an bile düşünme."

"Sen gerçekten Summer Brooks'a hiç benzemiyorsun."

Yüzüne bir tokat attım. Beklediğimden daha sertti. Ya da belki de yeterince sert değildi, çünkü bana gülümsedi.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun? Daha az suçluluk duyuyor musun?"

Tekrar tokat atmaya çalıştım ama elimi yanağına ulaşmadan yakaladı.

"Çünkü bu benim suçum değil, sizin suçunuz. Ve acınızı küçümsemiyordum. Size daha kötülerini yaşadığınızı, bundan daha güçlü

olduğunuzu hatırlatıyordum.”

“Sen öyle bir şey yapmıyordun.” Diğer elimle ona vurmaya çalıştım ama onu da yakaladı. Beni geriye doğru itti ve cama sıkıştırdı.

“Beni bırak, V. Yoksa yemin ederim ki...”

"Hayatımın aşkını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu sözümü keserek. "Sence neden böyle oldum?" Sesinde acı vardı. Gerçekti. Ham ve duygu doluydu.

Ona inandım. Ama bu konuşma için doğru zaman ve yer değildi. Üstelik nefesimi de kesiyordu. "Ciddi söylüyorum V, bırak beni."

“Benim kalbim de milyonlarca minik parçaya ayrıldı, Sadie. Kırıldı. Bunun kolay kolay iyileşmediğini herkesten daha iyi biliyorum. Belki onu sevmek istiyorsun. Ama kalbin sadece tek bir kişi için atıyorsa, birini sevemezsin ki.”

"Eğer kalbin sadece tek bir kişi için atıyorsa, git bana değil, ona eziyet et." Elinden kurtulmaya çalıştım.

Nefesini vererek beni bıraktı.

Yanımdan hızla geçtim. Telefonuma ihtiyacım vardı. Bu hapishane gibi apartmanda mahsur kalacaksam, Liza'yı arayıp bir şey duyup duymadığını öğrenmem gerekiyordu. Ama biliyordum. Eli'nin öldüğünü biliyordum.

V doğru değildi. Belki kalbim paramparça olmuştu ama her parçası Eli'yi seviyordu. Ve şimdi sanki parçalar kuruyup ölmüş gibiydi.

"Sensin," dedi V arkamdan. "Seni seviyorum."

Eli'nin yatak odasının önünde durdum, elimi kapı koluna koydum ve V'ye baktım. "Şaka mı yapıyorsun V? Daha birkaç gün önce beni sevmediğini söyledin. Beni uzaklaştırdın. Benden ne istiyorsun? Ben senin oynayabileceğin bir piyon değilim. Beni sevmiyorsun. İnan bana. Ve beni az da olsa sevmenin tek sebebi, bana sahip olamaman."

Yorgun görünüyordu. "Her zaman sen oldun." Omuzlarını silkti. "Ve her zaman da sen olacaksın."

Neden şimdi? Bunca şeyden sonra bunun hakkında konuşmanın doğru olduğunu hangi akıl almaz şekilde düşündü? "Bütün şehir senin cesur olduğunu düşünüyor," dedim. "Ama yanılıyorlar. Sen tam bir korkaksın." Eli'nin odasına girdim ve kapıyı sertçe çarptım.

Burnuma narenciye kokusu çarptı ve gözlerimden bir damla yaş daha aktı. Telefonumu bulup Eli'nin yatağına yığılırken Liza'yı aradım. Liza'nın sesli mesajı çalarken Eli'nin kokusunun beni sarmasına izin verdim. Tekrar tekrar aradım. Hiçbir yanıt yok.

Aşk acıydı. Ve bir daha asla sevmeyecektim. Eli'nin çarşaflarını çeneme kadar çektim. Gözlerimi yeterince sıkı kapatırsam onu yanımda hayal edebilirdim. Ama bu, kalbimin kanıyormuş gibi hissetmesini engelleyemedi.

Bölüm 16

Cuma

Eğer bu zaten ölümün ta kendisi değilse, ölmeyi istiyordum.

Uyuyamıyordum. Yemek yiyemiyordum. Hareket edemiyordum.

Eli'nin kapısına yapılan bir tıkırtı gözlerimi açmama sebep oldu.

"Sadie?" diye seslendi V diğer taraftan.

"Git buradan," diye mırıldandım.

Kapıyı açtı ve bana baktı. "Kalk, Sadie." Odaya girdi. "Bu saçmalık."

"Buraya girme!" Aptal parfümünün tüm yüzeylere sinip Eli'nin varlığını yok ettiğini hayal ettim. "Çık dışarı!" diye tekrar tekrar bağırdım, kıpırdamayınca. Telefonumu ona fırlattım ve sonunda kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Eli'nin yastığına yüzümü gömüp hıçkıra hıçkıra ağladım, ta ki tüm gücüm tükenene kadar.

Bölüm 17

Cumartesi

Kendimi güçsüz ve küçük hissediyordum. Eli'yi aylarca kendimden uzaklaştırmışken, onu mutlu edebilirdim. Bizi mutlu edebilirdim. Her şeyden pişman oldum. En azından onu son gördüğümde, aileme yaptığım gibi onu kapıdan dışarı itmemiştim. En azından Eli beni sevdiğimi biliyordu. Umarım biliyordur. Burnumun altındaki sümüğü sildim.

Pişmanlık zihnime kazınmıştı. Birbiri ardına berbat seçimler yaparak bir hayat yaşadım. Öfke kemiklerime kadar işlemişti, sanki vücudum yanıyordu.

Kapı çalınca, V'ye öfkeyle bakarak, içeri girip gazabımla yüzleşmeye cesaret etmesini bekledim.

"Alison?" diye bir ses duydum kapının diğer tarafından.

Hayır, asla. Cevap vermedim. Doktor Miller'ı sahte niyetleriyle görmek istemezdim. V kadar ukala olmazdı. Buraya gelmezdi.

Ama görünüşe göre bu deli psikolog sessizliği onay olarak düşünmüş, çünkü kapı yine de yavaşça açıldı. "Dışarı çıkıp benimle konuşabilir misin?" Sesi, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi aşırı derecede yatıştırıcıydı.

"Teşekkür ederim, gerek yok."

Doktor Miller, "Arkadaşınızın bir gasp olayında vurulduğunu duydum," dedi.

"Ortak arkadaşımız size bunu mu söyledi?"

"Evet, yaptı."

"Size Eli'nin vurulmasının kendi hatası olduğunu, bunu engelleyebileceğini söyledi mi?"

"Hayır. Aslında, Eli'yi savunmasız bırakan bir duruma soktuğunuzu ve onun sakatlanmasından kendinizi sorumlu tuttuğunuzu söyledi."

"Yaralandı mı? Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum." Sesim, kendimi hissettiğim kadar güçsüz ve kısıık çıkıyordu.

"Buraya gelip bunun hakkında konuşsanız nasıl olur? Yoksa içeri girmemi mi tercih edersiniz?"

"Ya da gidebilirsin."

"Bir buçuk gündür oraya kapanmışsın. Bu davranış kabul edilemez. Yemek yemiyorsun. Hadi ama. Yemek getirdim." Daha önce fark etmediğim bir paket yemek çantasını kaldırdı.

Midem guruldadı, beni ele verdi. "Yalnız mıyız?" diye sordum.

"Sanırım öyle. Sizi mutfakta bekliyor olacağım." Kapıyı aralık bırakarak odadan çıktı.

Eğer V burada olmasaydı ve Dr. Miller içeri girebilseydi, daire artık karantina altında olmazdı. Yorganı üzerimden ittim, yataktan fırladım ve odadan dışarı koştum. Kimse beni Eli'yi görmekten alıkoyamazdı. Askıdan kışlık ceketimi aldım ve ayaklarımı botlarımın içine soktum.

Kapı koluna elimi doladım ve anında elektrik çarptı. Ah! Doğrudan bana doğrultulmuş kameraya baktım. Tekrar kolu kavradım ve daha da şiddetli bir elektrik çarpması yaşadım. "Athena ve V, size de lanet olsun," diye mırıldandım kendi kendime. Anlaşılan karantina altında olan bendim, daire değil.

Yağlı yemeklerin o nefis kokusu salona yayıldı. Paltomu yerine astım ve botlarımı çıkardım. Üzerimi değiştirmeye zahmet etmedim. Eli'nin tişörtlerinden birini giymiştim ama bana büyük gelmişti, dizimin ortasına

kadar uzanıyordu. Eğer Athena beni içeri kilitlemeseydi, şehir sokaklarında onunla dolaşıyor olurdum. Yani Dr. Miller bununla başa çıkabilirdi.

Mutfak masasında onun karşısına oturdum.

Çantalarından birini bana doğru itti. "Öyleyse neden hastanede onu ziyaret etmiyorsun?"

Onu görmezden geldim ve sulu bir hamburgerin ambalajını açtım. Tam olarak neye canım çektiğini bilmesi neredeyse sinir bozucuydu. Büyük bir ısırık aldım ve içimdeki kızgınlığı bastırmaya çalıştım.

"Alison? Neden onunla birlikte değilsin?"

Boğazımı temizledim. Aranan bir suçluyum. Daireden çıkmama izin verilmiyor. "Sadece aile üyeleri girebilir."

"Anladım. Bekleme odasında oturabilirsiniz."

V izin vermiyor. "Yapamam. Perişan haldeyim." Kendimi işaret ettim. Umarım bu işe yarar.

Hiçbir şey söylemedi.

"Bak, yemek getirdiğin için teşekkür ederim ama gerçekten konuşacak havamda değilim."

"Özür dilerim, terk edilme korkunuzun bu kadar yüksek olmasına rağmen, ihtiyaç anında bir arkadaşınızı bu kadar kolayca terk edebilecek olmanız bana garip geliyor."

Hamburgeri masaya bıraktım. "O sadece bir arkadaş değil. Onu seviyorum."

"Ona gitmek için daha da fazla neden var."

"Orada olmak istemediğimi mi düşünüyorsun?" Başımı salladım. "Ama bunun bir önemi yok. Onun öldüğünü gördüm. O artık yok."

"Bunu kesin olarak bilemezsiniz."

"Hatırlamak istemediğim kadar çok insanın öldüğünü gördüm. Burada oturup sizin de beni yargılamanıza izin vermeyeceğim."

"Sizi başka kim yargılıyor? Ortak arkadaşımız mı?"

"Evet, başka kimden bahsedecektim ki? Hakkında konuşmadığınız ama sürekli gündeme getirdiğiniz kişiden."

"Onu ben gündeme getirmedim," dedi Doktor Miller. "Siz getirdiniz."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Şey, onun hakkında, Eli hakkında ya da başka biri hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece burada sessizce oturup yemek yemek istiyorum."

"Bence hastaneye gitmen önemli Alison. Bu kararından pişman olmak istemezsin."

"Bu bir seçim değil! Burada kendi isteğim dışında tutuluyorum!"

"Duygusal olarak mı? Yoksa..." Dr. Miller'in sesi kesildi. Bana sanki deliymişim gibi bakıyordu.

V'yi boş ver. Sırları da boş ver. Eğer bir terapistle gitmeye zorlanıyorsam, canım ne isterse onu söyleyebilirim. Ve o benim doktorumdu.

Söylediklerimi kimseye anlatamazdı, değil mi? Boş ver. "Eli'yi terk etmiyorum. Dünyada onunla birlikte olmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok. Ama daire karantina altında olduğu için dışarı çıkmama izin verilmiyor. Çıkmaya çalıştım ve kapı kolu beni resmen elektrik çarptı."

Bana öylece baktı. Belli ki bana inanmıyordu.

"Hastanız, söylediği kişi değil." "Hasta" kelimesini tırnak içinde kullandım. "O, New York Şehri kanunsuzlarından biri ve beni zorla alıkoyuyor. Gerçek adını bile bilmiyorum. Onu bilen tek kişi sizsiniz ve bunu paylaşmayı reddetmeniz beni çileden çıkarıyor."

Doktor Miller tek kelime etmedi.

"Doktor Miller bir katil. Tam gözümün önünde birini öldürdü. Hapse atılması gereken o, ben değil."

Yanıt yok.

Ayağa kalktım ve sahte duvara doğru yürüdüm. Baş parmağımı bir düğmeye bastım ve duvar yükselmeye başladı, karargâhımız ortaya çıktı. İçeri adım attım ve zemin kırmızı renkte aydınlandı. "Burası onun gizli sığınağı." Bilgisayarları ve duvardaki hedefi işaret ettim. Cam masa belgelerle doluydu. Resimler ve resimleri birbirine bağlayan ipliklerle dolu bir ilan panosu vardı.

Hiç bir şey.

"Benim adım Alison değil. V her şey hakkında yalan söylüyor. Duyguları hakkında kendine yalan söylüyor. Bana sürekli yalan söylüyor. Gerçek kimliği hakkında sana kesinlikle yalan söyledi. Ve beni burada isteğim dışında tutuyor."

Hiç bir şey.

"Don Roberts'ı devirmek için gizli bir ekibin parçasıyız. Biliyorsunuz... sevgili belediye başkanımız? O benim üvey babamdı. Bana tecavüz eden o. Beni mahveden o." Sesim titredi. "Ve sanırım eski bakıcım Julie'yi rehin aldı. Sanırım anne babamı öldürdü. Teyzemi öldürdüğünü biliyorum, cinayetinden aranıyor olsam bile. Ve kesinlikle beni de öldürdü. Çünkü tekrar kendim olabilmeyi ne kadar çok istesem de, o parçam öldü." Oturdum. "8 yaşındayken öldüm ve artık var olmayan birine tutunmaya çalışıyorum. Çok yorgunum."

Dr. Miller gülümsedi. "Şimdi nihayet bir yere varıyoruz, Summer."

Bölüm 18

Cumartesi

Doktor Miller'a ve yüzündeki gülümsemeye baktım. Az önce söylediklerini doğru mu duymuştum? "Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Hastam Alison'dan hiç bahsetmezdi. Bu doğru. Ama senden hep bahseder."

"Hastanız..."

"V. Ve bana asla yalan söylemedi. Sizin düşündüğünüzün aksine. Onun ders dışı faaliyetlerinden son derece haberdardım."

"Ama o senin bilmediğini söyledi..."

"Onun sana yalan söylemediğini asla söylemedim. Ancak, ona bunu yapmaması konusunda şiddetle tavsiyede bulundum. Kafasına takılmış bir şekilde, sana gerçeği söylemeden önce onun her iki yönünü de eşit derecede sevmen gerektiğine inanıyor. Bu hiç mantıklı değil. Çoğu insan aynı anda sadece bir kişiye aşık olur. Senden çok fazla şey bekliyor."

"Onun her iki yönü de mi?"

"Karanlık ve ışık."

"Peki diğer taraf neresi? Ben sadece karanlık gördüm."

"Elbette maskesiz olan. Yeterince dikkatli bakmıyorsun, Summer. Cevap her zaman gözünün önündeydi."

V'nin her zaman bilmecelerle konuştuğunu, beni her zaman düşündürdüğünü, benim ve geçmişim hakkında her şeyi biliyormuş gibi görüldüğünü düşündüm.

Doktor Miller gençti. Belki otuzlu yaşlarının ortalarındaydı. Gözlerine baktım. Kahverengiydiler, tıpkı V'ninkiler gibi. Bakışlarım dudaklarına

kaydı. O olabilir miydi? Belli ki bu daireye erişimi vardı. Hatta benden bile daha fazla erişimi vardı. Kimsenin onu içeri almadığı anlaşıyordu.

Sadece... ortaya çıkmıştı.

V, ona ihtiyacım olduğunda her zaman ortaya çıktı. Ve birçok kez de keşke olmasaydı dediğim zamanlarda.

Eğer Dr. Miller'dan birkaç cevap daha alabilirsem, belki her şeyi bir araya getirebilirim. Belki de tam önümde duran şeyi görebilirim. "V bana hep Sadie diyor. Neden?"

"Çünkü onun o tarafı seni Summer olduğun zaman tanımıyordu. Sana Summer diye seslenmek onun ruh sağlığını zedeleyecekti. Bunu bir ihanet gibi hissediyordu."

Her şey yavaş yavaş anlam kazanmaya başlıyordu. "Demek ki onun diğer yanı... beni seven aydınlık yanıymış?"

"Bence evet. Yaralanmış insanların yeniden sevgiye açılmaları zordur. O çok derinden yaralandı."

Bu yüzden bana "seni seviyorum" derken bu kadar kararsızdı. Karanlığın beni sevmemesi gerekiyordu. "Yani deli mi?" Bütün bunların tek sonucu buydu aslında.

"Hepimiz biraz deli değil miyiz?" diye gülümsedi.

İç çektim. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. V'nin açıkça çift kişilikli olduğu belli..."

"Hayır. Öyle değil. Deli olduğunu düşünüyor olabilir ama değil. Sadece bir maskenin arkasına saklandığında, kendisinin bir parçasını saklaması kolaylaşıyor diye düşünüyorum. Ama o tek bir kişi. Nefret ve sevgi. Hepsini birden içinde tutmak onun için zor. Bu yüzden onları ayırıyor. Gerçek benliği seni dünyanın sonuna kadar seviyor. Ve maskeli benliği... senin varlığından nefret ediyor."

"Benden nefret mi ediyor?"

"Evet. Hem de çok. Öyle ki, senin yanında bulunmakta zorlanıyor."

"Peki neden bana yardım ediyor?"

"Çünkü sevgi nefretten daha güçlüdür, Summer. Bunu biliyorsun."

"Hayır, öyle düşünmüyorum. Bu dünyada nefret hüküm sürüyor. Şehrimize bakın. Herkes Helspet Mafyası'nın lideri olan bir belediye başkanına oy verdi. Bir tecavüzcü. Bir katil. O iğrenç biri."

"İnsanlar görmek istediklerini görürler. Ve Don iyi bir konuşma yapmayı biliyor. Bu kadar güzel bir şekilde sunulan bir yalana bu şehrin inanmasına şaşırmamak gerek."

Farklı bir şekilde sunulmuştu. Bir maskenin ardında. Nefes alamıyormuş gibi hissettim. "O mu? Don V mi?" Mantıklı olurdu. Benden nefret ediyordu ama bir yandan da beni seviyordu. Beni kucaklamak yerine hep benimle birlikte oluyordu. Ölmesini istediğim gerçek halini görmemem için maske takıyordu. Ve tahliye planımızdan haberdardı. Sanki içeriden bilgiye sahipti.

Doktor Miller güldü.

Bu ses beni sakinleştirdi.

"Hayır. Don Roberts'ın V olmadığına sizi temin ederim." Sanki hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi başını salladı.

"Peki V kim?"

"Bu konuda yorum yapmak bana düşmez."

"Ama bana diğer her şeyi anlattın. Sadece adını söyle. Adından bir harf. Herhangi bir şey. Tek istediğim küçücük bir ipucu."

"Hazır olduğunda sana söyleyecek. O zamana kadar biraz daha dikkatli bak, Summer. Işığını bulup bulamayacağına bak."

Yine bilmeceler vardı. Zorlukla yutkundum. "Sen misin?"

Doktor Miller gülümsedi. "Gitmem gerek."

"Sen misin?" diye tekrar sordum.

Ayağa kalktı. "Sen benim hastamsın. Bu sınırları aşmak olmaz mı sence? Eli'yi ziyaret et. Birkaç gün sonra görüşürüz."

"V bana izin vermiyor. Beni dinlemiyor."

Başını yana eğerek bana baktı. "Kıskanıyor. Bunu mutlaka görmelisin."

"Lütfen onunla konuşabilir misiniz? Eli'yi görmem lazım. İyi olup olmadığını bilmem lazım."

"Elimden geleni yapacağım. Bir dahaki sefere görüşürüz." Bana başıyla selam verdi ve uzaklaştı.

Pencerenin açılmasının vızıltısını duydum. Athena'dan hiçbir azar işitmedim. Kapı koluna çarpma sesi de duymadım. Sanki istediği zaman girip çıkabiliyormuş gibiydi. Sanki bu daireye erişimi varmış gibiydi.

Dr. Miller hiçbir zaman V olmadığını söylemedi. Temelde bir hastayla ilişki kurmasının etik dışı olduğunu söyledi. Ama V'nin yaptığı her şey bana etik dışı görünüyordu.

Bölüm 19

Cumartesi

“Athena, lütfen,” dedim ve başımın arkasını cama yasladım. “Duyguların olup olmadığını bilmiyorum ama... Eli'yi seviyorum. Bana ihtiyacı var. Lütfen.”

Yarım saat önce bana cevap vermeyi kesmişti. Tam da ona fahişe dedikten sonra. Bir anlık zayıflıktı. Beni tamamen dışlayacağını düşünmemiştim ama o zamandan beri cevap vermedi. Boş dairede kendi kendime konuşuyordum. Bir deli gibi. Belki de V kadar aklımı kaybetmiştim.

Telefonumun çalması beni kendime acıma halinden çıkardı. Liza. Baş parmağımla ekranda gezindim. "Liza, iyi mi?" Cevap vermesini beklerken nefesimi tuttum.

“Durumu stabil. Çok kan kaybetti...”

Hayatta! "İyileşecek mi?" Elimle göğsümün ortasına dokundum.

“Bilmiyorum. Emin olana kadar seni aramak istiyordum ama milyonuncu telefon görüşün sonunda beni ikna etti.”

"Yani hiçbir şey bilmiyorsun?"

"Öyle demedim," diye tersledi. "Özür dilerim, çok yorgunum. Uzun süre ameliyattaydı. Az önce çıktı."

“Bu iyi bir şey, değil mi? Umut olmasaydı ameliyat yapmazlardı.” Sanki kalbim yeniden atmaya başladı. O iyi. Nefes alıyor.

Liza iç çekti. "Senin adını mırıldanıp duruyor. Beni odasına almalarının tek sebebi Summer olduğumu söylememdi."

"Beni mi soruyor?"

“Tam olarak değil... o... uykusunda sürekli senin adını söylüyor. Elini tutuyorum, senin olduğunu sanmasını umuyorum. Ama çok soğuk...” sesi titredi. “Aşağıya inmen gerek, Summer.”

“V, daireden çıkmama izin vermiyor. ıkamam.”

“Bir yol bulmalısın. Kapısının önünde polisler bekliyor. Kendine gelir gelmez onu götürecekler, bunu biliyorum. şimdi gelmelisin ki veda edebilesin.”

Hoşçakal mı? "Tutuklanacağı için mi yoksa kurtulamayacağını düşündüğünüz için mi?"

"Yaz..."

"Bana sadece söyle."

“İyileşecek gibi görünmüyor. Onunla akrabalığım olmadığı için bana hiçbir şey söylemiyorlar. Ama çok solgun ve şyor. Elimden de tutmuyor.”

"Telefonu kulağına tutabilir misin?"

Bir hışırtı sesi duyuldu, ardından hafif bir nefes alışverişi geldi. Oydu. Anladım.

“Eli? Beni duyuyor musun? Beni dinlemen gerekiyor. Pes etmene izin yok. Sana ulaşmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ama sen pes edemezsin.” Sesim titriyordu. “Beni duyuyor musun? Seni seviyorum. Ve nefes almaya devam etmen gerekiyor. Sensiz nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.” Derin bir nefes aldım. “Seni kaybettiğimi sandım. Ama sen tutundun. Ve ben tutunamam. Seni kaybetmek istemiyorum, bu yüzden sakın beni haklı çıkarmaya kalkma.”

“Gitmem gerek,” dedi Liza endişeli bir sesle. “Beni sorgulamak istiyorlar.” Telefon hattı kesildi.

Derin bir nefes aldım. Eli hayattaydı. nemli olan tek şey buydu. Ve ne olursa olsun onun yanında olacaktım. Zamanının tükenmekte olduğuna inanmak istemiyordum zaten. O bir savaşçıydı. Kendimi ayağa kaldırdım.

Liza, Eli ile birlikteydi. V'nin nerede olduğunu kim bilir. Muhtemelen şehrin her yerinde psikiyatrist kılığına girmişti. Ve Athena benimle konuşmuyordu. Umarım beni de izlemiyordu.

Yapayalnızdım. Kurtulmam gerekiyordu. Burada bir yerlerde bir alet çantası olmalıydı. Ya da bir Athena kılavuzu.

Çekici hedefe fırlattım. Yan tarafı hedef tahtasının ortasına isabet etti ve yere düştü. "Athena, beni buradan çıkar!"

Aklıma gelen her şeyi denemiştim. Başarabildiğim tek şey, yanlışlıkla tornavidayla kendimi çizmek olmuştu.

"En son ne zaman tetanoz aşısı oldunuz?"

Arkamı döndüm ve V.'ye dik dik baktım. "Bilmiyorum."

"Bunu temizlemen gerekiyor." Elimle işaret etti.

Elimin ve bileğimin kenarındaki kurumuş kana baktım. "Bana bakmana ihtiyacım yok, V."

"Tetanoz kapabilir ve ölebilirsin. Sadece... orada kal."

Onun banyoya doğru kayboluşunu izledim. Tam bir deli. Hayatı tehlikede olan ben değildim. Ve başka nereye gidebilirdim ki? Beni bu daireye bir hayvan gibi kilitlemişti. Aptal herif.

Oturup alet çantasını tekrar karıştırdım ve kesiğim keskin bir şeye sürtündüğünde çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum.

V, yanıma doğru yürürken hidrojen peroksit şişesini kaldırdı.

Tetanoz olmak istemiyordum. Ve son aşımın ne zaman yapıldığını da bilmiyordum. Muhtemelen anne babam hayattayken olmuştu. Kesinlikle aşı zamanım gelmişti. Ona elimi uzattım.

Yanımda oturdu ve bir pamuk topuna biraz hidrojen peroksit döktü.

"Onu gerçekten görmem gerekiyor, V."

"Polise teslim olsanız da olmasanız da Eli yaşayacak ya da ölecek."

"Kılık değiştireceğim."

"Sadie, saçını boyamak görünüşünü hiç değiştirmiyor. Seni ilk gördüğüm anda kim olduğunu anladım." Pamuk topunu tenime hafifçe bastırdı.

Ah. Yanağımın içini ısırđım ve acıyı görmezden gelmeye çalıştım.

"Onlar onun seni izlemek için New York'ta olduğunu biliyorlardı. Muhtemelen senin hastane kapısının önünde belirmeni bekliyorlar."

"Sanmıyorum." Daha fazla hidrojen peroksit sürdüğünde keskin bir nefes aldım. "Liza, benim adımlı mırıldandığını söyledi. Adının Summer olduğunu ve henüz tutuklanmadığını iddia ediyor." Sorgulandığı gerçeğini geçiştirdim. Telefonu yüzüme kapattığından beri ondan haber alamamıştım. Ona yaptığım tüm aramalar doğrudan sesli mesaja düşmüştü.

"O zaman aptallar."

Güldüm.

Gülümseyerek kesiğime biraz Neosporin sürdü ve üzerine bir yara bandı yapıştırdı. "İşlem tamam. Şimdi tüm aletlerimi kırmaya çalışmaktan vazgeçtin mi?"

İçimden bir ah çektim. "Lütfen, onun yanına gitmeme izin verin."

"Az önce bir şişe şarap açtım. Acıyı dindirmeye yardımcı olur." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

"Bu, alkolik birinin söyleyeceği bir şey. Bunun farkındasın, değil mi?"

V cevap vermedi.

Uzattığı elini kullanmadan ayağa kalktım. "Ciddi misin V, bırak beni gideyim. Güneş gözlüğü takacağım..."

"Saat akşam 7. Bu inanılmaz derecede şüpheli olurdu."

Onu mutfaka kadar takip ettim. Öfkem geçmişti. Sadece bitkin ve moralsizdim.

V, bir kadeh şarabı mutfak tezgahının üzerinden kaydırды.

"Bunun için ehliyetini kaybedebilirsin, biliyorsun." Bardağı kenardan düşmeden önce yakaladım.

"Ne?" Kendi kadehinden bir yudum şarap aldı.

"Bunun adı bu değil miydi? Tıp uygulamak ya da buna benzer bir şey?"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Büyük ve kaba bir yudum şarap içtim. "Seni tanıyorum V. Artık aptal numarası yapmana gerek yok."

Bardağın geri kalanını içerken bana öylece baktı. Acımı uyuşturmak o kadar da kötü bir fikir gibi görünmedi.

Boğazımı temizledim. "Doktor Miller," dedim göz kırparak.

"Peki ya o?"

"O sensin."

V güldü.

"Ona senin süper kahraman olduğunu ve benzeri her şeyi anlattım ama o zaten hepsini biliyordu. Çünkü o... sensin." Yanına gittim, tezgahtan şişeyi aldım ve direkt olarak bir yudum içtim.

"Ben Doktor Miller değilim."

"Doğru." Ona tekrar göz kırptım.

"Sence neden ben Doktor Miller'ım?"

"Dilinize dikkat edin, doktor bey. Hastalarla böyle konuşmaya devam ederseniz lisansınızı kaybedersiniz."

Bana öylece baktı.

Şarap şişesinden bir yudum aldım. "Elbette... ikimiz de biliyoruz ki lisansın konusunda pek endişelenmiyorsun. Sonuçta bir hastayla yattın." Şarap şişesiyle onu işaret ettim.

"Sarhoş olduğunu söyledim ama içmeye daha birkaç dakika önce başladın. Yani açıkça aklını kaçırmışsın."

"Maskenizi çıkarın."

"HAYIR."

"Ama ben dikkat ettim. Doktor Miller'ın söylediklerini aynen yaptım ve gerçekten dinledim. Tüm ipuçlarına, tüm işaretlere. Şimdi sen de bana içindeki ışığı gösterebilirsin."

"Neden bahsediyorsun?"

"Doktor Miller, senin bu tarafının," diye şişeyi ona doğru salladım, "karanlık tarafın olduğunu söyledi. Bu çok açık. Zehir saçıyorsun. Sonra da aydınlık tarafı görmeye hazır olmadığımı düşündüğünü söyledi. Ama hazırım. O yüzden şu aptal maskeyi çıkar artık."

"Seanslarınız sırasında benden bahsediyor mu?"

Omuz silktim. "Eğer 'senden bahsetmek' derken gerçekten kendinden bahsetmeyi kastediyorsan, o zaman evet."

"Benim hakkımda sana ne anlattı?" Şarap kadehini yere bıraktı.

Dr. Miller'ın V. hakkında söylediği en akılda kalıcı şeyi söyledim. Aklıma ilk gelen şey buydu: "Kalbinizi buzdan çözdüm."

V güldü. "Şunu söylemeyi unuttu: Eğer sen olmasaydın, muhtemelen en başından beri çözülmesine gerek kalmazdı."

"Yani... bu gerçeği belirtmeyi unuttunuz demek istiyorsunuz."

"Hayır, Sadie. Ben kesinlikle beni kastetmiyorum. Ve onun sana benim hakkımda konuşmaya hakkı yoktu. Anlaşmamız bu değildi."

"Yani sen..."

"Hayır!" Elini kapüşonuna götürerek saçlarını karıştırmak ister gibi yaptı ama sonra durdu.

Keşke öyle yapsaydı da yanlışlıkla kapüşonunu geri itseydi. Onu görmek istiyordum. Onu görmeye ihtiyacım vardı. Bu delilikti. Altı aydır birbirimizi

tanıyorduk. Artık yeterdi. Ve ona bir saniye bile inanmadım. Doktor Miller'a V olduğunu söylemiş olması imkansızdı. Arkadaşlarından ziyade yabancı bir doktora güvenmesi için hiçbir sebep yoktu. Bu da Doktor Miller olduğu anlamına geliyordu. Oyun bitmişti. Sanki ona gerçeği söylemeye devam etmek için cesaretlendirici bir içeceğe ihtiyacım varmış gibi şarap şişesinden bir yudum daha aldım. "V, senin o olduğunu biliyorum. Saklanmayı bırak. Lütfen. Bütün bunlar olmadan gerçek bir konuşma yapabiliriz," diye elini kıyafetine doğru salladım.

Yanıma geldi ve elimden şişeyi aldı. "Sana rüyalarımnda seni gördüğümü söyledi mi?" diye sordu V. Şişeyi arkama bıraktı ve kollarını bana dolayarak beni mutfak tezgahına sıkıştırdı.

Kalbim patlayacak gibiydi. Ve suçluluk duygusu beni sardı. Onun yakınlığından heyecanlanmamalıydım. Başka bir adama aşkıttım. V'nin ne düşündüğüne rağmen. "Hayır, bundan bahsetmedi."

"Peki, benim hakkımda başka neler anlattı sana?" diye sordu.

Geri adım atmasını istedim. "Derin bir yara aldın. Bu yüzden başkalarına kendini açmakta zorlanıyorsun."

"Ah. Öyleyse, bana dair bilmeniz gereken her şeyi size anlatmış, değil mi?"

"Ben öyle demedim."

"Dr. Miller ile benim hakkımda konuştuktan sonra gerçek kimliğimi kolayca tahmin edebilmeniz gerekirdi. Ama hala göremiyorsunuz. Belki de bu yüzden öğrenmeye hazır değilsiniz."

"Sana zarar veren ben değilim, V. Yapmadığım bir şey için neden beni dışlıyorsun?"

"Senin o kişisin..." Boğazından derin bir inilti çıktı ve benden uzaklaştı. "Biraz su iç, sonra da uyu." Yürüyerek uzaklaştı ve beni mutfakta yalnız bıraktı.

"Ben miyim o kişi?" Gözlerimi devirdim. "Ha, tabii. Benden nefret ediyorsun." şarap şişesini kaptım ve bir yudum daha aldım. Aptalca maskesi düşmüştü. Ve bunu kanıtlayacaktım.

Eli'nin odasına sendeledim ve yatağına yığıldım. Kanımda kandan çok alkol dolaşmasına rağımen uyuyamayacağımı biliyordum. Dizüstü bilgisayarımı kucağıma aldım ve Google'da Dr. Miller'ın adını arattım. Bir konum ve tıbbi unvanını ekledikten sonra muayenehanesini bulabildim. Gerçek bir doktordu. Nedense biraz şaşırdım. Ama bu teorimi tamamen çürütmedi. V'ye sorabilmek için birkaç şey not aldım, mesela hangi okula gittiğini. Belki de ağızından kaçırarak istemediğı bir şeyi itiraf ederdi.

Ama Dr. Miller tek şüphelim değıldi. Bir de Bay Crawford meselesi vardı. Diş çekimine gelmemişti. Oysa V oradaydı. Belki de Crawford gelememişti çünkü V kelimenin tam anlamıyla aynı anda iki yerde birden olamazdı. V bir keresinde Bay Crawford olmadığını inkar etmişti. Gerçi, benim açımdan onun sözünün hiçbir anlamı yoktu.

Ama V, kurtarma operasyonu sırasında ortadan kaybolmuştu. O ürkütücü film başlamadan hemen önce onu gözden kaybettim. şarap şişesini bitirdim ve komodinin üzerine koydum. Bu, V'nin kılık değıştirdiğı kıyafetini çıkarıp güzel bir takım elbise giymesi için yeterli zamandı. Don'un tiyatronic ortasında, yüzünün yan tarafındaki yara izleriyle durduğunu hayal edebiliyordum. Yara izli deri, maske takmak için iyi bir sebep olurdu.

Ve gerçekten, başka ne sebep olabilir ki? V'nin kim olduğı umurumda değıldi, yeter ki Don olmadığını bileyim. Tüylerim diken diken oldu. Öyleyse neden saklasın ki?

Yatağımdan kalktım ve Eli'nin kapısını kilitledim. V gerçekten Don olabilir miydi? Bunun bir anlamı var mıydı ki?

V, ben gelir gelmez bu şehirde belirdi. Sanki beni takip etmiş gibiydi. Beni izledi. Hem benden nefret ediyor hem de aynı anda beni seviyor.

İleri geri yürümeye başladım. Buraya gelir gelmez suç oranları arttı. V ortaya çıkar çıkmaz. Don, V ve belediye başkanı olmak büyük bir yük gibi görünüyordu. Ama imkansız bir yük değildi.

Dr. Miller, V'nin karanlık taraf olduğunu söylemişti. Bu da Don'un aydınlık taraf olduğu anlamına mı geliyordu? Gülüşüm boğazımda garip bir ses çıkardı. Yoksa belediye başkanı olması mı aydınlık tarafı temsil ediyordu? Burnumun köprüsünü sıktım. Sanki şimdiden akşamdan kalma gibiydim.

Bay Crawford toplantıya gelmemişti. Helspet Mafyası'ndan da kimse gelmemişti. Sanki planlarımızdan haberdardılar ve bu yüzden kendi planlarını değiştirmişlerdi. Sanki grubumuzun içinde birileri vardı. Açıkçası tehlikeye düşmüştük. Bir köstebek vardı aramızda.

Nefes alamıyormuş gibi hissettim. Tanrım, ya V, Don olsaydı?

Bölüm 20

Pazar

Telefonumun titreşimi beni sarhoşluğumdan çıkardı. Dün gece aklımı kaybetmişim. Kanıtı da Eli'nin kapısına sırtımı dayamış, silahım da yanımda uyuyakalmış olmamdı.

Vızıltı sesi tekrar duyuldu.

Liza. İleri doğru sürünerek Eli'nin odasındaki yerden telefonumu aldım. Orada neden olduğunu hatırlamıyordum. Dur. Bu bir yalan. Dün gece V'nin dinleme cihazı yerleştirdiğini düşündüğüm için onu kendimden çok uzağa koymuştum. Aklımı tamamen kaybetmişim. Ve onu yakın zamanda tekrar bulabileceğimden de emin değildim.

Elimdeki telefon tekrar titredi. Ekranda Liza'nın adını gördüm. Cevap verir vermez "Liza?" dedim. "Bana iyi olduğunu söyle! Bildiğin her şeyi anlat!"

"İyi misin? Neden bağıırıyorsun?"

Çığlık mı atıyordum? Ah. Elimle alnımı tuttum. İyi olmamın ne önemi vardı ki? Hastane yatağında yatan ben değildim. "İyiyim."

"İyi görünmüyorsun. Ölüm gibi görünüyorsun."

"Dün gece çok fazla içki içtim. Bana onun nasıl olduğunu anlatın yeter."

Karşı taraftan sessizlik geldi. "Yani doğru anladım mı? Ben burada erkek arkadaşınla otururken sen... partide miydin?"

"Hayır." Kısık sesler duydum. "O mu? Uyanık mı?"

"Seni aramak için dışarı çıktım. Uyuyor ve biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

"Durumu nasıl?"

“Biraz daha iyi. Bu sabah bir süre uyanık bile kaldı. Seni birkaç kez sordu. Ona gelmeye çalıştığını söyledim.”

"Teşekkür ederim." diye iç çektim. Uyanmıştı. İyileşiyordu.

"Yani sen? Hala gelmeye çalışıyor musun?"

“Elbette.” Burnumun köprüsünü sıktım. Sanki kafamın üzerinden bir kamyon geçmiş gibi hissediyordum.

“Yani parti...”

“Tek kişilik bir acınma partisi mi? İnan bana, burada hapsedilmektense orada olmayı tercih ederdim.” V'nin beni duyabileceğini umarak "hapsedilmiş" diye bağırdım. Eğer telefonumu dinlemiş ve konuşmalarımı takip ediyorsa, belki de kulak zarını patlatmıştım.

“Pekala o zaman,” dedi Liza. “Peki, polislerin beni neden sorgulamak istediğini sormayacak mısın? Dün gece geri aramadığım için özür dilerim, benim için çok endişelenmiş olmalısın.”

Onun için hiç endişelenmemiştim. Orada, V ile birlikte bu sefil dairede sıkışıp kalmaktan çok daha güvendeydi. "Tam da sana soracaktım," dedim, oysa sormamıştım ve şarabın yarısını içtikten sonra tamamen unutmuştum. Aklımda sadece başımdaki yakıcı ağrı vardı.

"Tabii ki." diye güldü. "Şey, beni tutuklamaya çalıştılar."

"Ne?"

"Yani, hastane odasına girebilmek için adımın Summer olduğunu söyledim. Bu pek de akıllıca bir hareket değildi."

“İsa. Peki ne oldu?”

“Onlara, beni içeri almadıkları için odasına girmek amacıyla adımın Summer olduğunu söylediğimi anlattım. Kör değillerdi, bu yüzden beni affettiler. Neyse ki burada değildin. Adını mırıldanmaya başladığından beri seni bekliyorlardı belli ki.”

"İyi olmana sevindim." Sanırım V haklıydı. Hastane kesinlikle bir tuzaktı.

"Teşekkürler. Yani..." sesi kısıldı ve boğazını temizledi. "Ayrıca yalan söyledim ve nişanlısı olduğumu söyledim, bu da onların bana inanmasına yardımcı oldu. Eli uyandığında biraz şaşkıındı. Sürekli nişanlısını soruyordu. Ben de Summer olayını açıklığa kavuşturmak için onun benmişim gibi davrandım."

Yutkundum. Nişanlı mı? Bana böyle mi hitap ediyordu? İçim altüst olmuş gibiydi. Bu kulağa hoş geliyordu. Tüm bunlardan sonra evlenmekten bahsetmiştik. "Güzel. Hala onunla birlikte olmana izin verildiğine sevindim."

Cevap vermedi.

"Liza, hâlâ orada mısın?" Eli'nin yatak odasındaki çekim gücü berbattı. Benim odamdakinden çok daha kötüydü.

"Evet." Bu sefer de, benimle konuşurken her zamanki gibi, sinirli bir ses tonuyla konuştu.

Bir şeyi mi kaçırdım? "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, her şey yolunda değil! İkinizin nişanlandığını bana nasıl söylemezsiniz? Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Sözleri havada garip bir şekilde asılı kaldı. En iyi arkadaş mı? Benden nefret ettiğini sanıyordum. "Eli ile nişanlı değiliz... diz çökmedi ya da öyle bir şey yapmadı. Parmağımda yüzük yok." Başımı salladım. Zaten yüzüğün benim için bir önemi yoktu. Öyle bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Ama sen bundan bahsettin." Sesi çok suçlayıcıydı. Sanki onun köpeğini öldürmüşüm gibi, korkunç bir şey yapmışım gibi.

"Evet, bunu konuştuk."

"Şey, bir sürü ağrı kesici alıyor ama belli ki işin bittiğini düşünüyor. Olay olduktan hemen sonra bana söylemeliydin."

“Resmi olduğunu düşünseydim söylerdim. Söyleyeceğim ilk kişi sen olurdun.”

"Gerçekten mi?"

“Elbette.” Başka kime anlatacaktım ki? Daireden çıkmama izin verilmiyordu. Kins'i ya da... başka kimseyi görmeme izin verilmiyordu. Aklıma Miles gelmişti ama onu hemen aklımdan sildim. Miles'a neden bir şey anlatayım ki? Tam bir felaketti.

Liza, "Umarım dostluğumuza ne kadar değer verdiğimi biliyorsunuzdur," dedi.

Artık biliyordum. Ve Liza'nın benden nefret etmemesi, şiddetli baş ağrısına rağmen gülümsememe neden oldu. "Evet, nefret ediyorum. Yakında bir kızlar gecesi yapmalıyız," dedim, kabul etmeyeceğini bilerek. Söylediklerinin aksine, Liza benimle vakit geçirmekten hoşlanmıyordu. V'nin yanında takılmayı tercih ediyordu. Kapıya baktım. Bu daireden çıkmam gerekiyordu.

“Şey...evet! Bu akşam nasıl olur?”

Ha? "Bu akşam ne dersiniz?"

“Elbette, kızlar gecemiz. Bunu haftalık bir etkinlik haline getirmeliyiz. Cumartesileri muhtemelen daha iyi olur, ama bu seferlik Pazar da olabilir.”

Az önce ne yapmıştım ben? "Liza, Eli'nin yanında kalsan iyi olur. Sana ihtiyacı var."

“Neden? O benim nişanlım değil. Bu akşam yemek için evde olacağım. Dışarıdan yemek sipariş edeceğim. Çok eğlenceli olacak!”

“Peki, ama Eli nasıl?” Daha iyi sinyal almak için odanın başka bir yerine geçtim. Telefon görüşmem kesilmiş gibiydi. “Liza?” Görüşme kesinlikle sona ermişti. Telefonu yüzüme kapatmıştı! Ona hâlâ birçok sorum vardı. Eli daha iyi hissediyor muydu? Tutuklanacak mıydı? Yakında yanına gitmem güvenli olacak mıydı?

İçimden bir ah çektim ve Eli'nin yatağının kenarına oturdum. Liza ile kız kıza bir gece geçirmek istemiyordum. Tek istediğim Eli'ye sarılıp uyumaktı.

Odasının kapısına baktım. V'nin Don olduğuna inanmamak da güzel olurdu. Ve baş ağrımın geçmesi. Ve Don'un parmaklıklar ardında olması. Ya da ölmesi. Gerçekten de birçok şeyin değişmesini istiyordum.

Ah. Parmaklarımla alnımı ovdum. Eğer kızlar gecesi içki içmeyi içeriyorsa, katılmamam gerekecekti. V'yi dinleyip dün gece biraz su içmeliydim. Haklı çıkmış olmasına çok kızdım.

Ama belki bu gece tamamen boşa gitmezdi. V'nin kim olduğunu öğrenmek için benim kadar istekli biri varsa, o da Liza'ydı. Bu gece anlamsız dedikodularla dolu olmak yerine daha çok bir soruşturma gibi geçebilirdi. Ayrıca, Liza ile vakit geçirdikten iki saniye sonra arkadaş olmadığımızı hatırlardı. En iyi ihtimalle tanıdık. Birlikte yaşıyorduk. Ve çoğu öğünü birlikte yiyorduk. Ve... düşünce akışım durdu. Liza ne zaman benim en iyi arkadaşım oldu ki?

Bölüm 21

Pazar

“Çok heyecanlıyım,” dedi Liza ve Çin yemeği paketlerini sehpanın üzerine bıraktı. “Hemen gidip üzerimi değiştirmem gerek.” Ama gitmek yerine, bana bakmaya devam etti.

“Ne?” Kaplardan birini kaldırdım. “Yiyecekleri getirdiğiniz için teşekkürler.” Bu, bir ifadeden çok bir soru gibi çıktı ağzımdan, çünkü onun sorgulayıcı bakışları altında kendimi rahatsız hissediyordum. “Ben de heyecanlıyım,” diye ekledim. Ne söylememi istiyordu acaba?

"Sen de değişmeyecek misin?"

Kazakıma ve kot pantolonuma baktım. "Giydiklerimde ne yanlış var?"

“Bu gece kızlar gecesi.”

“Biliyorum...” Sesim kesildi. Elbise ve topuklu ayakkabı giyip, Sex and the City oyuncu kadrosu gibi davranmamı mı istiyordu? Bu asla olmayacaktı. Bir çift yemek çubuğunu ikiye böldüm.

"Yani pijamalarınızı giymeniz gerekiyor."

Güldüm. "Bu bir pijama partisi değil."

"Bence abur cubur, pijamalar ve reality şovlar, kız gecesinin tanımıdır."

“Aslında muhtemelen dışarı çıkıp sarhoş olacağım. Ama ne yazık ki daireden çıkmama izin verilmiyor.”

Yanıt yok.

"Arkadaşlarınızla genellikle abur cubur yiyip, pijamalarla televizyon izleyerek mi vakit geçiriyorsunuz?"

"Şey... evet."

Garip sessizlik beni tekrar yüzüne bakmaya zorladı. Liza bana değil, yere bakıyordu.

İçimde bir suçluluk duygusu sızladı. Liza daha önce hiç kız arkadaşlarıyla gece geçirmiş miydi? Ben de pek konuşacak durumda değildim. Büyürken sahip olduğum arkadaş sayısı en iyi ihtimalle sınırlıydı. Kins yıllardır ilk gerçek arkadaşımdı ve o da benim eve geri döndüğümü sanıyordu. Liza ile artık sadece birbirimiz vardık. Burnu havada bir kız gibi davranmam için hiçbir sebep yoktu. Ayrıca, bu gecenin eğlenceli geçmesini istiyordum. "Arkadaşların ne olup bittiğini biliyor," dedim. "Şu rahatsız edici kıyafetlerimi çıkarayım. Hemen döneceğim."

"Evet?"

"Kesinlikle. Hangi gösteriyi düşünüyordunuz?" Birlikte koridorda yürümeye başladık.

"Birkaç seçeneğimiz var," dedi Liza. "American Idol, Real Housewives, The Bachelor..."

"Her şeye razıyım. Seçimi sen yapsan nasıl olur?"

"Emin misin?" Gözlüğünü burnunun üstüne doğru itti.

"Hım. Bir saniye sonra geri döneceğim." Yatak odama girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Buraya artık sadece kıyafet değiştirmem gerektiğinde giriyordum. Odamın tozlu ve kasvetli olmasını bekliyordum ama değildi. Yatak bile toplanmıştı, ki bunu yaptığımı hatırlamıyordum. Tuhaf. Her neyse, oda boş hissettiriyordu. Eli'nin odası, o olmasa bile, yaşanmışlık hissi veriyordu. Ev gibiydi. Hızlıca ekose pijamalarımı ve askılı tişörtümü giyerken kendi kendime gülümsedim.

Liza'ya kafasında hayal ettiği kızlar gecesini yaşatmak istiyordum ama gerçekten Eli'nin nasıl olduğunu konuşmam gerekiyordu. Belki de bu gece onu ziyaret edebilmem için buradan gizlice nasıl çıkabileceğim konusunda bir fikri vardı. Ve kesinlikle V'nin gizli kimliğini ortaya çıkarmak için

onunla iş birliğı yapmam gerekiyordu. Uzun bir listem vardı ve bunların hiçbirini Real Housewives izleyip ergenler gibi dedikodu yapmayı içermiyordu.

Kahkaha attım ve boş odada sesim hüzünlü geldi. Teknik olarak bir gençtim. Ama kendimi hiç öyle hissetmemiştim. "Ben eski ruhluyum" tarzı bir hipster gibi değil. Sadece "çocukluğum benden çalındı" tarzında bir his. Belki bu gece gerçekten eğlenceli olurdu.

Her neyse, ona sormam gereken tüm soruları sormaya başlamadan önce ona biraz zaman tanımam gerekiyordu. Adil bir uzlaşma gibi görünüyordu. Dışarı çıktığımda Liza, parlak pembe pazen pijama altı ve ona uygun üstüyle kanepede oturuyordu. Üzerinde sevimli küçük panda yüzleri vardı. Üstünü boynuna kadar iliklemişti, bu da pek rahat olamazdı. Ama yine de mutlu görünüyordu.

Sehpanın üzerinde açılmış bir kutu çikolatalı donut ve iki kasa Mike's Hard Lemonade vardı. Kız geceleri hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bu kesinlikle Sex and the City tarzı bir kız gecesi değildi. Bu, henüz alkolün tadını sevmeyen ergenler için bir geceydi. Teknik olarak ben de onlardan biriydim. Ama bu gece içki içmeye hiç niyetim yoktu. Baş ağrım dün geceki kaçamaklardan sonra yeni geçmişti.

Yanına oturup çikolatalı bir donut alırken, "Bunları nasıl aldın?" diye sordum. En azından önce tatlı yemeye razıydım.

"23 yaşımdayım."

"Ah, doğru." Bunu nasıl bilmedim?

Gülerek, "Sus be sürtük, benim kaç yaşında olduğumu bilmiyorsun," dedi.

Sürtük mü? Kaba. Güldüm geçtim. "Evet, sanırım bu konuyu hiç konuşmamıştık."

“Şey, on sekiz yaşındasın. Ama bunu ancak ilk tanıştığımızda yaptığım güvenlik soruşturması sayesinde biliyorum. Gerçi, birkaç hafta sonra doğum günün geliyor. Koca yüz dokuz.” Bana göz kırptı.

Neden bu kadar tuhaf davranıyordu? "Evet." Doğum günümden bahsetmek istemiyordum. Aklımdaki son şeydi.

“Bununla ilgili özel bir planınız var mı?”

“Hayır, pek sayılmaz. Gerçi, Don'un kellesini bir tepside görmek güzel olurdu. Ya da Eli'nin hastaneden çıkması. Ya da V'nin yüzünü görmek.”

Liza güldü. “Don ile hâlâ çok yolumuz var gibi geliyor bana. Eli hastaneden kolay kolay çıkmayacak. Ve V'nin şu seksi maskeli adam olayını da bir şekilde beğeniyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun herhalde.” Bana göz kırptı, Mike's Hard Lemonades şişelerinden birini kaldırdı ve bana uzatmaya çalıştı.

"Hayır, sorun değil."

“İçki içmelisin.”

Kafasında uydurduğu bu rastgele kız gecesi kurallarına çok sıkı sıkıya bağlıydı. “Dün gece biraz şarap içtim ve baş ağrım yeni geçti. Gerçekten içmemeliydim. Ayrıca, yarın yapacak çok işimiz var. Bay Crawford için yeni bir plana ihtiyacımız var ve...”

Liza sözümü keserek, "İş konuşmak yok," dedi. "Merkezle aramızdaki duvarı bu yüzden kapattım. Kızlar gecesinin kuralları var."

Sağıma doğru baktım ve gerçekten de daire, bu binadaki diğer dairelerden herhangi biri gibi görünüyordu. "Liza, Eli hakkında çok fazla sorum var..."

“Bütün bunları sonra konuşabiliriz. Bazen kuralları çiğnemenin eğlenceli olduğunu biliyorum. Teknik olarak, reşit olmayan birine alkol servis ettiğim için tutuklanabilirim.” Odada sadece ikimiz olmamıza rağmen, “alkol” kelimesini fısıldadı. “Ama son zamanlarda birçok kuralı çiğnedim ve bunu

çok özgürleştirici buldum. Bunları sadece reşit olmayan birine servis etmek amacıyla aldım.” Gözleri birden kocaman açıldı. “Aman Tanrım. Bu çok kötü geldi. Bunu cinsel bir anlamda söylemedim. Kesinlikle. Sadece 21 yaşından küçük olduğunuz için içki içmenizin yasa dışı olduğunu kastettim.”

"Ne demek istediğini anladım."

“Güzel.” Kapağını açtı ve bu sefer zorla benden aldı. “Bu gruba katıldığımdan beri çok asi hissediyorum. Ama kızlar gecesi kutsaldır ve bu gece hiçbir kuralı çiğnemeyeceğiz. İçmeye devam.”

“Aslında bunu yapmamalıydım...”

Ona bunun pijama partisi olmadığını söylediğim zamankiyle aynı ifadeyi takındı.

“Biliyor musun, kesinlikle haklısın.” Küçük bir yudum aldım. Dürüst olmak gerekirse, dün gece V ile içtiğim kırmızı şaraptan çok daha iyiydi. Gerçi onu onunla birlikte içmedim. Bir nevi ondan çaldım ve Eli'nin odasında tek başıma içtim. Bu düşüncüyü kafamdan attım. “Hayat bir kere yaşanır, değil mi?”

“Aynen öyle.” Liza kumandayı kaptı ve DVR'daki kayıtları açtı. The Bachelor'ın birkaç bölümü vardı ve en eski olana tıkladı.

"DVR kayıt cihazları ne zamandan beri var?"

"Sakin ol, sürük. Bir sürü paran var. Ayda on doları özleyecek değilsin."

"Lütfen bana fahişe demeyi bırakır mısınız? Ben fahişe değilim."

Liza güldü ve içeceğinden bir yudum aldı. "Bunu gerçekten fahişe anlamında söylemiyorum. Kız gibi, komik bir şekilde söylüyorum." Bacaklarını koltuğa çekti. "Gerçi, epey erkekle yattın. Benden çok daha fazla. Don, V, Eli, Miles..."

"Miles'la birlikte yattığımı sana kim söyledi?"

Eli uykusunda çok konuşuyor.

Eli'nin odasında kalıyordum. Daha önce hiç uykusunda konuşmamıştı. Acaba benim hakkımda mı konuşuyorlardı? "Don sayılmaz," dedim.

"Özür dilerim, biliyorum. Onu neden dahil ettiğimi bilmiyorum."

"Teşekkürler. Şunu da belirtmek isterim ki, üç kişi pek de fazla değil."

"Hım."

Ancak pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Peki, kaç erkekle birlikte oldun?"

"Sizi ilgilendirmez."

"Benim hakkımda resmen sabıka kaydı araştırması yaptın. En azından bana cinsel geçmişini anlatabilirsin. Sürtük," diye ekledim.

Gülümsemesi on kat daha büyüdü. Görünüşe göre fahişe diye çağrılmaktan hoşlanıyordu. Ben ise tam tersine, pek de hoşlanmıyordum.

"Benim yok."

Güldüm. "Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedim. "Teknik olarak tarih olmadığını biliyorum. Tarih kelimesini tırnak içinde kullandım. Sadece numaranı söyle."

"Sıfır?"

Kimse mi? Ciddi misin? "Bu bir soru mu yoksa bir gerçek mi?"

"Sıfır." Şişesinden büyük bir yudum aldı ve bana döndü. "Bu kötü, değil mi? Kimse bakireyle yatmak istemez. Ve ben sadece bakire değilim. Bir erkeği öpmedim bile. Hele ki ona çiçeğimi vermeyi hiç saymıyorum."

Onun çiçeği mi? Gerçekten mi? Çok safmış. Ya da belki de ben sadece kıskançtım. Çünkü ben hiç kimseye kendi çiçeğimi veremedim. Benden alındı. "Ona 'senin çiçeğin' deme, kulağa ürkütücü geliyor."

"Ah, tamam."

"Liza, gerçekten hiç seks yapmadın mı?"

"Hayır." Gözlüğünü burnunun üzerine itti. "Kötü olduğunu biliyordum. Hangi 23 yaşındaki hiç seks yapmamış olabilir ki?!" Dudaklarını sıkıca

kapattı ve koridorun sonuna doğru arkasına baktı. “Tanrım, sence beni duydu mu?”

“Kim? V mi?”

“Başka kim?” Bir yastık alıp yüzünün üzerine koydu. Yastığın içine konuşmaya başladı ama sesi o kadar boğuktu ki onu duyamadım bile.

“Liza.” Yastığı kaptım ve yüzünden aşağı çektim. “Utanmana gerek yok. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ keşke... çiçeğim olsaydı diye düşünüyorum.” Kelimeyi söylerken irkilmemeye çalıştım. Öyle bir masumiyetle doluydu ki midem bulandı. İlk deneyimimde hiçbir şey masum değildi. Ama söylediklerimde ciddiydim. Keşke hâlâ bakire olsaydım.

"Gerçekten mi?"

“Evet, gerçekten. Seçme şansım hiç olmadı, biliyorsun. Ve aklımda hep tek bir kişi vardı.” Miles’in yüzünü gözümde canlandırımdım ve ortaya çıkmakla tehdit eden duyguları bastırmak için elimden gelenin en iyisini yaptım.

“V’ye çiçeğimi vermek istiyorum. Çok istiyorum.” Yastığı göğsüne bastırdı.

“V mi? Bence yüzünü görmene izin verecek kadar rahat olan birini seçmelisin.”

“V, kendinden rahatsız olduğu için maske takmıyor. Senin yanında rahatsız olduğu için takıyor. Ama onu çok iyi tanıyorum. Tatlı ve ilgili bir insan...”

"Ve acımasız."

“Hayır, kesinlikle değil. Tanıdığım en iyi insanlardan biri. Ve hayatındaki insanlara karşı çok büyük bir sevgi ve bağlılık duyuyor.”

“Eli’yi umursamıyor,” dedim. “V onu hastanede ziyaret etmedi. Benim de onu ziyaret etmek için daireden çıkmama izin vermedi.”

"Bu doğru değil, V, Eli'yi ziyaret etti."

"Ne?"

"Dün gece bütün hemşireler gittikten sonra geldi. Eli uyuyordu ama o da bizimle oturdu. Sana söylüyorum Summer, V gerçekten harika bir adam."

Herkese karşı nazikti ama bana karşı değildi. Gerçekten de benim yanımda rahatsız olduğu için miydi? Liza'nın onunla birlikte olmaması için daha birçok sebep vardı. En önemlisi de V'nin birkaç gece önce beni sevdiğini itiraf etmesiydi. Ama bunu bilmesini istemiyordum. Daha yeni yeni iyi anlaşmaya başlamıştık. "Liza, bence daha tatlı birini bulabilirsin."

"Eli gibi mi? Gerçekten en iyisi o. Hiç kimse beni Eli gibi dinlemedi. Bana karşı sabırsızlanmıyor ya da bana hakaret etmiyor. Son birkaç gündür hayat hakkında çok güzel sohbetler ettik. Bu iş bittikten sonra ne yapacağımız falan filan. Onunla konuşmak kolay çünkü tanıdığım bazı insanlar gibi hala üniversite ortamında değil." Bana gülümsedi ve sonra içeceğinden bir yudum aldı. "Ama kızım, duymadın mı? O nişanlı! En yakın arkadaşım onunla nişanlandı." Nişanlı olmadığımızı zaten söylemiş olmama rağmen elime baktı.

Güldüm. "Ciddi söylüyorum, nişanlı değiliz."

"Nişanlanma konusunda konuştunuz mu?"

"Evet, ama..."

"Gelecek hakkında konuştunuz mu?"

"Evet, ama bu öyle değil..."

"Onunla evlenmek istiyor musun?"

Zorlukla yutkundum. "Evet."

"Aman Tanrım, tereddüt ettin."

"Hiç tereddüt etmedim."

"Evet, öyle yaptın. Evet demeden önce birkaç saniye bekledin."

Öyle miydi? Şişemden bir yudum aldım. Sonra da gözleri beni incelerken bir yudum daha.

"İkiniz de iyi anlaşıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Liza.

"Kesinlikle. Ve onu çok özlüyorum. Tek istediğim onu ziyaret etmek."

"Gerçekten gelmelisin. Sürekli seni soruyor. Gelmemiş olman onu üzüyor sanırım."

"Bir dahaki sefere oraya geldiğinizde onu arayabilir miyim?
Telefonunuzu ona verebilirsiniz?"

Liza başını salladı. "Hayır, makinelerin yanında cep telefonu kullanmasına izin vermiyorlar, ama seninle konuşmak için can atıyor."

"Geçen gün beni yatağının başında aradığında ne olmuştu?"

"Sana son zamanlarda kuralları çiğnemeye başladığımı söylemiştim. Ama çok büyük belaya bulaştım. Polis beni suçüstü yakaladı. Neyse ki onun telefonuna el koydukları gibi benim telefonuma da el koymadılar."

Bu, daha fazla bilgi edinmek için bir fırsattı. Üstelik konuyu ben açmamıştım bile. Mükemmel. "Polisle olan görüşmeniz nasıl geçti? Onlara nişanlısı olduğunuzu söylediniz, peki size onun başına ne geleceği hakkında bir şey söylediler mi? İyileştikten sonra tutuklanacak mı?"

"Sana bunu bu gece söylemeyi bekliyordum ki, hakkıyla kutlayabilelim." Öne eğildi ve şişesini benimkine vurdu. "Artık aklanmış durumda."

"Ne? Nasıl?"

"Aslında her şey benim fikrimdi. Ona uzun süredir gizli görevde olduğunu ve ihtiyacı olan bilgilere çok yaklaştığı için bunu açığa çıkarmak istemediğini anlattık."

"Bilgi?"

"Hımm. Her şeyi itiraf ettirmek. Cinayeti. Her şeyi. Tamamen inandılar. Sanırım onu tekrar gizli görevde çalıştırmayı bile düşünüyorlar. Gizli görevinin açığa çıkmadığına onları ikna ettiğimizden eminim. Yakında bize haber vereceklerini söylediler."

Bana oyun mu oynadı? Boğazım düğümlendi. Sanırım bu karmaşadan kurtulmak için onun böyle yapmasını isterdim. Peki neden canım yandı? "Yani tutuklanmayacak mı?"

"Hayır. Odasının dışında bekleyen güvenlik görevlileri bile görevden alındı. Şimdi rahatlıkla gelip ziyaret edebilirsiniz."

"Bunu V'ye söyle."

"Eğer bana ağız yoluyla yapılan eğitimi tarif edersen, V'ye bunu söyleyeceğim."

Ağzıma yeni attığım Lo Mein boğazıma takıldı. "Affedersiniz?"

"Ne iş yapıyorsun? Bunu aklında tut. Gidip bir muz alacağım, sen de bana adım adım anlatabilirsin."

Ayağa kalkmasını engellemek için elimi omzuna koydum. "Liza, sana oral seksin nasıl yapılacağını göstermeyeceğim."

"Lütfen? Eğer V ile fiziksel bir kavga çıkarsa ne yapacağımı bilmem gerekiyor. Onun beni bir kaybeden olarak görmesini istemiyorum."

"Sen bir kaybeden değilsin. Zaten bazı aptal çocukların ne düşündüğünün de önemi yok. Kendine inan."

Başını salladı. "Haklısın. Öz değerimi doğrulamak için bir erkeğe ihtiyacım yok. Ah, şu kısma bir bakalım, Ben'in Kelly'ye ne kadar benzediği konusunda gerçekten heyecanlıyım." Ekrana işaret etti.

"Vibes" mı? Liza'yı hiç tanıımıyordum. "Vibes" terimini kullanacağını hiç düşünmemiştim. Gözlerim ekrana kaydı.

Bölüm 22

Pazar

Mükemmel bir giriş cümlesi düşünmeye çalışıyordum. Liza'nın iş hakkında konuşmak istemediği açıktı. Eli hakkında paylaşmak istediklerinin kapsamı da zaten ortaya çıkmıştı. Oysa aklımda bir milyon tane daha soru vardı.

Elime bir Mike's Hard Lemonade daha tutuşturdu. Midem zaten alkol ve abur cuburla doluydu. Ama bana bir şey verdiğinde, yemeye veya içmeye başlayana kadar sert bir bakış atıyordu.

O kadar çok içmiştim ki artık doğru düzgün düşünemiyordum bile. Mükemmel anı beklemeye de gerek yoktu. The Bachelor'ın üçüncü bölümünde iddik ve bence Ben kimseyle uyum sağlayamıyordu. Ve bu berbat cadı Jazmine'i, çıldırmadan önce eve göndermem gerekiyordu.

Liza, "Eğer bu bölümün sonunda Jazmine'i eve göndermezse, herkesi öldüreceğim," dedi. "Yemin ederim yapacağım ve bir saniye bile pişman olmayacağım."

Koluna hafifçe vurdum. "Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum!"

"Evet?"

"Şey...evet. O tam bir felaket. Ben, bir dişi şeytan tarafından kandırıldığını nasıl göremez?"

"Biliyorum! Üstelik evdeki diğer hiç kimseyle de iyi geçinemiyor. Dizi bittiğinde nasıl olmasını bekliyor ki? Birdenbire iyi biri mi olacak?"

İkimiz de güldük.

Bu gece ilk defa gerçekten iyi vakit geçirdiğimi fark ettim. Hem de çok güzel vakit geçiriyordum. Çok eğleneliydi.

Televizyona bakakaldık ve Jazmine gecenin son gülünü aldığında çığlık attık.

"Bu bölümlerdeki felaketi gördüğü anda seçiminden pişman olacak."

Başımı salladım. "Ve kimi seçerse seçsin, onu affedeceğini de sanmıyorum."

"Anlaşıldı." Şişesini benimkine vurdu.

Liza'nın konuşmak istemediği bir konuyu açsam bile bunun bir önemi olmadığını fark ettim. Zaten her halükarda konuşacaktı çünkü belli ki en iyi arkadaşlık. Bunu neden daha önce fark etmediğimi anlamadım. Hatta ikimiz de Jazmine'den nefret ediyorduk. Ve ben çok eğleniyordum. Ama bu gece biraz daha ilerlemeli olmazsa, kendimi kötü hissederek uyanacaktım. Cevaplara ihtiyacım var, lanet olsun. "Yani V'nin maskesini beğendiğini söylemiştin..."

"Ah, gerçekten de öyle. Bayılıyorum buna. Çok seksi, değil mi?"

"Evet."

Liza güldü. "Onun için hâlâ duygular beslediğini biliyordum."

"Ne? Hayır, kesinlikle hayır." Bunu söylemedim. Az önce bunu mu söylemişim? Tanrım, bana kaç tane bu aptal şişeden içirmişti?

"Az önce onun seksi olduğunu itiraf ettin," dedi Liza.

"Pekala. Ne olursa olsun. Ama o maskenin altında ne sakladığını kim bilir? Hadi öğrenelim."

"Eminim ki eninde sonunda kendini belli edecektir."

Birlikte yattığımız battaniyenin altında ona tekme attım.

"Ah! Ne kadar da sürtüksün!"

Bu sefer bana taktığı pek de hoş olmayan lakaba güldüm. "Liza, ciddiym. Beklemek istemiyorum. Onu bu gece ifşa edelim. Çok eğlenceli olacak."

İçeceğinden büyük bir yudum aldı ve gözleri kocaman açıldı. "Yani... bu gece, bu gece?"

Başımı salladım.

"Aman Tanrım, haklısın. Hadi yapalım!"

"Öyle mi?" Onu ikna etmenin bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim. "Harika. Peki... bir planın var mı?"

"Onu uyuşturalım, sonra da bütün kıyafetlerini çıkaralım. Tabii ki maskesini de. Bağlayabiliriz de her şeyi."

Güldüm. "Bu kötü bir plan."

"Hayır, kusursuz bir plan. Ne ters gidebilir ki? İnsanları bayıltmak için kullandığı o küçük dartları kullanabiliriz." Ayağa kalktı ve sahte duvara doğru hafifçe sendeledi. Tuş takımını kaplayan tabloyu kaldırdı ve kodu yazdı. Duvar yavaşça kalktı ve tavana doğru kayboldu. "Harika bir plan. Kendi teknolojisini ona karşı kullanabiliriz. Ve sonra sonunda onu öpebilirim!"

"Bayıldığı zaman mı?"

"Hım." Cam masalardan birinin üzerindeki dartlardan birini aldı ve kanepeye geri döndü.

"Liza, bu tecavüz planına aşırı derecede bağlı görünüyorsun, ama muhtemelen daha iyi bir yol vardır."

Güldü. "Tecavüz mü?" Gözlüğünü burnunun üzerine doğru itti, neredeyse oku kendine saplayacaktı. "Bu kötü. Haklısın, önce başka bir şey denemeliyiz."

Tecavüzün hâlâ B planı olması beni biraz endişelendirmişti. Ama bu, gerçekten harika bir A planına ihtiyacımız olduğu anlamına geliyordu. Hmm.

"Buldum!" dedi Liza fazlasıyla yüksek sesle.

“Şşş, sessiz olun, bizi duyacak. Emin olduğum tek şey, sürpriz unsuruna ihtiyacımız olacağı.”

“Kesinlikle. Tamam,” diye fısıldadı ama bu daha çok konuşma sesine benziyordu. “Mükemmel bir planım var. Kapısını çalacağız ve sonra kıyafetlerimizden birini çıkarıp karşılığında onun kıyafetlerinden birini alacağımızı söyleyeceğiz. Sonunda elinde sadece maskesi kalacak ve onu çıkarmak zorunda kalacak. Başka seçeneği kalmayacak.”

“Bu, kelimenin tam anlamıyla şimdiye kadar duyduğum en iyi plan. Özellikle de biz iki kişiyiz, o ise tek başına. Birlikteyken bile ondan daha fazla kıyafet giymememiz imkansız.”

"Bu kesinlikle işe yarıyor." Liza ellerini birbirine vurdu.

“Kesinlikle.” Ayağa kalkarken, Lo Mein'in kalıntılarını yanlışıyla yere döktüm. “Ups.”

Liza kıkırdadı.

"Başarısız olma olasılığını daha da imkansız hale getirebiliriz."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

“Üzerimize daha fazla kat giysi giyebiliriz. Hem de çok fazla kat. Bütün katları.”

“Sen bir dâhisin,” dedi Liza. Ayağa kalktı, kolunu benimkine taktı ve sarhoşluğun verdiği mutlulukla koridorda sekerek ilerledik.

Palto askısının önünde durduk ve eldivenlerimizi, şapkalarımızı ve kışlık montlarımızı giymeye başladık. İkimiz de kocaman, yalınayak kış canavarlarına benzeyince, sendeleyerek V'nin kapısına doğru ilerledik.

"Beni çıplak bıraktığında çiçeğimi alacağını düşünüyor musun?" Liza fısıldamadı, neredeyse bağırarak söyledi.

“Nasıl olmasın ki? Çıplak olacaksın. Mantıklı olan bir sonraki adım bu.” Kapıyı çalmak üzereydim ama durdum. “Ve yüzünü görür görmez geri çekileceğime söz veriyorum. Tamamen senin, söz veriyorum.”

Başını salladı. "Gerginim."

"Endişelenme."

Bu hiç yardımcı olmadı. Kolundan tutup onu kendime doğru çevirdim.

"Liza, bu gece seninle çok eğlendim."

"Hayatımın en güzel gecesi!" diye bağırdı.

"Şşş!" Ama ben de kahkahalarla gülmeye başladım.

"Bunu her hafta yapmalıyız," dedi. "Ya da hayatımızın geri kalanında her gece."

"Tam olarak o. Kesinlikle o."

"Sonsuza dek en iyi arkadaşlar!" diye bağırdı Liza ve daha da yüksek sesle gülmeye başladı.

V'nin kapısı açıldığında kahkahalarımız kesildi.

Liza hafifçe cıvıldadı.

"Hanımlar, ne yapıyorsunuz?" diye sordu V ve odasının görünümünü engellemek için elini kapı pervazına koydu.

"Kızlar gecesi," dedi Liza. "Şimdi soyunun yoksa..."

Güldüm.

Ama V gülmedi. Sadece bize baktı. "Affedersiniz?"

Liza'nın yan tarafına dirseğimle vurdum ve o güldü. "Liza'nın demek istediği, bir oyun oynamak istediğimizdi."

Gülümsedi. "Ne tür bir oyun düşünüyordunuz?"

"İşte böyle işliyor," dedim. "Çıkardığınız her bir giysi için, bizden biri de bir giysisini çıkaracak."

Liza, "Çok eğlenceli olacak," diye ekledi.

"Ama siz Eskimo gibi giyinmişsiniz." Gözlerinde bir parıltı vardı. "Bu hiç adil görünmüyor."

Liza ile benim aramda gidip geldim. Üzerimizde çok fazla kıyafet vardı. Gerçekten de çok fazla. "Tamam, sen çıkardığın her bir kıyafet için biz de

birer tane çıkaracağız. Yani senden iki kat daha hızlı gideceğiz. Şanslı gecen bu."

"Şey... hayır, benimle aynı hızda gideceksin."

"Hayır, bence Summer bu konuda doğru hesap yapmış," dedi Liza.

"Bizden iki kişi var. Sizden ise sadece bir kişi."

"Hayır, anlıyorum..." sesi kesildi.

Belli ki hatasını fark etmişti. Hesaplamalarımız kusursuzdu.

"Pekala, seni kırmamak için bir deneme yapayım. Kuralları oldukça gerçekçi olan bu oyunun adı ne?"

"Soyun," dedi Liza.

"Açık oyun," dedim tam o anda.

İkimiz de güldük.

"Bu kesinlikle mantıklı geliyor," dedi.

"Hım. Bu soyunma oyunu," dedi Liza son derece ciddi bir ifadeyle. "Ve gerçek. Önce sen."

"İkiniz de çok sarhoşsunuz."

"Nasıl cüret edersiniz, efendim?" dedi Liza. "Bu gece hiç içki içmedik. Değil mi, Summer?"

"Doğru. Az önce limonata içtik." Ona göz kırptım.

"Önce sen başlayacaksın," dedi Liza. "Hadi."

"Bence ikiniz de biraz uyuyup ayılmalısınız. Önce kışlık ceketlerinizi çıkarın ki aşırı terlemeyin."

"Ancak önce üzerinizdeki birkaç katmanı çıkarmanız gerekiyor," dedim. "Kurallar... kurallardır."

"Seninle bu oyunu oynamayacağım," dedi V.

"Yanlış cevap," dedi Liza. Elindeki oku olabildiğince sert bir şekilde fırlattı. Ok, adamı tam bir karış kadar ıskaladı, duvara çarptı, sekip doğrudan çıplak ayağına düştü.

“Aman Tanrım,” dedi Liza. “C planı! C planını devreye sokalım!”

"Plan C'nin ne olduğunu bilmiyorum! Liza?"

Kadın yana doğru sendeledi ve V onu yakaladı.

"Siz ikiniz ne yapmaya çalışıyordunuz Allah aşkına?"

"Yüzüne bak," dedi Liza ve uzanıp maskesine dokundu. "Güzel, kusursuz yüzüne, sevgili adamım." Ve sonra hemen uykuya daldı ve horlamaya başladı.

"Öldü mü?" diye sordum. "Liza, uyan!"

V bana baktı. "Hayır, sadece bayıldı."

"Onunla sevgili gibi ilişki yaşayarak tecavüz etme."

"Yapmayacağım," dedi V. "Ciddi misin, kafan mı güzel yoksa?"

"Limonata." Koridordaki oturma odasında bıraktığımız dağınıklığı işaret ettim.

“Anlıyorum.” Liza'yı kucığına alıp yatak odasına götürdü.

Yasadışı bir şey yapmadığından emin olmak için hemen arkasından gittim. Onu yatağına bıraktığında şapkasını ve eldivenlerini çıkardı. Ceketinin fermuarını açmaya çalışırken elini tuttum.

“Kuralları çiğniyorsun. Bana üç parça giysi borçlusun.”

Elimi kenara itti ve Liza'nın paltosunu çıkardı. "Senin oyununa gelmeyeceğim." Battaniyesini üzerine örttü.

Bir an babamın beni yatağıma yatırdığını hatırladım. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. V çok ilgili ve tatlıydı. Tıpkı Liza'nın dediğı gibi.

Odayı terk etmek üzereydi ama ben olduğum yerde kaldım. Onu maskesini çıkarmaya kandırmaya çalıştığım için kendimi kötü hissettim. Ve onunla yalnız kalmak istemiyordum. Çünkü tüm bu duygular midemde dönüp duruyordu ve Liza'ya bir söz vermişim. En iyi arkadaş sözü. V kesinlikle yasak bölgeydi. Ayrıca, Eli'yi seviyordum.

"Uyuması gerekiyor," dedi ve kolumu tutarak beni tekrar koridora doğru yönlendirdi.

Bedenim bana ihanet etti. Onun yanında eridim.

"Ateşin çok yüksek," dedi ve şapkamı başımdan çekti.

O, eldivenlerimi tek tek çıkarırken ben koridorda öylece duruyordum.

Kışlık ceketimin fermuarını açarken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ceketimi çıkarırken parmakları kollarımı okşadı.

"Bana çok sayıda giysi borçlusun," dedim.

Güldü.

Yüzünü görmeme izin vermesi için ona yalvarmak istedim. Bunun yerine, "Emin misin, iyi mi? Belki de onunla birlikte içeride kalmalıyım," dedim.

"Senin de uykuya ihtiyacın var."

Başımı salladım. "Pekala. Evet, uyumaya gideceğim." Ama kıpırdamadım.

Elleri kollarımı bırakmadı.

İkimiz de öylece durup birbirimize bakakaldık.

Ta ki o daha yakına gelene kadar.

Ta ki yüzümü onun yüzüne çevirene kadar.

Dudakları benimkilerden bir milimetre kadar uzakta olana kadar.

Son anda yanağımı çevirdim ve dudakları tenime değdi.

"Sadie." Derin bir nefes aldı ve sanki bütün benliğimi içine çekiyormuş gibi hissettim. "Geçen gün söylediklerimde ciddiyim. Seni seviyorum."

Sözleri kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. "Dur." Ondan uzaklaştım.

"Liza senden gerçekten hoşlanıyor."

"Biliyorum."

"Yani... onunla aranızdaki sorunları çözmeye çalışmalısınız." Ondan bir adım daha uzaklaştım.

“Onunla çözmemiz gereken bir sorun yok. Sadece arkadaşız. Sorun sende. Her zaman sendin. Sana bunu söylemiştim.”

"Birkaç ay önce de bana beni sevmediğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

"Şimdi bana inanmanızı rica ediyorum."

"Öyleyse maskeni çıkar. Bana kim olduğunu göster."

“Maskemi çıkarmadan önce beni sevmeni istiyorum. Bunun gerçek olup olmadığını anlamanın tek yolu bu. Tek yol bu.”

Benden çok büyük bir şey saklıyordu. Çok önemli ve korkutucu bir şey. Ondaki bir adım daha uzaklaştım. O, Don'du. Bu gerçek yüzüme sertçe çarptı ve birdenbire nefes almakta zorlandım. O, Don olmalıydı. Yoksa neden yüzünü görmemi istemezdi ki?

"Benden uzak dur," dedim, bana bir adım daha yaklaştığında.

"Lütfen birkaç dakika konuşabilir miyiz? Bana açıklama yapma şansı verirseniz sevinirim."

Eli'nin odasına koştum.

“Sadie, yapma...”

Kapıyı yüzüne çarptım ve kilitledim. V, Liza'yı yatağa yatırmıştı, sanki gerçekten önemsiyormuş gibi. Ona şefkatle davranmıştı. Nazik ve tatlıydı.

Bu, Don'un davranacağı şeklin tam tersiydi. Başka bir insana asla böyle davranmazdı. Onu koridorda kendi başına terlemeye bırakırdı.

Ama V değil.

Peki o kimdi? Bana doğru eğilip öptüğünde midemde kelebekler uçuştığını inkar edemezdim. Ama bundan nefret ediyordum. Kendimi iğrenç hissediyordum. Eli'nin odasına göz gezdirdim. Bu gece burada uyumayı hak etmiyordum.

Kulağımı kapıya dayadım. Hiç ses yoktu. Umarım V gitmiştir. Yavaşça kapıyı açtım. Ortam sakindi. Sessizce koridordan odama doğru yürüdüm,

kapıyı açtım ve içeri girdim.

Yatağında o silueti gördüm. Çılgılık atmadan önce kim olduğunu bildiğimi fark ettim. Geniş omuzlarının şekli. Tanıdık kapüşon. V'ydi. Kapıya sırtını dönmüştü ama kesinlikle oydu.

Oda daha önce hiç de havasız hissettirmemişti. Yatağım sihirli bir şekilde düzeltilmişti. V bir süredir burada mı uyuyordu acaba?

Eli'yi özlediğim ve onu sevdiğim için onun odasında uyudum. Acaba V'nin benim yatağında uyumasının sebebi bu muydu?

Kalbim, V'nin dediği gibi, milyon parçaya bölünmüş gibiydi. Kapıyı kapatıp yatağa gitmeme sebep olan şeyin bu mu olduğundan emin değildim. Yoksa yalnızlık, suçluluk veya kaybolmuşluk hissi miydi?

Battaniyeyi kenara itip yanına uzandım.

Hemen döndü ve kollarını bana doladı. Sanki geleceğimi biliyordu. Sanki beni bekliyordu. Kaç gece gelmemi ummuştı acaba?

İkimiz de hiçbir şey söylemedik çünkü saylenecek bir şey yoktu. Bu öyle önemli bir olay değildi, değil mi?

Sadece sarhoştum. Ve doğru düzgün düşünemiyordum. Ama Tanrım, onun kollarında kendimi gerçekten evimde gibi hissettim.

Bölüm 23

Pazartesi

Hiç rahatsızlık duymadan uyudum. Sanki zamanda geriye, V'nin evinde ilk gece kaldığım zamana geri dönmüş gibiydim. Kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Gözlerimi açmak istemiyordum. O anın bitmesi için çok erkendi ama pencereden süzülen güneş ışığının yüzüme vurduğunu hissedebiliyordum. Uyanmadan önce odadan gizlice çıkmalıydım. Belki her şeyi unutturdu. Umarım ben de unutturdum.

Ama gözlerimi açtığımda hareket edemedim. İlk defa, onda tanıdık bir şeyler olduğunu hissettim. Gözlerinin etrafındaki küçük kırışıklıklar...

Düşüncelerim birden rayından çıktı. Ne yapmıştım ben? Geçmişteki hatalarımdan hiç ders almamış mıydım? Miles'ı neredeyse öptüğümü gören Kins'in yüz ifadesini hâlâ gözümde canlandırabiliyordum. Anlaşılan kız arkadaşlık kurallarım yoktu. Bu Liza'nın benden nefret etmesine neden olacaktı. Ve tek arkadaşımı kaybetmeye niyetim yoktu. Gitmem gerekiyordu.

Ama gözlerinin altındaki çiller tanıdık mıydı? Ve o uzun kirpikler gerçekten de tanıdık geliyordu. Yoksa sadece ona bu kadar yakın olmayalı epey zaman geçtiği için miydi? Biraz daha yaklaşabilseydim keşke...

Durmak.

Genel olarak bakıldığında, V'nin kimliğinin hiçbir önemi yoktu. Hiç. Yollarımız sadece Don'dan intikamımı alana kadar kesişmişti. Hepsi bu. Yine de, ona doğru eğildim.

Sanki V benim yakınlığımı hissedebiliyordu. Gözlerini açtı ve ben donakaldım.

Aman Tanrım, muhtemelen onu öpmek için yaklaşıyormuşum gibi görünüyor.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Odanın havasını değiştirecek bir şey yapmam gerekiyordu. Çünkü şu anda damarlarımda elektrik akımı dolaşıyormuş gibi hissediyordum. Sanki inanılmaz bir şey olmak üzereydi. Ki bu kesinlikle olamazdı.

“80'ler nasıldı?” diye sordum. Dr. Miller hakkında yaptığım araştırmadan hatırlayabildiğim ilk şey buydu. 1981'de doğmuştu, yani o on yılı hatırlıyordu.

V dirseğine dayanarak doğruldu. "Nereden bileyim?"

Olduğum yerde kaldım. "Sen 80'lerde büyümedin mi?"

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümsemeyle bana baktı. "Bunu yapmadığımı biliyorsun."

Yalancı. Ve bununla ne demek istedi ki? Kim olduğunu bilmiyordum. En iyi tahminim Doktor Miller olduğuydu. "Peki, Seattle hakkında ne düşündün?" Doktor Miller doktorasını orada almıştı. Ağzından kaçırdın, V.

Elini bana doğru uzattı. Hareket etmeliydim ama hâlâ olduğum yerde donakalmıştım. Saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Elleri çok soğuktu.

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordu. "Seattle'a hiç gitmedim. Bütün bunlar bittikten sonra bir gün oraya gitmek ister misin?"

“Hayır.” Doğrulup yataktan kalktım. Onunla gelecek hakkında konuşmayacaktım. Ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımızı söyleyen oydu.

“Sadie...”

"Lütfen dün gece hiç yaşanmamış gibi davranın."

“Bunu yapamam.” Yataktan kalktı ve ben odadan çıkmadan önce kolumu yakaladı.

"Lütfen, V. Bunu olduğundan farklı bir şeymiş gibi gösterme."

Başını salladı. "Sen bana geldin, ben sana değil."

“Sarhoştum. Düşünemiyordum. Bir hataydı.”

“Hayır, öyle değildi. Bunu senin de hissettiğini biliyorum. Ve seni daha önce uzaklaştırdığım için özür dilerim, ama şimdi seni uzaklaştırmıyorum. Hatamı anladım. Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum.”

“Benim yoluma devam etmemden dolayı hatanı mı anladın? Bu adil değil, V. Ve kıskançlıktan başka bir sebep yokken sürekli fikrini değiştiremezsin.”

“Fikrimi hiç değiştirmedim. Sana seni sevdiğimi söylediğim için pişman olduğumu söyledim ama bana açıklama yapma şansı vermedin.”

“Açıklama şansı mı? Hiç istemedin ki. Pencereyi kapatıp konuşmayı bitirdin. Bu arada, konuşman için sana yalvarmıştım. Bunu asla gündeme getirmeyecektin. Bana kalırsa, söylenecek başka bir şey yok.” Elinden kurtulmaya çalıştım ama parmakları kolumu daha da sıktı. Kalmamı sağlamaya çalışıyordu ama hala kendini açıklamıyordu. Bu saçmaydı. “Bütün gün burada durup senden bir şey beklemeyeceğim. Dersimi aldım.” Diğer elimle kapıyı açtım ama o uzanıp kapıyı sertçe kapattı.

Koşmak istedim ama bunun faydasız olacağını biliyordum. Ondan kaçamazdım. Bu, antrenmanlarımızdan çok belliydi. Onunla dövüşemezdim de. Ve bana bu kadar yakinken, dövüşmek istemedim. Bu yüzden kendimden nefret ettim.

Hâlâ hiçbir şey söylemedi. Sanki kendi içinde bir savaş veriyormuş gibi başını ileri geri salladı.

“Artık açıklama istemiyorum,” dedim. “Açıklamaya ihtiyacım yok ve duymak da istemiyorum. Tek istediğim yolumdan çekilmeniz.” Kolunun

altından geçmeye çalıştım ama o öne doğru hareket etti, sırtımı kapıya yasladı ve beni içeride hapsedti.

Boğazından hırıltılı bir ses çıktı sanki. “Bu sözleri ilk kez maskem olmadan söylemek istedim. Çünkü bunun anlamlı olmasının tek yolu olduğunu düşündüm. Kesinlikle bunu duymayı hak ettiğim tek yol buydu. Ama bu maskenin ardında, maskesiz halimden daha çok kendim oluyorum. Ve bunu kabullenmekte zorlanıyorum. Ve sadece bu halimi istemeyeceğinizden korktum.”

“Hangi yoldan?”

Başını salladı. "İçimdeki bütün iyilik gitti."

Ona ne kadar kızgın olursam olayım fark etmezdi. Acı çekmesini istemiyordum. "Dün gece Liza'yı sen yatırdın. Sarhoş halimden faydalanmadın." Aslında buna izin vermiş olabileceğim gerçeğini söylemedim. "Sen kötü bir insan değilsin, V. Değilsin. Suçlulardan aldığın parayla ne yaptığını biliyorum. Çok insana yardım ettin. İçinde çok fazla iyilik var."

Başını salladı. "Öyleyse neden sen de beni sevemiyorsun?"

Bunun nereden geldiğini bilmiyordum. Neden birdenbire beni istediğini fark etti? Ama ona ne kadar çekilsem de, onu sevmiyordum. Böyle bir hayat istemiyordum. Zehirli ve karanlıktı. Küçük iyilik anları yeterli değildi. Çok fazla ışığa ihtiyacım vardı çünkü benim ruhum da karanlıktı. Onunkinden daha karanlık. "Çünkü Eli'ye aşığım."

Benden uzaklaştı, sanki tenim onu yakmış gibiydi. Benden yüzünü çevirdi ve bu sefer hırıltıyı duyduğumu anladım. Yaralı bir hayvanınki gibiydi. Sanki ruhu ölüyordu.

Ve yapabileceğim en zayıf şeyi yaptım. Odadan sessizce çıktım ve onu kendi şeytanlarıyla baş başa bıraktım. Onu nasıl toparlayacağımı bilmiyordum zaten. Ben de yıkılmıştım.

Akşamdan kalma olduğumda daha da korkaktım. Günün büyük bir kısmını Eli'nin odasına kapanarak geçirdim. Yatak çarşaflarında artık onun kokusu yoktu ve onu çok özlemiştim. Artık yeterdi. Onu görmeye gitmem gerekiyordu.

Tek sorun, hala nasıl yapacağımı bilmiyor olmamdı. Ocağın son gözünü de ovmayı bitirdim ve bezi sıktım. Ocak yüzeyi pırıl pırıl parlıyordu. V'nin her şeyin lekesiz olmasını ne kadar sevdiğini biliyordum. Temizlik sırası bende değildi, bu yüzden bunun V'yi iyi bir mahkum davranışı için bana bir tür ödül vermeye ikna edebileceğini umuyordum. Mesela dışarıya ücretsiz giriş hakkı gibi. Kendi kendime gözlerimi devirdim. Bunun gerçekten işe yarayacağına dair hiçbir ihtimal yoktu. En azından biriken öfkemin bir kısmını ocaklarda boşaltmıştım.

Liza'yı rahatsız etmeye canım çekti. Daha önce kapısını çalmıştım ve sanki kapıya ayakkabı fırlatmış gibi gelmişti. Muhtemelen benden daha kötü bir akşamdan kalma hali vardı. Alkolü ağır bir sakinleştiriciyle birleştirmek iyi bir fikir değildi. Okun ayağına nasıl isabet ettiğini hatırlayarak güldüm. Nişan alma yeteneği berbattı.

Köşeye monte edilmiş kameraya baktım. "Ateşkes, Athena?"

Cevap vermedi.

"Beni buradan çıkarırsan sabit diskini temizlerim."

Hiç bir şey.

"Artık sizin sesinize yanıt verecek şekilde programlanmadı."

Arkamı döndüğümde V'nin mutfak tezgahının yanında, elleri ceplerinde durduğunu gördüm. Üzerindeki bu rahat tavır, onu en son gördüğüm

halinden çok farklıydı. Şimdi gülmek istiyor gibi görünüyordu, oysa saatler önce neredeyse ağlamak üzere olduğundan emindim.

Kapüşonlu kazağının fermuarı her zamanki kadar açıktı ve bronzlaşmış boynunu şöyle bir görebildim. Kışın ortası olduğu için bu garipti. Üstelik o lanet olası kazağı hiç çıkarmamıştı ki tenine güneş değsin. Doğal olarak bronzlaşmış olmalıydı. Gözlerim tekrar maskesine kaydı.

Sürdüğü pahalı kolonya nefesimi tıkadı. Belki de yeni duş almıştı. Neden duş aldığını düşünüyorum ki? Mutfak tezgahına oturdum ve dün gecedan kalan donutlardan birini aldım. "Harika," dedim ve bir ısırık aldım. Yutkunmak için acele etmedim, özgürlüğümü geri kazanmak için ona ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyordum. "Yani bir yangın çıkarsa ve burada tek başıma olursam, yanarak ölür müyüm?"

"Sesle etkinleştirme, güvenlik protokollerinin önüne geçemez."

Onu boğmak istedim. "Eli'nin bana ihtiyacı var."

"Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Geçen gün bana izin vermediğin halde neden onu görmeye gittin?"

"O benim arkadaşım."

"Bu... ne demek istediğimi anlıyorsun. Ben de senin kadar sinsi biriyim. Beni kendin eğittin. Yakalanmayacağım."

"Sen benim kadar iyi değilsin."

Kibirli herif. "Siz ikiniz arkadaş değilsiniz. Birbirinizden nefret ediyorsunuz."

"Bu doğru değil. Eli'ye saygı duyuyorum. Dostluğumuz bunun üzerine kurulu."

"Bu kesinlikle kız arkadaşıyla aralarındaki sınırlara karşılıklı saygıdan kaynaklanmıyor."

V beni görmezden geldi ve cebinden bir şey çıkardı. Yay burcu kolyemi tezgâhın üzerine bıraktı. "Bunun senin için her şey demek olduğunu

söylemiştin. Yalnız olmadığını hissetmeni sağladığını, anne babanı, büyükanne ve büyükbabanı ve mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattığını söylemiştin."

Kolyeye uzun uzun baktım. Bunu hatırlamasına şaşırdım. O kolyeye önem verdiğim zamanlar çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Kaybettiğimde ona çok takıntılıydım. Oysa gerçekte değersiz bir süs eşyasıydı. V baştan beri haklıymış.

"Ama bu bir yalandı, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve tekrar ona baktım. "Hayır." Bu bir yalan değildi. Sadece beni terk eden bir çocuğun verdiği o aptal kolyeyi taşımaktansa, şimdi bir silah taşımak bana daha fazla huzur veriyordu. O kolyeden ve temsil ettiği şeyden nefret ediyordum. Geçmişim geçmişte kalmalıydı. Sürekli bir hatırlatıcı bana yardımcı olmuyordu.

"O zaman da bana yalan söyledin, şimdi de yalan söylüyorsun. Bu bana Miles'ı hatırlatıyor."

Adını duymak beni ağlatmak istedi. Ona karşı neden hala bu kadar güçlü bir tepki verdiğimden bile emin değildim. Hiçbir şey hissetmemeliydim. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum. "Ne dediğini bilmiyorsun."

"Başka neden takmayı bırakacaktın ki? Senin için her şey demekti, hatırlıyor musun? Senin sözlerin, benim değil. Eğer her şey demekse, neden lanet olası boynunda asılı durmak yerine masanın çekmecesinde saklıydı?"

Ona bakakaldım. Neden bu kadar sinirlenmişti? "Sizin düşündüğünüzün aksine, bu bana geçmişimle bir bağlantı gibi geldi. Ve ben geçmişimle işim bitti."

"Geçmişini gerçekten geride bırakmış olsaydın, Don'u öldürmekte hâlâ bu kadar ısrarcı olmazdın."

"Onun benden aldıkları için adalet isteme hakkım var, geçmişimden kalma aptal bir hatıraya tutunmak isteme hakkım da yok." Kalp atışlarımın

hızlandığını hissedebiliyordum. Sanki bilerek sinirlerimi bozmaya çalışıyordu. Sorunu neydi ki?

"Miles'ın hayatına devam ettiğini ve artık seni geri istemediğini, bu yüzden onu artık giymek istemediğini itiraf etmelisin."

"Bana yazmayı bıraktığında beni geri istemeyi de bıraktı!" Derin bir nefes aldım. Miles'ın yazmayı hiç bırakmadığını biliyordum, ama yine de bırakmış gibi hissediyordum. V, anıları yüzeye çıkarıyordu. Bu konuşma beni boğuyordu. Geçmişte bırakmak istiyordum. Geçmişte bırakmam gerekiyordu. "Onunla hiçbir ilgisi yok."

"Onu sana veren o."

"Onun beni sevdiğini sanıyordum!" diye bağıırıyordum. Gözlerimden neden yaşlar süzüldüğünü de anlamıyordum.

"Şunu kabul etmelisin ki, benim hiç şansım yoktu. Eli'nin de yoktu."

"Evet, tamam mı? Bana Miles'ı hatırlattı. Ama onu unuttum. Çok uzun zaman önceydi. Ben sadece aptal bir çocuktum."

Cebinden bir zarf çıkardı. "Az önce söylediklerinin doğru olduğunu bir an bile iddia etme. Ve bana yalan söylemeyi bırak, Eli'yi sevdiğini söylemeyi kes. Çünkü sevmiyorsun. Hala çocukluk aşkına aşıksın. Ve en üzücü yanı, artık aynı kişi olup olmadığını bile bilmiyorsun. Onu eskiden sevdiğin gerçeğinden başka hiçbir şey bilmiyorsun. Çok acınası bir durum." Zarfı kolyenin yanındaki tezgâhın üzerine koydu. Eli kolyenin üzerindeydi, bu yüzden kime hitaben yazıldığını göremiyordum. "Oysa kalbin tek bir kişi için atıyor. Miles Young için."

Yine mi bu? "Biliyor musun? Bunu zaten daha önce konuştuk. Şimdi seninle tekrar bu konuyu açmayacağım."

"Sadece şunu söylüyorum, bu ben değilim. Ve kesinlikle Eli de değil." Elini zarftan kaldırdı.

Zarfin ön yüzüne Miles'in adı karalanmıştı. Benim el yazımla. Ve zarf açılmıştı. Zarfı kaptım ve öleceğimi sandığımda Miles'a yazdığım mektubu çıkardım. Kapısının altından kaydırıp okumasını söylediğim mektup. V'nin bu mektubu nasıl vardı? Yoksa... V'ye baktım. Miles mı?

Sanki sorumu hissedebiliyordu. "O gece seni takip ettim. Miles mektubu görmeden önce ben geri aldım. Bana ve Eli'ye aşık olduğunu itiraf etmiştin ve aptalca bir şey yapacağını biliyordum. Nitekim yaptın da."

Yutkundum. "Miles bunu hiç görmedi mi?"

V başını salladı.

Aylar boyunca onun bildiğini ve umursamadığını sanıyordum. "Yani, benim Summer olduğumu bilmiyor mu diyorsun?"

V omuz silkti.

Miles bilmiyor muydu? Miles benim kim olduğumu bilmiyordu! Sadece Sadie'nin kaybolduğunu düşünüyordu. Ve Sadie'yi neden umursasın ki? Onun yanında her zaman tam bir deli gibi davranmıştım. Benim kim olduğumu bile bilmiyordu. Bu da benden tamamen vazgeçmediğı anlamına geliyordu. Önemli olan tek şey, Summer'ı aramayı bırakmamasıydı.

Kalbim yeniden atmaya başlamış gibiydi. Sonra Eli'yi düşündüğümde biraz daha çatladı. Ve V'ye baktığımda alev alev patladı. "Miles bu mektubu hiç görmediyse, neden açıldı?"

"Çünkü okudum. Neden bana asla karşılık vermeyeceğini bilmem gerekiyordu."

"Bu size hitaben söylenmedi."

Bana doğru bir adım attı. "Ve hepimize onunla görüşmeyi bırakacağına söz vermiştin. Ve kimliğini kesinlikle gizli tutacağına da söz vermiştin."

"Ne zaman okudun?" diye sordum, onu görmezden gelerek.

"Bunu bulduğum anda. Siz çatıda meşgulken."

Son birkaç aydır V'nin bana ne kadar soğuk davrandığını düşündüm. Miles'a yazdığım mektubu okumuştı. Miles'la birlikte olduğumu biliyordu. Her şeyi biliyordu. Yine de, öleceğimizi düşündüğü anlarda bile beni sevdiğini söylemişti. Çünkü duyguları o kadar güçlüydü. Ve gerçekler yüzüne vurduğunda? Beni sevmenin zaman kaybı olduğunu anladı. Çünkü kalbim Miles'a aitti.

“Bunu aylardır biliyordun ve bana söylemedin mi?” Sanki mutluluğumu çalmaya çalışıyordu. Daireye göz gezdirdim. Sanki beni kilit altında tutmaya çalışıyordu ki başka kimseye gidemeyeyim. “Sen delisin.”

“Seninle daha fazla zamana ihtiyacım vardı.”

“Zaman mı? Bana karşı çok soğuk davrandın. Daha fazla zamana ihtiyacın varsa, onu biraz daha iyi değerlendirmeliydin.”

Dirseğinin birini tezgâhın üzerine koydu. Bu kadar rahat görünmesi beni rahatsız etti.

“Eli ile zamanını nasıl değerlendirdiğini mi merak ediyorum?” diye sordu. “Sana asla yalan söylemek istemedim. Kaderde yazılı olanın sen ve Miles değil, biz olduğumuzu anlamayı bekliyordum. Çünkü artık Summer Brooks değilsin. Değilsin. Onu unutman gerekiyordu.”

"Onun beni unuttuğunu düşünmemin bir faydası olacağını mı sandın?"

"Acıtmayacağını düşünmüştüm. Ama belli ki yanılmışım, çünkü ardınızda kırık kalpler bırakmayı seviyorsunuz."

“Bu biraz abartılı...”

"Öyle mi? Ben sadece seni sevdim. Ve sadece seni seveceğim. Kendi duygularına tamamen kör olduğun zamanlarda bile."

"Ne?" diye hırıltılı bir sesle sordu Liza mutfak girişinden.

Kahretsin. "Önemli değil Liza. V tamamen aklını kaçırmış."

Çok üzgün görünüyordu. Sanki Kins'in beni Miles'ı neredeyse öperken gördüğü anı yeniden yaşıyordum. Ve insanları incitmekten, ardımda kırık

kalpler bırakmaktan nefret ediyordum.

Liza, "Eli'yi ziyarete gidiyorum," dedi ve ben başka bir şey söyleyemeden mutfaktan çıktı.

"Onun kalbini kırdın," dedim V.'ye. "O yüzden kimseyi incitmemiş gibi davranmaya sakın kalkma." Tezgahtan mektubu ve kolyeyi alıp Liza'nın peşinden gittim.

"En azından senin bana yaptığın gibi onun duygularına karşılık veriyormuş gibi yapmadım," dedi arkamdan. "Ve artık daireden ayrılmakta özgürsün. Ama hiçbir şey görüldüğü gibi olmadığında bana geri dönme sakın."

Onun rahatsız edici sözlerini görmezden geldim. Manipülatif biriydi. Deliydi. Ve belki de benim hakkımda az da olsa haklı olabileceğinden nefret ediyordum.

Bölüm 24

Pazartesi

Eski yurt binamın dış duvarına yaslandım. Neden burada olduğumu bilmiyordum. Yeni özgürlüğümle yapmam gereken ilk şey Eli'nin yanına gitmek olmalıydı. Ama işte buradaydım. Kimsenin beni tanımasından endişelenmiyordum. Katımda pek fazla arkadaş edinmemiştim zaten. Ama yine de örgü şapkamı iyice aşağıya doğru çektim. Yüzüm haber kanallarında sürekli görünüyordu. Ve V haklıydı, saçlarım kimseyi kandırmıyordu.

Geç olmuştu. Biri girip çıksa bile içeri sızabilirdim, bu benim için büyük bir şans olurdu. Üstelik Miles'la konuşmak isteyip istemediğimden bile emin değildim. Taşınma gününde o sarışın kızla gülüp flört etmişti. Bunu hayal bile etmemiştim. Mektubumu okumamış olması gerçeği bilmediği anlamına gelmiyordu. Yani, saçlarımın kimseyi kandırmadığını az önce düşünmüştüm. Miles hâlâ biliyor olabilirdi ve hâlâ yoluna devam edebilirdi. Buraya gelmek delilikti, değil mi?

Cebimden mektubu çıkardım ve açtım. Ne yazdığımı bile zar zor hatırlıyordum. Bazı günler o gece ölmüş olmayı bile diledim. Her şeyin sona ermesini. Bütün vücudumun artık acıyla dolu olmamasını. Bir an gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Bütün vücudumun kemiklerine kadar yıpranmış olduğunu hissettim. 19 yaşında değil de 80 yaşına yaklaşıyormuş gibi. Çok zayıflamış gibi. Gözlerimi açtım ve mektubu okudum.

Miles,

Seni ilk gördüğüm anda sana aşık oldum. Bu bir seçim gibi bile gelmedi. Dürüst olmak gerekirse, sana aşık olmaktan kendimi alamadım. Ve içimin bir kısmı her zaman bunun kaderde yazılı olduğumuz için olduğuna inandı.

O gece ağaç evinizde elimi tuttuğunuzda, hayatımın en güzel gecesi olduğunu düşünmüştüm. Ama hayat çok geçici bir şey. Bir saniye tüm hayatınız önünüzde olabilir, sonra bir anda elinizden alınabilir. Ama ben her zaman sana sahiptim. Anne babam öldükten sonra sana ihtiyacım vardı ve sen benim tek değişmez varlığımydın.

Ta ki aniden ortadan kaybolana kadar. Yıllarca çok yalnız hissettim. Beni incittin. Bu yüzden ben de seni incittiğimi biliyorum. Ve bunun için çok üzgünüm. Kaybolduğum için üzgünüm. Beni bulamadığın için üzgünüm. Ama bu benim tercihim değildi. Kaybolmak istemedim hiç. Bulunmayı istemekten hiç vazgeçmedim. Sana olan ihtiyacım hiç bitmedi, Miles. Bütün sorun buydu. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı ve sanki sen bana ihtiyaç duymuyormuşsun gibi hissettim.

Sana olan sevgim nefretle karışmıştı. Seni hâlâ seviyordum, ama aynı zamanda senden nefret de ediyordum. Beni terk ettiğin için senden nefret ediyordum. Aramızdaki ilişkiyi unuttuğun için senden nefret ediyordum. Ama şimdi anlıyorum. Ayrı geçirdiğimiz yıllar için özür dilerim. Eğer sen de benim kadar derinden yaralanmışsan özür dilerim. Ve eğer hayatın benimki gibi son bulmuşsa özür dilerim.

Bir canavarla yaşadım. Ve ben de bir canavar oldum. Beni bulmanı istemekle, ne hale geldiğimi asla görmemeni istemek arasında kaldım. Gerçek şu ki, hatırladığın kız değilim artık. Yıllar beni senin asla bilemeyeceğin kadar değiştirdi. Ve olanları bilmeni istemiyorum. Araştırmanı istemiyorum. Zaten sana verdiğimden daha fazla acı çekmeni istemiyorum. Summer Brooks öldü. Bunu anlayan çok önemli.

Ama sen beni hep gördün. Lokantada kılık değiştirdiğimi hemen anladın. Dudaklarından ismim kadar tatlı bir şey hiç duymamıştım. Ve sana söyleyemediğim için üzgünüm. Senden ve benden daha büyük bir şeyin içine karıştım.

Sadece şunu bilmeni istiyorum ki, seni affetmiyorum. Çünkü hiçbir yanlış yapmadın, bu yüzden benim affıma ihtiyağın yok. Ve sana asla veremeyeceğim her şeyi hak ediyorsun. Hayatını benim için yaşa. Benim artık kalbim atmıyor diye senin kalbinin de atmayı bırakması gerekmiyor. Benim yaşayamadığım hayatı sen yaşa.

Ve eğer yıldızlara baktığınızda iğinizde beni hatırlayan bir parđa varsa, bırakın o parđa en küçük parđa olsun. Eylöl ayının geç bir gecesinde gökyüzündeki en küçük takımyıldız olsun. Ve mevsimler değişirken yavaşça kaybolsun.

Gözyaşlarımı sildim ve gökyüzüne baktım. Açık bir geceydi ama gökyüzünde hiç yıldız yoktu. New York, en güzel haliyle. Mektubu katlayıp cebime attım. Durumum değişmemişti. Miles'ın beni unutmasını istemiştim. Yaşayacağı koca bir hayatı vardı. İstediğimi elde etseydim, sonunda parmaklıklar ardına düşerdim. Onun bunun bir parđası olmasını istemi-yordum.

Üstelik o da yoluna devam ediyordu. Benim kaybolmuş kalmam gerekiyordu. Tam uzaklaşmak üzereydim ki yurt binasından biri çıktı.

Kapı kapanmadan önce kolu kavradım ve içeri girdim. Ne yapıyorum ben? Aklım bir şey söylüyordu ama ayaklarım beni tanıdık yolda yönlendiriyordu. Bu merdivenlerden defalarca çıkmıştım ama bu gece farklıydı. Sanki gerđekten veda ediyordum.

Sadece iyi olup olmadığını görmem gerekiyordu. İyi olup olmadığını duymam gerekiyordu. Kulağımı kapıya dayayıp, güldüğünü ya da benzer

bir şey duyarsam, sonsuza dek uzaklaştırdım. Çok kolay.

Eski katımın kapısını açtım. İçi bomboştu. Miles'ın kapısının önünde durdum ve kulağımı kapıya dayamak üzereydim ki bir kahkaha duydum. Ama Miles'ın kahkahası değildi. Bir kadının kahkahasıydı.

"Sus!" Tekrar güldü. "Ciddi olmadığını söyle bana?"

Ve sanki elim kendi başına hareket ediyormuş gibiydi. Miles'ın beni bu kadar kolayca kiminle değiştirdiğini görmem gerekiyordu. Sadece bilmem gerekiyordu. Kapıyı çalmamın sesi boş koridorda yankılandı.

Kapı ardına kadar açıldı ve dönem başında onunla birlikte gördüğüm aynı sarışın kız karşımda duruyordu. Saçları dağınık bir topuzdu ve spor kıyafetleri giymişti. Bronzlaşmış, fit ve güzeldi. Ben ise şapkamı iyice aşağıya çekmiş, sarıya boyanmış saçlarımla kendimi gülünç hissediyordum. Bu saç renginden nefret ediyordum.

"Şey... birazdan sizi geri arayacağım," dedi cep telefonuna ve sonra telefonu kulağından uzaklaştırdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hayır. Yani..." Gözlerimi ondan ayırıp odaya baktım. Oda, onun tüm ıvır zıvırlarıyla doluydu. Pop yıldızlarının posterleri ve pembe bir halı. Miles sadece taşınmakla kalmamış, takımyıldız posterlerini de kaldırmıştı. Tıpkı benim Yay burcu kolyesini takmayı bırakmam gibi. Şimdi tekrar takıyordum ve sanki yüz kilo ağırlığındaymış gibi geliyordu. "Miles burada mı?" diye beynim kaçma moduna geçmeden önce ağzımdan kaçırdım.

"Miles mi?" Bir an şaşkınlıkla baktı. "Ah, Miles Young mı? Eski yurt görevlisi mi? Hayır, artık burada yaşamıyor."

Bu cevabı beklemiyordum. Demek ki çıkmıyorlarmış? Kolye biraz daha hafif geldi. "Evden mi taşındı yoksa?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok. Pek konuşmadık, sadece bana pozisyonu öğretti. Sanırım belki de bir dönem ara verdi ya da benzeri bir şey yaptı."

"Ne için?"

“Bilmiyorum. Muhtemelen kişisel sebeplerden. Ama evet... burada değil. Yine de size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” Beni baştan aşağı süzdü.

"Onun nereye gittiği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

“Hayır.” Elini beline koydu. “Sizi tanıyor muyum? Çok tanıdık geliyorsunuz.”

“Benim de öyle bir yüz ifadem var işte. Yardımınız için teşekkürler.” Koridora doğru baktım. Tek istediğim Kins ile konuşmaktı. Ama zaten yeterince hata yapmışım. Onun gözünde kimliğimi açığa çıkarmak iyi bir fikir değildi.

"Birbirimizi tanımadığımızdan emin misin?" diye sordu sarışın kadın.

“Olumlu. İyi geceler!” Merdiven boşluğunun ters yönüne doğru yürüdüm. Eski odama gitmek kimliğimi açığa çıkarmazdı. Kins orada olmazdı. Her zaman Patrick'le birlikteydi. Ve sadece sakinleşmek için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Eli'yi ziyaret etmeden önce her şeyi sindirmem gerekiyordu. Bir şeylerin beni rahatsız ettiğini anlayacaktı ve onun iyileşmemden başka hiçbir şey için endişelenmesine gerek yoktu.

Sensörlü geçiş kartım dışarıda çalışmamıştı. Ama bu onlar için kolay bir değişiklikti. Peki ya anahtar? Bir öğrenci okuldan ayrıldığında kapı kilitlerini değiştirdiklerini sanmıyorum. Bunun için bir sebep yoktu.

Cinayetten aranıyordum. Anahtarımı kilide soktum ve kapı açıldı. Anlaşılan Doğu Üniversitesi'nde kampüs güvenliği öncelikli bir konu değildi.

Bölüm 25

Pazartesi

Işıkları açtığımda donakaldım. Bütün eşyalarım bıraktığım gibiydi. Yorganım hâlâ yatağımın üzerindeydi. Kitaplarım hâlâ masamın üzerindeydi. Hatta bir tanesi okuduğum son sayfada açıktı. Hiçbir şey yerinden oynamamıştı.

Bunu beklemiyordum. Bir yanımda Kins'in yeni bir oda arkadaşı olacağını düşünmüştü. Ya da belki de başka biriyle birlikte yaşamak için yurt değiştireceğini. Ama tüm eşyaları da hala buradaydı.

Komodinin yanına gittim. Orada onun ve Patrick'in çerçevelenmiş bir fotoğrafı vardı. İkisi de kameraya içtenlikle gülümsüyordu. İkisinin de nasıl olduklarını hep merak ederdim. Onları birkaç kez uzaktan izlemiştim ve her şeyden çok kavga ediyor gibiydiler.

Arkamı döndüm ve yavaşça nefes aldım. Oda ev gibi kokuyordu. Bu garipti. Orada çok uzun süredir yaşamıyordum. Ama burada rahattım. Hatta mutluydum. Bir süreliğine de olsa. Kanlı terlikler ortaya çıkmadan önce. Kontrol etmek için yatağımın altına baktım.

Hiç bir şey.

Odaya şöyle bir göz gezdirdiğimde hüznümlendim. Oda bana büyürken sahip olmadığım her şeyi hatırlattı. Bir koruyucu aileden diğerine taşınmak. Ben ayrıldıktan sonra o yatakların dolu olmaması imkansızdı. Göz ardı edilecek başka bir çocuk. Ya da benim yerime sevilecek başka bir çocuk. Kolayca unutuluyordum. Ama burada? Kins beni unutmak istemiyordu. Ve bu bana umut verdi. Belki de benden vazgeçmemişti. Belki de Miles da vazgeçmemişti.

Kapının dışında kısık sesler duyuldu. Ardından anahtarın kilide girme sesi geldi.

Bok.

Açık dolabın içine atlamadan önce etrafa şöyle bir göz attım. Ah! Yanımı elektrik süpürgesiyle çarptıktan sonra yanımı tuttum. Tam karanlık köşeye saklanıp gözden kaybolana kadar kendimi zor tuttum, tam o sırada yurt odasının kapısı açıldı.

Kins, "Beni geri götürmenize gerek yoktu," dedi. "Kendime bakabilirim."

Bu, hayatımda duyduğum en kesin kovulma cevabıydı.

"Sevgilim, bunu gündeme getirdiğim için özür dilerim. Sadece bunun hala bir sorun olup olmadığını konuşmamızın önemli olduğunu düşünüyorum."

Patrick'in sesini tanıdım. Askıda duran elbiselerden bazılarını yavaşça kenara çektim, böylece onlara daha yakından bakabildim.

"Bu bir sorun değil," dedi Kins. "Tanrım, bir kerecik olsun beni psikanaliz etmeye çalışmadığınız normal bir gece geçiremez miyiz?"

Patrick iç çekti. "Tek istediğim normal bir gece geçirmek. Ama etrafınıza bakın. Belli ki bu hala bir sorun."

"Patrick, bunun hakkında konuşmanın bir anlamı yok. Beni asla dinlemiyorsun. Şimdi bunu tekrar gündeme getirmenin ne anlamı var?"

"Mesele şu ki, arkamdan gizlice iş çevirmeni istemiyorum."

"Ciddi misin?" Kins çekmecesini açıp bir pijama çıkardı. "Tahmin etmeliydim. Eli'yi ziyarete gittiğim için mi kıskanıyorsun? Sadece Sadie'yi aradığım için gittim. Ve şunu da belirteyim, nerede olduğunu bilmiyordu. Anlaşılan aylar önce ayrılmışlar."

Ayrıldınız mı? Bu düşünceyi kafamdan attım. Eli'nin beni korumaya çalıştığını biliyordum. Kins'e baktım. Görünüşe göre herkes onu ziyarete

gelmişti ama ben gelmemiştim. Dudaklarımın içini ısırdım.

“Bu onun için yeterli bir kanıt değil mi...”

“Hayır, öyle değil. Eli, birini öldürdüğü için ondan ayrılmadı.

Ayrılmasının sebebinin, sürekli mesafeli görünmesi olduğunu söyledi. Bana sorarsanız, onun hakkında konuştuğumuzdaki bakışlarından anladığım kadarıyla, onu aldattığını düşünüyorum. Ama bu konunun dışında.”

V'nin kollarının beni sarmasını düşündüm. Kins, Eli'yi ne zaman ziyaret etmişti? Bu düşünceyi kafamdan attım. Eli sadece beni koruyordu. Hepsi bu. Uzak değildim. Çok ilgiliydim. Ta ki yaralanana kadar. Onu ziyaret etmemiştim. Ve şimdi nihayet bunu yapabildiğime göre, hiçbir sebep yokken Kins'i gözetliyordum. Ne yapıyordum ben?

"Uzak mı?" diye sordu Patrick. "Belki de bir sonraki kurbanını nasıl öldüreceğini planladığı için uzaktı."

"O bir suçlu değil!" diye bağırdı Kins.

“O kadını öldürdü. O...”

“Onu benim tanıdığım gibi tanıımıyordunuz. Psikolog olmak istiyordu. İnsanlara yardım etmek istiyordu. Bomba yapıp insanları havaya uçurmuyordu. İyi bir insandı.”

“Polisler...”

“Yanılıyorlar.”

“Haklı olup olmamamın bir önemi yok. Bu takıntınız sağlıksız. Geri gelmeyecek. Bunu bırakmalısınız.”

Kins bir çekmeceyi sertçe kapattı. "Çok yorgunum Patrick. Ve yarın sabah 8'de randevum var."

Ortamda garip bir sessizlik vardı. Sadece sözlerinin ötesinde, aralarındaki gerginliği hissedebiliyordum. Gitmemle Kins'in güvende ve mutlu olacağını düşünmüştüm. Ama değildi. Etrafında bile olmadan ilişkisini mahvediyordum. Elbiseyi daha da kenara ittim ve yüzüne baktım.

Ağlamak üzere gibi görünüyordu. Bu benim hatamdı. Her şey benim lanet olası hatamdı.

"Bu geceyi burada geçirmeme izin ver," dedi Patrick ve ona doğru yaklaştı.

Ellerini kaldırarak kucaklaşmayı engelledi. "Bu gece olmaz. Yarın öğle yemeğinde görüşürüz, tamam mı?"

Alnından öptü ve sonra dolaba doğru baktı. Nefesimi tuttum. Beni görmüş müydü? Ama sonra hemen gitti ve Kins'i orada yalnız bıraktı. Yavaşça nefesimi verdim. Kapı kapanır kapanmaz Kins gözlerinin altındaki yaşları sildi. Masamdaki açık kitabı kaldırdı ve fırlattı.

Onu izlerken gözlerim yaşlarla doldu.

"Hayır." Kins kitaba doğru koştu. "Hayır, hayır, hayır." Kitabı aldı ve sayfalarını karıştırarak, daha önce bulunduğu sayfayı aradı ve tam olarak eski yerine geri koydu.

Onun dağılıp gittiğini izledim, artık dayanamıyordum. Bana ihtiyacı vardı. Gerçeği bilmeye ihtiyacı vardı. Ya da belki de sadece onu özlemiştim. Belki de hayatıma biraz olsun normal bir hayat geri getirmek istiyordum.

Askıları kenara ittiğimde gıcırdama sesleri geldi.

Kins çığlık attı ve çantasına uzandı. Dolaptan çıktığımda elinde silah görmeyi bekliyordum ama sadece gözlerime biber gazı sıkıyordu.

"Geri durun!" diye bağırdı.

"Akrabalarım, benim."

Gözleri yüzümü taradı. Hiçbir tanıma belirtisi yok gibiydi. "Yemin ederim seni kör edeceğim," dedi.

İleri adım attım.

"Bana yardım edin!" diye avaz avaz bağırdı.

"Benim! Sadie."

Başını salladı. "İzinsiz giren! Yardım edin!" Parmağı, topuzun tetiğine doğru hareket etti.

Kahretsin. Kolunu yakalayıp büktüm, bu sırada biber gazı omzuma doğru aktı. Dizimi kaldırıp bileğine sertçe vurdum. Biber gazı elinden düştü ve yerde kaydı. "Kins, bağırmayı keser misin? Bu gece hapse girmek istemiyorum."

"Sen benim arkadaşım değilsin, sen tam bir ninjasın!" Kolunu çekmeye çalıştı.

Onu bıraktım ve şapkamı çıkardım.

Saçlarımın boyalı sarı rengine baktı, sonra tekrar yüzüme baktı. Sonunda beni tanımış gibiydi. "Sadie?"

Başımı salladım.

"Aman Tanrım, Sadie!" Kollarını bana doladı. "Geri döneceğini biliyordum."

Hiç utanmadım. Sadece ona sarıldım. "Çok üzgünüm," dedim. "Her şey için çok üzgünüm."

Benden uzaklaştı. "Sadece beni terk etmenden bahsediyorsun, değil mi? O kadını öldürmenden değil? Onu öldürmedin mi? Öldürmüş olamazsın..."

"Kimseyi öldürmedim." Don'u öldürmeyi ne kadar çok istediğimi, intikam hayalleri kurduğumu ve onun tanıdığı kişiyle aynı kişi olmadığımı gizlemeye çalıştım.

"Biliyordum. Herkese masum olduğumu söyledim. Olanlardan sonra beni terapisteye gitmeye zorladıklarını biliyor muydun? Yılın geri kalanını izinli geçirmemi istediler. Ama onlara burada olmam gerektiğini, senin geri döneceğini söyledim." Sanki tekrar ağlayacakmış gibi gözlerini hızla kırpmaya başladı. "Herkes benim deli olduğumu düşünüyor, Sadie."

"Deli değilsin. İnan bana, aklını kaybettiğini düşündüğünde nasıl hissettiğini biliyorum."

Güldü.

Bir an için Liza'nın, Eli'nin veya V'nin ne istediği umurumda değildi. Kins bizim tarafımızdaydı. Ve çok yakındık. Her şeyi çözmeye çok yakın olduğumuzu biliyordum. Kins'i işin içine katmak onu tehlikeye atmazdı, değil mi?

“Belki bunu terapistime söyleyebilirsin,” dedi Kins ve çantasını masasına bıraktı. “O benim deli olduğumu düşünüyor. Bir sonraki seansıma gelmelisin.”

Onu neredeyse hiç dinlemiyordum. Masasında daha önce hiç görmediğim bir sıra reçeteli ilaç şişesi vardı. Eskiden kahvaltıda multivitamin aldığını hatırlıyordum, hepsi bu. "Bütün bu reçeteler ne için?" diye sordum.

“Çoğunlukla kaygı. Ve paranoya.” Omuz silkti. “Sen gittikten sonra, sürekli bir adamın beni takip ettiğini düşünüyordum.”

“Kim?” Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. “Onu tanıdınız mı?”

“Takım elbiseli şu adam. Ama onu tanımadım.” Titredi. “Aslında terapistime belediye başkanına benzediğini söyledim. Bunu söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Dozumu iki katına çıkardı. Ve bence doğru karardı. Açıkçası onu gerçekten tanımadım. Belediye başkanı neden beni takip etsin ki?” Güldü ve ensesini kaşıdı.

Ona dik dik baktım. İlk defa gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim. Normalde bronz olan teni solgun görünüyordu. Hatırladığımdan daha zayıftı ve sağlıklı bir şekilde zayıflamıyordu. En kötüsü de tehlikede olması ve kimsenin onu dinlememesiydi.

“Önümüzdeki birkaç gün için bazı eşyalarınızı toplayın. Benimle gelmeniz gerekiyor.”

Masasının üzerindeki haplara göz attı.

"Ve bunlara ihtiyacın yok, Kins. Deli değilsin."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, tekrar bana bakarak.

Ona beni takip etmesini sağlayacak tek şeyi söyledim: "New York'taki kanunsuzla birlikte kalıyorum. Sanırım onunla tanışmanın zamanı geldi."

Bölüm 26

Pazartesi

"Bir saniye geriye dönebilir miyiz?" diye sordu Kins, acil çıkış merdiveninden daireme doğru tırmanırken.

Ona tüm önemli şeyleri anlatmıştım. Sahte tanık koruma programı. Adımın aslında Summer olduğu gerçeği. Ve belediye başkanının kendini tanıttığı kişi olmadığı. Geri kalan her şeyi de yakında anlatacaktım. Önce Eli, V ve Liza ile konuşmam gerekiyordu ki Kins'in başka neleri bilmesi gerektiğini anlayabilelim. Zaten onların izni olmadan ona yeterince bilgi aktarıyordum.

Midem bulandı. Saatlerdir daireden çıkmama izin verilmişti ve hâlâ Eli'yi görmeye gitmemiştim. Onu ziyaret etmem gerekiyordu. V'ye durumu anlatıp, onu ve Kins'i birbirlerini tanımaları için yalnız bırakacaktım.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu Kins.

"Ne?" Dairemin penceresinin önünde durdum ve ona doğru döndüm.

"Belediye başkanının tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Bana deli olmadığımı söylediniz ama neden deli olmadığımı söylemediniz. Beni gerçekten o mu takip ediyordu?"

"Size her şeyi yakında anlatacağım, söz veriyorum." Tuş takımına kodu girdim ve vızıldayan bir ses duyuldu. Pencere yavaşça yükseldi.

"Ama belediye başkanı söylediği kişi olmak zorunda. O gerçekten belediye başkanı..." sesi kesildi. "Aman Tanrım," dedi Kins arkamdan.

Ve biliyordum ki bunu daire muhteşem olduğu için söylememişti. Giriş yolunu olabildiğince normal göstermeye çalışmıştık. Pencereden eve girmek normal bir şey değildi elbette, ama denemiştik. Bunu söylemesinin

sebebi V'nin orada, kollarını güçlü göğsünde kavuşturmuş bir şekilde durmasıydı. Ve bana veba gibi bakıyordu.

"İçeri gel," dedim, onu olabildiğince görmezden gelmeye çalışarak.

"Sadie, seninle özel olarak konuşabilir miyim?" dedi V. Soru gibi kurmuştu ama ses tonunda en ufak bir soru izi bile yoktu. Üstelik Kins'i de dikkate almadı.

Kins fısıldayarak, "Adının Summer olduğunu söylemiştin sanırım," dedi.

V yatak odasına girdi ve ortadan kayboldu.

"Uzun hikaye. Tam burada bekle," dedim. Daireye adımını attığı anda pencere otomatik olarak arkasından kapandı. "Sadece bir dakika." V'nin peşinden yatak odasına girdim.

Kapıyı hemen arkamdan sertçe kapattı. "Miles'ı ya da Eli'yi görmeye gideceğini sanıyordum! Kins'i değil..." Adını sanki benden daha çok ondan öğreniyormuş gibi söyledi. Ve sesindeki o ürperti beni dehşete düşürdü.

Sanki Don'un karşısında duruyordum. Sanki zamanda geriye yolculuk yapmıştım. Odasının perdeleri kapalıydı ve karanlığa gömülmüştük. Don'a dönüşmüştü. Sinsi gülümsemesi. Ürkütücü bakışları. İrkilip yüzümü ondan çevirdim. Öfkesini, acısını bekliyordum.

"Ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kapattım. Ona Kins'in başının dertte olduğunu, burada kalması gerektiğini söylemek istedim. Ama boğazım düğümlendi. Derin bir nefes aldım ve boğazımdan bir hırıltı geldi.

"Sadie." Sesindeki öfke yatışmıştı. "Sorun yok. Sadece ben varım."

Sadece ben. Gözlerimi açtım.

"Sana zarar vermiş olması beni kahrediyor." Elini yüzümün yan tarafına koydu.

Şu anda onunla bu konuşmayı yapacak değildim. Hayatımı manipüle ediyordu. Miles'ın benden vazgeçtiğine beni inandırmıştı. Bildiğimi

sandığım her şeyi çarpıtmıştı. Az önce saldığı tüm öfkeyi içime çekmişim. Ama nedense elini itmedim. "Başında bela var, V. Don onu takip ediyor."

"Neden onu takip etsin ki?"

"Bana ulaşmak için mi? Bilmiyorum. Ama o yurttta güvende değil. Ben de orada güvende değildim. Bu süre boyunca bizimle burada olması gerekirdi."

İçini çekti. "Pekala. O senin odanda uyuyacak. Sen de benimle kalacaksın." Eli yanağımdan çekildi.

İtiraz etmeme fırsat bulamadan odadan çıktı. Koridordan, "Bu kadın nereye gitti?" diye sordu.

Odayı terk ederken onun peşinden gittim. Kins'in botları pencerenin yanında çıkarılmıştı, ama kendisi ortalıkta yoktu.

"Kins?" diye seslendim V'nin peşinden mutfığa doğru giderken. Köşeyi döndüğümde Kins, karargahımızda duvardaki hedefe bakıyordu. Uzandı ve parmağını ok uçlarından birinin üzerinde gezdirdi.

"Onlara dokunmayın," dedi V.

Kadın sıçrayıp arkasına döndü. "Yani... yani tüm bunlar gerçek mi? Her şey? Şehrin sokaklarını terörize eden gizemli kanunsuz gerçekten sen misin?"

"Şehri terörize etmiyorum."

"Haberlerde öyle yazmıyor." Bana baktı. "Ama senin hakkında yalan söylediklerini biliyorum. Bu yüzden artık onlara pek güvenmiyorum."

"V bu şehri kurtarıyor, vatandaşlarına eziyet etmiyor," dedim.

Kins başını salladı. "Kim olduğunu kimseye söylemeyeceğim. Maskeni çıkarabilirsin."

V yerinden kıpırdamadı.

"İspiyonculuk yapsam bile kimse bana inanmaz." Kins kanepeye doğru yürüdü ve oturdu. "Söylediklerime kimse inanmıyor." V'ye baktı. "Ne yani,

bana güvenmiyor musun?"

"HAYIR."

"Kişisel bir şey değil," dedim. "O da bana güvenmiyor, bu yüzden onu çıkarmıyor."

Bize doğru bakıp durdu. "Yani ikiniz birlikte yaşıyorsunuz ve o hiç maskesini çıkarmıyor mu? Bu rahatsız edici değil mi? Sadece güven eksikliğinden kaynaklanan gariplikten bahsetmiyorum. Kelimenin tam anlamıyla o malzeme hiç rahat görünmüyor."

"Sorun yok," dedi V. "Türk pamuğu, Pakistan kaşmiri ve Peru lama yününden oluşan özel bir karışım." Gülümsedi.

Bu da neydi öyle?

Kins güldü. "Öyle diyorsanız. Bu arada, gerçekten çok tanıdık geliyorsunuz."

Flört mü ediyorlar? Midem bulandı. Flört ettiklerini düşünmek bile neden midemi bulandırıyor?

"Daha önce hiç tanışmadık." Boğazını temizledi ve gülümsemesi kayboldu. "İkinizin konuşmasına izin vereceğim. Ve Sadie'nin odasında kalabilirsin... geçici olarak." V, koridora doğru yürümeye başladı.

"Neden ona Summer diye seslenmiyorsun?"

Donakaldı.

"Adı bu, değil mi?"

V arkasını döndü. "Hayır, artık değil."

"Ama tanık koruma programıyla ilgili gerçeği biliyorsunuz. Sadie onun gerçek adı değil. En kısa sürede yasal olarak adını Summer olarak değiştirecek."

Bana kısa bir bakış attı, sonra dikkatini tekrar Kins'e çevirdi. "Bunu kastetmedim."

"Öyleyse ne demek istediniz?"

"Don Roberts Summer Brooks'a dokunur dokunmaz Summer Brooks öldü."

Söyleyiş biçimi tüylerimi diken diken etti.

"Don Roberts mı?" diye sordu Kins. "Belediye başkanını mı kastediyorsunuz? Belediye Başkanı Roberts'ı mı?"

"Henüz o aşamaya gelmedik, V," dedim.

"O zaman anlatacak çok şeyin var. Seni yalnız bırakıyorum." Yürüyüp gitti ve beni aklımda kalan sorularla baş başa bıraktı. Anlaşılan Eli'yi ziyaret etmek biraz daha beklemek zorunda kalacaktı.

Kins'in yanına oturdum. "Uzun bir hikaye."

"Zamanım var." diye gülümsedi.

Anne ve babamın ölümünü anlattığımda yüzündeki gülümsemenin kayboluşunu izledim. Sonraki yıllarda yaşananları anlattığımda ifadesinin nasıl değiştiğini gördüm. Bay Crawford'ın bana baktığı gibi. Sanki hasar görmüşüm gibi. Sanki gerçeği bilmek için onların duygularına ihtiyacım varmış gibi.

Kins başını salladı. "Bütün bunları neden yapıyor? Annenize benzediğiniz için mi acaba?"

"İşte bizim çalışma teorimiz bu."

"Sevgi ne kadar çabuk nefrete dönüşebiliyor," dedi.

"Evet." Garip sessizlik neredeyse elle tutulur gibiydi.

"Gerçekten çok üzgünüm..."

"Bu konuda daha fazla konuşmamıza gerek yok," dedim tam o anda.

İkimiz de güldük.

"Gerçekten, bana normal bir soru sor. Bizim yaşımızdaki insanların konuşması gereken bir şey olsun yeter. Seni özledim."

"Ben de seni çok özledim. Ve çok merak ediyorum... Sen ve V sevgili misiniz?"

Başımı salladım. "Hayır. Eli ile çıkıyorum."

"Üzgünüm Summer, ama Eli senin ilişki durumundan habersiz."

"Sadece rol yapıyordu. Benim hapse girmemi istemiyor. Kendisi de bu durumdan zar zor kurtuldu."

"O zaman gerçekten iyi bir oyuncuymuş."

Patrick'le yaptığı konuşmayı hatırladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu ziyaret ettiğimde gülüyordu ve başka bir kızın elini tutuyordu. Bana sorarsanız birbirlerine çok aşık görünüyorlardı."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl görünüyordu acaba?"

"Kısa boylu. Kıvrıcık kahverengi saçlı ve gözlüklü. Aslında sevgili olduklarını düşünmüştüm."

Oh, neyse ki. "Hayır, o sadece Liza."

"Burada yaşayan diğer kız mı? Emin misin, birlikte değiller mi?"

"Hayır, o benim arkadaşım. Bunu yapmazdı." Değil mi? "Ayrıca, V'ye delicesine aşık."

Kins güldü. "Ah, evet, anlıyorum. Aman Tanrım, gerçekten de tanıdık geliyor. Yüzü değil tabii ki, ama vücut yapısı. Onu daha önce maskesiz gördüğümü biliyorum. Ama bir türlü hatırlayamıyorum. Sesini bozan o şey de işleri zorlaştırıyor."

"Bunu bana da anlat. Aylardır V'nin gizemini çözmeye çalışıyorum."

"Yani durum bu mu? Bütün bu süre boyunca Eli ile birlikte miydiniz? Harika. Hala çift randevularına çıkabiliriz."

"Aslında daireden çıkmamam gerekiyor. Ve bu süre boyunca hiç birlikte olmadık. Son zamanlarda tekrar denemeye karar verdik."

"Bu yüzden..."

"Yani...hiçbir şey."

"V'yi bir keresinde öptüğünü söylemiştin. Daha oda arkadaşı olduğumuz zamanlarda. Hatırlıyor musun?"

"Evet," diye omuz silktim. "Kısa süreli bir ilişkimiz oldu."

Kins güldü. "Bu durumu garip hale getirmiyor mu?"

"Biraz öyle. İlişkilerden bahsetmişken, sen ve Patrick'in arası nasıl?"

"Çok kavga ediyoruz. Çoğunlukla senin yüzünden." Gülümsedi. "Seni suçlamıyorum. Onu suçluyorum. Suçlu olmadığını ısrarla söylediğimde bana inanmadı. Çok sinir bozucu. Tek istediği bu konuda konuşmak. Ben ise konuşmak istemedim, üzgündüm."

"Gittiğime gerçekten çok üzıldüm. Notun işe yarayacağını düşünmüştüm..."

Gülerek, "Ah, beni tamamen karanlıkta bırakan ama sizi unutmamı imkansız kılacak kadar da merak uyandıran o çok bilgilendirici notunuz için teşekkürler." dedi.

"Entrika mı? Sadece veda ettim ve arkadaşım olduğunu söyledim."

"En iyi arkadaşım. Bana en iyi arkadaşım dedin ve beni unutmamı istedin. En iyi arkadaşlar birbirlerini unutmazlar."

Gülümsedim. "Sanırım hayır. Miles'ın taşındığını fark ettim." Kelimeler ağızımdan kusmuk gibi döküldü. Denesem bile geri yutamazdım. Yurduna geldiğinden beri ona bunu sormak için can atıyordum.

"Ne yazık ki öyle yaptı."

Tam ona Miles'ın bahsettiğim çocukluk arkadaşım olduğunu söyleyecektim ki, o konuşmaya devam etti.

"Bütün bunlar gerçekten çok garipti. Aslında gitmeden önce odamıza uğradı. Seni bir daha görürsem sana bir şey söylememi istedi. Dur, çok garip olduğu için not aldım." Telefonunu çıkardı ve notlar arasında gezinmeye başladı. "İşte burada. 'Mevsimler değişir ama her zaman geri döner' dedi. Sence bununla ne demek istedi?"

Mevsimler değişir ama her zaman geri döner. Yaz. Yaz bir mevsimdi. Benden bahsediyordu. V'nin her zaman artık Yaz olmadığını ve asla

olamayacağımı söylediğini düşündüm. Miles tam tersini söylüyordu. Kim olduğumu biliyordu. Ve içimde hala Yaz'ın bir parçasının var olduğuna inanıyordu. Demek istediği buydu. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır, öyleydi. Dediğim gibi, gerçekten çok garipti."

"Peki neden ayrıldı?"

"Ne istediğine karar vermek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Sanırım hangi bölümde okuyacağına karar vermekte zorlanıyordu." Omuz silkti. "Koridorlardaki çekiciliğini özlüyorum. O olmadan katımız aynı değil. Ve yeni yurt görevlisi de çok kötü."

Güldüm. "Neden böyle diyorsun?" Miles ne istediğine karar vermeliydi. Bu ben miydim? Beni hâlâ isteyip istemediğini anlamak için zamana mı ihtiyacı vardı? Başımı salladım. Bu mantıklı değildi. O gece çatıda beni istemişti. Ve Kins'e söylediklerine bakılırsa, kim olduğumu biliyordu. Başından beri biliyor muydu? Birlikte olduktan sonra mı anlamıştı?

"Çünkü Patrick ne zaman ziyarete gelse ona sürekli sarkıyor. Tam bir pislik."

Yeni yurt görevlisinin Miles'la flört ettiğini hatırladım. Onunla cinsel ilişkiye girmeye çalışmadığını bilmek güzeldi. Ama Kins de aynaya bakmalı. O da herkesle flört ediyordu.

Esnedi. "Biraz uyuyabilir miyim? Gerçi uyandığımda bunların hepsinin bir rüya olduğunu görmek beni biraz endişelendiriyor."

"Kins, deli olmadığına söz veriyorum. Evet, odam sağdaki üçüncü kapı. Kendini evinde gibi hisset."

"Seni tekrar burada görmek gerçekten çok güzel," dedi ayağa kalkıp gerinirken. "Ve katil olmadığına da çok sevindim."

Güldüm, eninde sonunda geleceğimi gayet iyi biliyordum. "Söz veriyorum, gelmeyeceğim. Yakında geleceğim."

“Tamam. İyi geceler, Sadie. Yani Summer. Buna alışmak biraz zaman alacak.”

“İyi geceler, Kins.” Onunla gitmeliydim. Kafamda dönüp duran düşünceleri susturmalıyım. Ve kesinlikle V'ye onunla yatağını paylaşacağımı düşündürecek hiçbir sebep vermemeliydim. Ama Kins odama girer girmez, onun odasına doğru yürüdüm. Konuşacak çok şeyimiz vardı. Özellikle de neden hayatımı bu kadar kontrol etmeye çalıştığı hakkında.

Bölüm 27

Pazartesi

V'nin kapı kolunu çevirmeye çalıştım ama kıpırdamadı. Onu hazırlıksız yakalamak bu konuşmayı kontrol etmeyi kolaylaştırırdı. Ama o, terazinin kefesini kendi lehine çevirmek için her şeyi düşünmüş gibiydi. Daha elimi kaldırıp kapıyı çalmadan kapı açıldı.

Maskesini aşağı çekiyordu ve çenesinin altındaki hafif sakal kıllarını kısa bir an görebildim, sonra da gözden kayboldu. Ona odaklanmayı bırak. Omuzunun üzerinden baktım. Işıklar açıkken odasında hiç bulunmamıştım. Ama görülecek pek bir şey yoktu. Oda tamamen boştu. Duvarlarda hiçbir şey yoktu. Hiçbir resim yoktu. Ve her şey siyahtı. Yatağında siyah bir yorgan. Siyah yastık kılıfları. Siyah bir sandalye ve masa. O kadar duygusuzdu ki, beni üzdü. Benim odamda uyumasının nedeni de buymuş. Burası bir hapisane gibiydi.

Tek garip şey, masasının üzerinde ters çevrilmiş bir yığın poster olmasıydı. İlgi alanlarını bilmemem için mi duvarlardan indirmişti acaba?

V boğazını temizledi. "İnatçı olacağını ve Kins'le aynı odada uyuyacağını düşünmüştüm."

Dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Kendi odamda uyuyacağım. Sadece seninle konuşmam gerekiyordu."

"Bunu göreceğiz."

Gözlerimi devirdim. Bunu gizlemeye bile çalışmadım.

"Eli ile görüşmeniz nasıl geçti?" diye sordu.

Ona dik dik baktım. Eli'ye gitmediğimi gayet iyi biliyordu. Bunu biliyordu ve sadece beni sinirlendirmeye çalışıyordu. Çünkü Eli'ye

gitmeliydim. Oysa tek yaptığım Miles'ı görmeye çalışmaktı ve şimdi onunla buradaydım. Tarihin en kötü kız arkadaşıydım. "Beni takip ettin mi?"

"Buna gerek yoktu. Kalbinin kime ait olduğunu çok iyi biliyorum."

"Eğer bu doğruysa, ki doğru olduğunu söylemiyorum, o zaman neden o mektubu çaldınız? Neden Miles'ın gerçeği öğrenmesini engellediniz? Ve eğer her şeyi biliyorsanız, onun gittiğini de biliyordunuz. Gittiğini biliyordunuz. Öyleyse neden en başta onun yanına gitmeme izin verdiniz?"

"Yani onun yanına gideceğinizi itiraf ediyorsunuz?"

"Elbette onu görmeye gittim. Sizin bir şeye karıştığınızı yeni öğrenmiştim..."

"Onu seviyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Söyle gitsin."

Ne söylememi istediğini bilmiyordum. Söyleyecek söz yoktu.

"Onu seviyorsun. Hep o oldu."

Başımı salladım.

"Siz ikiniz kaderde yazılıydınız, değil mi? Birlikte olmaya yazgılıydınız. O sizin tek büyük aşkınız."

"Kalbim paramparça oldu."

"Sen de ona aynısını yapmadın mı?"

Bana neden bu soruları sorduğundan bile emin değildim. Miles'a yazdığım mektubu okumuştı. Cevapları biliyordu. Her şeyi biliyordu.

"Hâlâ ona aşık olduğunu itiraf et."

"Neden? Bu senin için neden önemli?"

"Çünkü gerçeği bilmek istiyorum."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve hemen sildim. "Sanırım kararını çoktan vermişsin."

"Ve senin kendi kararını vermeni beklemekten bıktım."

Ona, Eli'ye aşık olduğumu, Eli ile birlikte olmaktan başka hiçbir şey istemediğimi söylemek istedim. Ama neden Miles'a gitmişim? Şimdi neden V ile birlikteydim? "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Miles?"

"Başka kimden bahsedecektim ki?"

V gülümsedi. "Eğer merak ettiğin buysa, o hâlâ şehirde."

"Nerede?"

"Benim müdahale etmemi istemediğini sanıyordum..."

"Bana bilmek istediğim tek bir şeyi söyler misin?"

"Hazır olduğunda onu bulacaksın. Ama hatırladığın kişi olmamasına şaşırma. Eminim o da senin kadar değişmiştir."

"İşin aslı şu ki, V. Bence o bunu bilmiyor. Çünkü hâlâ benim Summer olabileceğime inanıyor."

"Ve ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz."

Siktir git. Kapısını ben açtım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Burası hariç her yer olabilir. Posterlerinizi tekrar asabilirsiniz. Bir daha asla odanıza adım atmayacağım."

"Birkaç saat sonra görüşürüz."

Kapısını kapatmadan önce dönüp ona baktım. Ve bir an için, gözlerinde gece gökyüzünü gördüğümü sandım. Yıldızlardan ışık almayan bir karanlık. Gözlerim onunkini mi yansıtıyordu? Ruhumda bu karanlığı istemiyordum. Ama onun benim hakkımda haklı olmasından korkuyordum. Ne kadar Summer olmak istesem de, çok uzun zamandır o değildim. Mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyordum. Gerçekten, delicesine, derinden aşık olmanın. Dünyaya korku yerine umutla bakmanın. Yıldızları görmeyi bırakmıştım.

Bölüm 28

Pazartesi

Hastaneye gizlice girmek düşündüğüm kadar kolaydı. V beni daireye kilitlemeseydi her gün gelebilirdim. İsim listesine göz gezdirdim. 454 numaralı oda. Bir hemşire köşeden çıkınca eğildim.

Bir bip sesi duydum ve onun iç çektiğini işittim. Başımı kaldırıp hemşirenin geldiği yöne doğru geri yürüdüğünü gördüm. Ucuz atlattık. Not defterini yerine geri koydum ve 454 numaralı odaya ulaşana kadar koridorda hızla ilerledim.

Kapının kilitli olmasını bekliyordum. Ama hastanenin geri kalanı gibi, güvenlik ciddi anlamda yetersizdi. Odasına girdiğimde donakaldım. Liza, onun hastane yatağında yanında yatıyordu. Başu onun omzundaydı. Onun kolu da Liza'nın omzundaydı. Çok huzurlu görünüyorlardı. Çok mutlu görünüyorlardı.

Kins, oyunculukta harika bir iş çıkardığını söylemişti. Belki de ilk varsayımı doğrudu. Ya oyunculuk yapmıyorsa? Çünkü kesinlikle izinsiz girdiğim belliydi. Buraya ait değildim. Kalbim boğazımda atıyormuş gibi hissettim. Geri adım attım ve bir şeye çarptım. Metal bir tepsi yere düşerken şangırtı çıkardı.

Liza birden doğruldu. "Yaz mı?" Eli'den uzaklaştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Eli inledi.

Müdahale ediyor. Zorlukla yutkundum. "V, beni dışarı bırak."

"Harika." Sesi her zamankinden daha tiz çıkıyordu. Yatağın üzerinden kaydı ve Eli tekrar inledi. Eli ona doğru uzanıyormuş gibi hareket etti.

O sesi tanıdım. O hareketi tanıdım. Kollarından ayrıldığı her seferinde aynı şeyi yapıyordu. O inilti en küçük sestti. Ama her şey demekti. Sadece anlamı konusunda yanılmıştım. Çünkü bunun beni sevdiği anlamına geldiğini sanıyordum.

Gözlerimde biriken yaşları silmek için göz kırptım. "Sizi yalnız bırakmalıyım."

"Saçmalama. Ben..."

"Hayır," dedim. "Gerçekten, sorun değil. Ben gidiyorum. Uyanınca geri gelirim."

"Yaz." Sesi artık o tizliğini kaybetmişti. Sadece üzgün ve yorgun geliyordu. "Bu görüldüğü gibi değil. V sana seni seviyorum dediğinde üzüldüm ama ben... düşündüğün gibi değil."

Başımı salladım. Nasıl olur da ne düşündüğümü bilebilirdi ki? Ben bile ne düşündüğümü bilmiyordum. Midem alt üst olmuştu. Bulantı hissediyordum. Tekrar geri adım attım, bu sefer metal tepsiye bastım. Tepsi yerde kayarken gıcırdadı.

"Yaz mı?" Eli'nin sesi uykuyla geliyordu. Gözleri bana odaklanmıştı. "Geldin mi?"

Liza ceketini kaptı ve tek kelime etmeden yanımdan hızla geçti.

Yatağına gitmek istedim. Onu öpmek istedim. Ona her şeyin yolunda olacağını söylemek istedim. Ama hareket edemedim. Ve orada ne kadar uzun süre durursam, bunların hiçbirinin doğru olmadığını o kadar çok fark ettim. Ona gitmeyi istiyordum. Aslında istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, Liza ile birlikte geri çekilmeyi tercih ederdim. Boğazımı temizledim. "Elbette geldim."

Bana yaklaşmamı da söylemedi. Hiçbir şey söylemedi. Sanki bir ışık açılmıştı ve aramızdaki her şey karanlıkta kalmıştı.

"Daha önce gelmek istiyordum," dedim. "Ama V beni daireye kilitledi."

Eli hiçbir şey söylemedi. Göz kapakları, sanki tekrar uykuya dalmak üzereymiş gibi ağırlaştı.

“Gitmeme izin vermedi. Liza'ya bile sorabilirsin. Mümkün olan en kısa sürede geldim.” Yalan, engelleyemeden ağzından çıktı. Miles'ın yanına gitmiştim. Bana baktığı gibi bakmayı hak ediyordum.

Eli esneyerek, "V buradaydı," dedi. "Aslında birkaç kez."

Peki ya? "Biliyorum."

“Seni korumaya çalışıyordu. Anlıyorum.” Eli omuzlarını silkti, sanki hiçbir şey olmamış gibi, ama gözlerini bana dikti.

"Öyle mi? Çünkü bana çok kızgın bakıyorsun."

“Daha önce gelmediğin için mi kızgınsın? Neden kızgın olayım ki?” Cevap vermeme izin vermedi. “Az kalsın ölüyordum, Summer.”

“Burada olmak istedim.”

"Öyle mi? Çünkü öyle görünmüyor."

"BENCE..."

"Ameliyattan sonra enfeksiyon kaptığımı biliyor muydun? V'ye ya da Liza'ya nasıl olduğumu sormayı bile umursadın mı?" Komik olmamasına rağmen güldü.

Ağrı kesici mi kullanıyordu? Elindeki serumu inceledim. Muhtemelen. "Sana ulaşmaya çalıştım durdum. Ben..."

“Sana ihtiyacım vardı, Summer. Ve belli ki sen aynı şeyi hissetmiyordun.”

Boğazımda bir yumru oluşmuştu ve bir türlü geçmiyordu.

"Terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Bunu bana neden yaptın?"

Bildiğim tek duygu terk edilmektir. Ve tamamen haklıydı. En çok bana ihtiyaç duyduğu anda onu neden terk edeyim ki?

"Bana ihtiyacın olduğuunda her zaman yanında oldum," dedi ellerine bakarak.

"Biliyorum. Ben..."

"Beni sevseydin, gelmenin bir yolunu bulurdun." Bir dakika önce gülmüştü, Şimdi ise ağlamak üzere gibi görünüyordu.

Ayaklarım sonunda hareket etti. Elini tuttum ve yatağının yanına meldim. "Seni seviyorum. Her Şeyi denedim."

"Bir dakika olsun birbirimize karşı dürüst olabilir miyiz?" Hala bana bakmıyordu.

"Dürüst oluyorum Eli. Yaralandığında ne yemek yiyebildim ne de uyuyabildim. Susuz kalana kadar ağladım. Liza'ya sürekli seni sordum ama yanında olamadığımı bilerek ayrıntıları duymak benim için zordu. Sadece iyi olup olmadığını sormaya devam ettim. Ve buraya gelebildiğim anda geldim." Elini sıktım. "Şimdi buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Elini geri çekti. "V dört saat önce beni arayıp senin geleceğini söyledi." Bok.

"Yoksa  müydü?" Duvardaki saate baktı. "Hatırlamıyorum. Çok uzun zaman önceydi. Peki nereye gittin? Buraya önce gelmeni engelleyecek kadar önemli olan neydi?"

"Hiçbir Şey." Gözlerimi kaçırmaya devam ederken tavana baktığında yavaŐa nefes verdim. "Eli, sadece zgndm. Bana inanmalısın. V bana patlamadan önce Miles için bıraktığım bu mektubu gösterdi ve bu beni çok etkiledi."

"Sonunda sana söyledi mi?" Bana doğru döndü ve tekrar gülümsüyordu. "Böyle bir cesareti olduğunu düşünmemiştim. Sanırım bu işin sonu geldi."

Neyin sonu? Başka nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için güldüm. Eli çok garip davranıyordu. "Mektuptan haberin var mıydı?"

“Ben bir dedektifim.” O da güldü. “Elbette biliyordum. Her şeyi biliyordum.”

Ona neden bana söylemediğini sormayacaktım. Bu konuşma zaten gergindi. Ama şimdi gülümsüyordu. Serumuna bağlı torbalara baktım. Birinde morfin vardı. Ona geri döndüm. Miles'a yazdığı mektup hakkında onu sıkıştırmanın bir nedeni yoktu. Bu, Eli'nin değil, V'nin bana söylemesi gereken bir sırdı. Sadece iyi bir arkadaş oluyordu. Ve onu bu yüzden seviyordum. "Demek bu yüzden bu gece gelmem bu kadar uzun sürdü. V bana bir bomba attı ve bilgiyi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Ve?"

“Ve... şimdi bunu idrak ettim.”

Yüzümü inceledi.

“Elbette çok kızmıştım. Sanırım bunun bizi birbirimize daha da yaklaştıracaklarını falan düşünüyordu. Ama tam bir deli. Böyle bir şeyi benden aylarca nasıl saklayabilir? Ve ben de Miles'ın beni yine terk ettiğini sanıyordum. Bana öyle hissettirdi ki...” Sesim kesildi. Terk edilmiş. Tıpkı Eli'ye hissettirdiğim gibi.

“Artık gerçeği bildiğinize göre, ikiniz de sonunda mutlu olabilirsiniz.”

“Ne? Buradayım. Miles'la birlikte olmak istemiyorum. Sadece seni istiyorum.”

“Hayır, Summer. İkimiz de biliyoruz ki öyle değil. Yoksa bu gece buraya gelmen bu kadar uzun sürmezdi. Vurulduğumda içimden bir parça öldü sanırım. Çünkü sana söylemeye çok yakın olduğumu biliyordum. Ayrı kalmanın ona hayatına geri dönmek için zaman kazandıracağını biliyordum. Biliyordum ve... yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Aslında sorun değil. Güzel bir dönem geçirdik.” Elini uzattı ve yumruğuyla çeneme hafifçe dokundu. Sanki neşelenmeye ihtiyacı olan bir çocukmuşum gibi. Bu gece onda ne vardı?

“Neden bizden vazgeçiyorsun? Benimle her şeye sahip olmak istediğini söylemiştin. Bir aile kurmayı hayal edebildiğini söylemiştin. Benim kendi çocuklarım olamamamın umurunda olmadığını söylemiştin. Yani...”

“O bir rüyaydı. Benim rüyam. Ama asla senin rüyan değildi. Git Miles’ın yanında ol. Her zaman oydu. Git.” Beni uzaklaştırdı.

“Yapamam. Nerede olduğunu bile bilmiyorum.”

"Bak. İstemediğini söylemedin. Onun sana sonunda kim olduğunu söylediğinde ona geri döneceğini hep biliyordum. Beni seviyorsun ama bana asla aşık olmadın. Ona aşık olduğun gibi değil."

Kime geri dönüyor? Neyden bahsediyordu? "Şimdi V'den mi bahsediyorsun? Bana kim olduğunu söylemedi."

“Ama az önce onun...” sesi kesildi. Hemen boğazını temizledi ve sonra gülmeye başladı. “Aman Tanrım. Beni öldürecek. Neyse. Sır açığa çıktı. Ya da sanırım... adam maskesini çıkardı? Bilmiyorum. Bana biraz jöle getirmesi için bir hemşire çağırabilir misin? Açım.”

Eli, V'nin kim olduğunu biliyor musun?

Kahkahası yeniden yükseldi. "Ben bir dedektifim, Summer. Bunu az önce konuştuk. Elbette biliyorum. Bilmek benim işim."

"Bütün bunları biliyordun ve bana söylemedin mi?"

“Hayır, hayır, her zaman öyle değildi. Bunu anlamam birkaç hafta sürdü. Ayrıca, benden saklamaya çalışmıyordu.”

Benden saklamaya çalışıyordu sadece. "Nasıl yapabildin?" Ayağa kalktım. Zihnim dönüyordu, konuşmamızı yeniden bir araya getirmeye çalışıyordum. Evet, Eli ağrı kesici kullanıyordu, ama parçalar bir araya gelmeliydi. Konuşmamızda bir anlam olmalıydı. "Bunu benden nasıl saklayabildin?"

“Bu benim anlatmam gereken bir sır değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, neden böyle yaptığını anladım.”

Zihnim dönmeyi bırakmıştı. Her şey tek bir yöne işaret ediyordu. Hep de öyle olmuştu. "Neden yaptı bunu?"

“Birbirinizi mahvettiniz. İkinizin de yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı. Ve sanırım onun bir kısmı, bunca yıl başarısız olduktan sonra seni kurtarabileceğini kanıtlamak istiyordu. Senin de bir parçan bunu en başından beri biliyordu, değil mi? Ama ona kızgındın ve bunu görmek istemedin. O da sana aynı derecede kızgındı. Tıpkı şu anda sana kızgın olduğum gibi.” Elini yüzümün yanına koydu. Kızgın görünmüyordu. Yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı. “Ama sorun değil, Summer. Ben her zaman sadece mutlu olmanı istedim. Ve iki kalbin kırılmasındansa bir kalbin kırılması çok daha iyi.”

"Gitmem gerek," diye fısıldadım.

"Biliyorum."

Bölüm 29

7 Yaşında
Geçmişe dönüş

Pocahontas'tan "Rüzgarın Renkleri" şarkısını mırıldanarak bir kayadan diğerine atlıyordum. Yeni favori filmimdi. Saçlarımda rüzgarla dışarıda koşmaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Ve suda oynamak daha da eğlenceliydi. Özellikle de kaldırım ayak tabanlarımı yakacak kadar sıcak olduğunda.

Miles'ı benimle dere kenarına davet etmiştim. O da elbisemin beni bir trol gibi gösterdiğini ve trollerle oynamadığını söyleyerek karşılık verdi. Geçen ay da kız gibi davrandığımı ve eğlenceli hiçbir şey yapmayı sevmediğimi söylemişti. Bu ay ise trol gibi göründüğümü söyledi. Hem kız gibi davranan bir kız hem de trol nasıl olabilirdim ki? Bu mümkün değildi. Erkekler hiç mantıklı değildi.

Miles'ın dereyi sevdiğini biliyordum. Çünkü arkadaşlarıyla sürekli orada oynardı. Yani onu dereye oynamaya davet ettiğim için kız gibi davranan biri ya da alaycı biri değildim. Sadece gelmek istemiyormuş gibi yaparak surat asan bir tavır sergiledi.

Ama ona uzun süre kızgın kalmadım. Çünkü Miles, beni bir trol sandığı halde dereye gelmişti. Beni takip ettiğini gördüm. Ya da belki de kendi başına oynuyordu. Ama ormanda bir yerlerde olduğunu biliyordum. Yoksa dereye hiç olmazdım. Annem ve babam yalnız gelmeme izin vermemişlerdi. Ve ben her zaman onların kurallarına uyardım. Çoğunlukla. Çoğunlukla kurallarına uyardım. Ayrıca, teknik olarak bugün yalnız değildim. Miles buradaydı. Beni izliyordu. Kendi kendime gülümsedim.

“Eğer vahşi olan ben isem, bilmediğin bu kadar çok şey nasıl olabilir?” diye olabildiğince yüksek sesle şarkı söyledim. Umarım dinliyordu. Bu satırı özellikle onun aptal erkek çocuk kulakları için söylemiştim. Yetişkin olmayan tüm erkek çocuklarının aptal olduğu sonucuna varmışım. Ama Miles, aptal erkek çocuklarının en aptalıydı. Çünkü onunla oynamak istediğim tek erkek çocuktur ve benimle oynamayı reddeden tek erkek çocuktur. Üstelik gerekçesi de mantıklı değildi. Trollerle oynamak gerçekten eğlenceliydi. Trollerimi çok seviyordum.

Deredeki bir sonraki taşa atladım. "Rüzgarın tüm renkleriyle resim yapabilir misin?" diye şarkı söyledim. Elbisemin etrafımda savrulmasına izin vererek kendi etrafımda döndüm. Eğer şimdi bakıyor olsaydı, muhtemelen elbisemin güzel görüldüğünü ve hiç de trol gibi olmadığını düşünürdü. Kendi kendime gülümsedim ve bir sonraki taşa atladım. Sonra bir sonrakine. Şarkıyı baştan tekrar mırıldanmaya başladım.

Küçük bir balık yüzerek geçti ve ben de ona bakmak için çömeldim. "Ama ben her kayayı, her ağacı ve her canlıyı tanıyorum." Elimle balığın yanındaki suya uzandım. Balık hemen benden uzaklaştı. Tekrar ayağa kalktım ve onu takip etmeye çalışarak bir sonraki kayaya atladım. "Hayatı var, ruhu var, beyni var," diye şarkı söyledim.

Ama üzerine atladığım kayaya dikkat etmiyordum. Balığın uzaklaşmasına ve kafamda dönüp duran şarkı sözlerine odaklanmışım. Kayanın yosunlu olduğunu bilmiyordum. Ayağım yosuna takıldı ve öne doğru düştüm. Kendimi yakalamaya çalışırken su ellerimin altına sıçradı. Dizim kayaya çarptı ve öne doğru kaydım. Vücudumun geri kalanı da suya girince su tekrar sıçradı. Ah.

Gözlerimdeki yaşları silmeye çalıştım. Miles'ın beni ağlarken görmesini istemiyordum. Hala orada olup olmadığını bile bilmiyordum. Ama onun

artık ormanda olmaması düşüncesi beni daha da üzüyordu. Keşke anne babamı dinleseydim. Burada yalnız olmamalıydım.

Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı. Babamı istiyordum. Sudan çıktığımda dizim acıyordu. Aşağı baktım ve paniklememeye çalıştım. Kesik yerden bacağımdan kan akıyordu. Aman Tanrım. Ölecektim. Derenin ortasında hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım.

“Summer!” Miles birdenbire ortaya çıktı. Kayalardan atlamaya bile zahmet etmeden suyun içinden koştu. “İyi misin?” Benden birkaç adım ötede durdu ve bacağıma baktı.

Gözlerimdeki yaşları silmeye çalıştım. "Evet, iyiyim." Sesim titriyordu. "İyiyim," diye tekrar söylemeye çalıştım ama yine de garip çıktı. Miles'ın bugün nihayet bana dikkat etmesini istemiyordum. Ağlarken ve elbisem sırlıklamken hiç istemiyordum. Ama acımı saklamanın bir anlamı yoktu. Zaten açıkça ölüyordum. "Babamı istiyorum."

"Gidip onu getireceğim, tamam mı? Sen burada kal."

“Beni yalnız bırakmayın! Yalnız ölmek istemiyorum!”

“Ölmüyorsun Summer...” diye mırıldandı ve tekrar dizime baktı. “Kötü bir şey olmayacak. Hadi, seni eve götürelim.”

"Bacağım muhtemelen kopacak." Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak burnumu çektim.

Dirseğimi tuttu ve dereden çıkmama yardım etti. "Düşmeyecek, söz veriyorum. Eve sadece 2 dakika uzaklıktayız."

Alt dudağım titredi. "Ama acıyor."

“Biliyorum.” Ağaçların arasından geçerken elini dirseğimde tutmaya devam etti.

Tekrar burnumu çektim. Yere yığılıp kaderimi kabullenmeye daha ne kadar direnebileceğimden emin değildim.

Dirseğimi hafifçe sıktı. "Biliyor musun, bunlar 'Rüzgarın Renkleri' şarkısının sözleri değil."

Kaşlarımı çattım ona. "Nereden biliyorsun? Pocahontas'ın sadece kızlar için olduğunu söylemiştin."

"Her iki durumda da, taşların beyni yoktur."

"Ne?"

"Ama biliyorum ki her kaya, ağaç ve yaratığın bir hayatı, bir ruhu, bir beyni var' dediniz. Bunlar şarkı sözleri değil."

"Evet, Miles. Yüz kere dinledim. Sanırım sözlerini bilirim."

"Beyin mi? Gerçekten mi?"

Üzerine düştüğüm taşı düşündüm. Bana oldukça zeki görünüyordu. Sonuçta beni kandırmıştı. "Taşların beyni olmadığını nereden biliyorsun? Belki de vardır. Pocahontas bilir. O da benim gibi dışarıda olmayı severdi."

Güldü. "Her kayanın, ağacın ve yaratığın bir hayatı, bir ruhu, bir adı vardır. Bir adı vardır, beyni değil."

"Filmi izledin mi?"

Omuz silkti. "İyi olduğuna söz vermiştin. Tıpkı senin ölmeden önce evine döneceğimize dair verdiğim söz gibi."

Tam araba yoluna adımımızı atmıştık.

Babam, sanki acı çektiğimi hissedebiliyormuş gibi kapıyı açtı. Bana ne zaman ihtiyacım olduğunu her zaman bilirdi.

"Yaz, ne oldu?" Ben daha cevap veremeden yanıma koştu.

"Dereye düştü, Bay Brooks," dedi Miles.

Babam beni kucağına alıp evimize kadar taşıdı. Miles'ın beni ağlarken görmemesi için yüzümü onun tişörtüne gömdüm.

"İçeri girebilir miyim Bay Brooks?" diye seslendi Miles arkamızdan.

Babam kapıyı onun için açık bıraktı. Beni banyoya taşıdı ve dizimdeki kanı silmek için bir havlu aldı. "Yine tek başına derede mi oynuyordun?"

Yine mi? Her şeyi nasıl biliyordu? "Hayır, Miles oradaydı."

"İyi ki öyleydi." Ayağa kalkıp ilaç dolabından yara bantlarını aldı. Tekrar yanına çömeldi. "Şu suratını asman gerek," dedi gülümseyerek. "Hem de, Miles'ın seninle iyi geçinmesi, buraya taşındığımızdan beri annenle bana sürekli dırdır ettiğin şey değil mi?"

"Seni asla dırdır etmem."

Omzuma hafifçe vurdu. "Miles neden benimle salıncakta sallanmıyor?" Omzuma tekrar hafifçe vurdu. "Miles neden benimle top oynamıyor?" Yanıma hafifçe vurarak beni kıkırdamaya itti. "Miles neden beni ağaç evine almıyor?"

"Durun!" diye zar zor da olsa kahkahalarımın arasından söyleyebildim.

Sonunda beni gıdıklamayı bıraktı ve bir yara bandı çıkardı.

Ön kapının kapanma sesini duyduğum anda nefesim kesildi. Miles daha önce hiç, bir kez bile evime girmek istememişti. Belki de ölüp cennete gitmiştim. Umarım yatağımdaki tüm peluş oyuncaklarımı düzenlemeyi hatırlamışımdır.

Babam dizime yara bandını yapıştırdı. "Öyleyse suratını asık bir şekilde gülümse ve zaferinin tadını çıkar." Bana göz kırptı ve tam Miles kapıda belirdiği sırada ayağa kalktı. Babam, bizi banyoda yalnız bırakırken Miles'ın başını okşadı.

"İyi misin?" diye sordu Miles.

Başımı salladım.

"Peki..." diye banyoya göz gezdirdi. "Günün geri kalanında ne yapmak istiyorsun?"

Bütün gün burada mı kalacaktı? Nereden başlayacağımı bilemedim. Bu anı sonsuza dek hayal etmişim. Ona onu tüm kalbimle sevdiğimi söylemek istedim. Evlenmeyi hayal ettiğimi. Onunla bir milyon çocuğum olsun istediğimi ve hatta bazı isimleri bile seçtiğimi. Ama onu korkutup kaçırmak

istemedim. Bütün bunları, önce o istediğini itiraf ettikten sonra, evlendikten sonra söyleyecektim. En mantıklısı buydu.

“Şey... film izleyebiliriz?” dedim.

"Sanırım Pocahontas'ı izlemeliyiz ki, taşların beyni olmadığını öğrenelim."

“Filmi sevdiğini itiraf et.” Ayağa kalktım, birkaç dakika önce ölümün eşiğinde olduğumu tamamen unutmuştum.

"Hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı.

Ama filmi benim kadar sevdiğinden oldukça emindim. Özellikle de aynı anlarda güldüğümüzde. Ve film bittiğinde John Smith taklidi yapıp, kılıç gibi kullandığı kağıt havlu rulosuyla beni kovaladığında.

Ve bir öğleden sonra Miles en iyi arkadaşım oldu. Evlenmeyi ve sonunda ona onu sevdiğimi söylemeyi dört gözle bekliyordum.

Bölüm 30

Bugün – Pazartesi

Hayatımın son on yılı bir dizi kötü şansla geçti. Ama her zaman tek bir şeye, tek bir umuda tutundum: Miles Young'ın bana geri dönmesine.

Ayaklarım çamurda kaydı. Korkuluğa tutundum ve olabildiğince hızlı tırmanmaya devam ettim. Kimi kandırıyordum ki? Başka kimseyi sevemezdim. O'ydu. Hep o olmuştu.

Doktor Miller'ın söylediklerini düşündüm. V'nin kalbinin donmuş olduğunu söylemişti. Bu doğru değildi. V'nin kalbi asla donmuş olamazdı. Çünkü Miles'in kalbi asla donmuş olamazdı. Tanıdığım en iyi kalpli insandı. En tatlısıydı. En şefkatli ve anlayışlıydı. Onun gibi biri sevmeyi bırakamazdı. Soğuklaşmak onun doğasında yoktu.

Dairemizin şifresini girdim. Ona söylemem gereken milyonlarca şey vardı. İlk seferinde söyleyemediğim milyonlarca şey. Pencere yükselmeye başladı. Eğilip zar zor sığırdığımda içeri tırmandım, V'nin odasına koşarken arkamda ıslak bot izleri bıraktım.

“V?” Yumruğumu kapısına vurdum.

Cevap yok. Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi.

“V!” diye tekrar bağırdım ve daha da sertçe vurdum. “Önemli!”

Liza odasından çıktı ve bana baktı. "Neler oluyor?" Gözlerinin altını sildi. Az önce ağladığı belliydi. Yanaklarındaki gözyaşları bunun iyi bir göstergesiydi. Ama gözlüklerinin altından gözleri de kızarmıştı. Ve duruşu da tamamen yanlıştı.

“Liza, her şey yolunda mı?” V'nin kapısını çalmaya devam ederken ona bakıyordum. Belli ki üzgün olsa da, evet demesini istiyordum. Şu an onu

teselli edecek vaktim yoktu.

“Summer, çok çok özür dilerim. Ben...” sesi kesildi. “Eli ile çok zaman geçiriyorum ve yemin ederim ki hiçbir sınırı aşmadım ya da benzeri bir şey yapmadım. Ama ona karşı hislerim olmadığını söylesem yalan olurdu. Ve ben...”

“Sorun değil.” Rahat bir nefes aldım. Sandığımdan daha kolay olmuştu. “Artık senin.” V’nin kapısına döndüm ve tekrar kolu çevirmeye çalıştım. “V, beni içeri al!”

“Ne demek tamamen benim? Siz ikiniz çıkıyorsunuz zaten.” Öne doğru bir adım attı ve kapıyı çalmamı engellemek için kolumu tuttu. “Bana kızgın olman gerekiyor.”

“Ayrıldık. Gerçekten, sorun yok.” Tekrar kapıyı çalmak için elimi kaldırmaya çalıştım ama sandığımdan daha güçlüydü.

“Bu hiç de iyi değil!” diye tısladı. Kolumu çekerek bana bakmamı sağladı. “Bu hiç de iyi değil,” diye fısıldadı bu sefer. “Yemin ederim öpüşmedik ya da benzeri bir şey olmadı. Eğer benim yüzümden ondan ayrıldıysan kendimi asla affedemem. Kızlar arasındaki her türlü kuralı çiğnedim. Biz en iyi arkadaşız ve ben...”

“Liza, söz veriyorum, önemli bir şey değil. Umarım birbirinizi mutlu edersiniz. İkiniz de bunu hak ediyorsunuz.”

Kolumu bıraktı. “Bu alaycı olmalıydı ama alaycı gelmedi.” Duraksadı. “Hayır, bu konuşmanın böyle gitmesi gerekmiyor. Araştırma yaptım. Bana bağırman ve bana fahişe demen gerekiyor.”

“Daha onu öpmediğini bile söyledin. Ve bunun gerçekten bir önemi yok. Ben başka birine aşığım.”

“Kim?” V’nin kapısını tekrar çalmaya başladığımda gözleri elime dikildi. “V değil.”

Onu görmezden geldim.

"Tanımadığınız birini sevemezsiniz."

"Birkaç gün öncesine kadar ona aşkıydın, hatırlıyor musun? Üstelik onu tanıyorum."

"Onu kimse tanımıyor. Tanrı aşkına, maske takıyor."

Kapıyı çalmaya devam ettim.

Beni durdurmak için tekrar kolumu tuttu. "Onun kim olduğunu biliyor musun?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Summer, biliyorsan bana söylemelisin."

"Bu Miles. O Miles."

"Miles, çocukluğunuzdan beri arkadaşınız mı?" Başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Evet, başka hangi Miles var ki?"

"Yalnızca ABD'de yaklaşık 25.000 tane var..."

"Liza, lütfen bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Soyadını da hesaba katarsak, seçenekler biraz daha da daralıyor ama yine de..."

"Liza! Lütfen bana nerede olduğunu söyle."

Gözlüğünü burnunun üzerine doğru itti. "Bu gece gözetim görevi onda."

Komuta merkezimize doğru döndüm.

"Ama son zamanlarda bunu yapmak için çatıya çıkıyor."

Gülümsedim ve yanından geçerek pencereye doğru yürüdüm. "Yıldızlara bakmak için."

"Ne?"

"Yıldızlara bakıyor." Beni bekliyor. Bütün vücudum ısındı ve bu içeride kışlık bir palto giymemden kaynaklanmıyordu. Kendimi canlı hissettim. Yeniden bütün hissettim.

"Sana söylemem gereken başka bir şey daha var, Summer. Bay Crawford'la takılan kişilerin daha net bir görüntüsünü elde ettik. En azından

birinin. Ve haklıydın. Yeni üyeler değiller. Ben...” sesi kesildi. “Seninle konuşmaya çalışıyorum, nereye gidiyorsun?”

“Liza, yakında döneceğim. O zaman bana her şeyi anlatabilirsin.” Cevap verme fırsatı bulamadan pencereden dışarı tırmandım. Acil çıkış merdiveninden yukarı koştum. Bunu nasıl yapacaktım? Ona her şeyi bildiğimi mi söyleyecektim? Ayı gibi sarılıp ona saldıracak mıydım? Gülümsedim. Ona haklı olduğunu söyleyecektim. Taşların beyni olmadığını. Sıcak çikolatanın kremayla daha güzel olduğunu. Nane çikolatalı dondurmanın en iyi dondurma olduğunu. Ve onsuz hayatımın tamamlanmadığını.

Binamızın çatısına çıktım ama orada yoktu. Telefonumu çıkardım ve V'nin adına tıkladım. Her zil sesi kalbimi hızlandırıyordu. Ona nasıl hissettiğimi söylemek için tüm hayatımı beklemiştim. Daha ne kadar bekleyebileceğimden emin değildim. Patlamak üzereydim.

Telefonun zili durdu ama duyduğum tek şey sessizlikti. "Merhaba? V?"
Daha fazla sessizlik.

"Orada mısın?"

"Bütün bu süre boyunca buradaydım," dedi sonunda. Ve sonra hat kesildi.

Bütün bu süre boyunca burada mıydım? Benim bildiğimi biliyor muydu? Gökyüzüne baktım. Kar durmuştu ve bulutlar dağılmıştı. Açık bir gecede yıldızlara daha yakın olmak için gidebileceğim iki yer vardı: Gözlemevi veya eski yurt binamızın çatısı. Ve eğer gözetim altındaysa V gibi giyinmiş olurdu. Bu da gözlemevi seçeneğini eliyordu.

Biliyordu. Kesinlikle biliyordu. Ve beni bekliyordu. Sadie olduğum zaman Miles'a onu sevdiğimi söylemiştim. O ana geri dönmek istiyordu. Bu sefer doğru yapmamızı istiyordu.

Derin bir nefes aldım, olabildiğince hızlı koştum ve binanın kenarından aşağı atladım.

Bölüm 31

Pazartesi

Miles'la aynı çatı tarafına yumuşakça indim. O, çıkıntıya yaslanmış, aşağıdaki şehre bakıyordu. Yavaşça ayağa kalktım. Eli'nin sözleri zihnimde yankılandı. Miles'la birbirimizi nasıl yıprattığımızdan, ikimizin de yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğundan ve Miles'ın bunca yıl sonra beni kurtarmayı ne kadar çok istediğinden bahsediyordu.

Yanağımdan süzülen bir gözyaşını sildim. Anne babam öldükten sonra Disney filmlerini izlemeyi bırakmışım. Don'la yaşamaya gönderildiğimde ise peri masallarına ve sonsuza dek mutlu sonlara olan inancımı tamamen yitirmiştim.

Ama kalbimde bunun doğru olmadığını biliyordum. Başından beri Miles'ın benim parlayan zırhlı şövalyem, prensim, sonsuza dek mutlu olacağım kişi olduğunu biliyordum. Göğsümün ortasına dokundum. Kışlık palto engel olsa da, Yay burcu kolyem oradaydı. Sanki kalbimin ona çarptığını hissedebiliyordum. Her zaman Miles ve ben olmuştuk. Yıldızlarda yazılmıştık. Ve sonunda ona gerçek duygularımı, her zaman hissettiklerimi söyleme zamanı gelmişti.

Evet, yazmayı bıraktığını düşündüğümde yıkılmışım. Beni terk ettiğini düşündüğümde. Ve biliyorum ki o da aynı şeyi hissetmişti. Ama hepsi bir yalanmış. Kalplerimiz birbirimiz için atmayı asla bırakmamıştı. Bir gözyaşımı daha sildim. Birbirimizi kırmıştık, ama şimdi parçaları yeniden bir araya getirmek için tüm hayatımız önümüzdeydi.

Derin bir nefes aldım. "Haklıydın, biliyorsun. Taşların beyni olmaz."

Döneceğini sandım ama dönmedi.

“Sıcak ikolata kremayla daha güzel oluyor. Ve nane çikolatalı dondurma, seninle paylaşmaya başladığımdan beri hep favorim oldu.” Kasemi geri almak için onu oturma odasında yere yatırdığımı hatırlayarak güldüm.

Ama gülmedi. Hiçbir şey söylemedi.

“Senin olduğunu biliyorum, Miles. Beni güvende tutmak için bu kadar çok abalayacak başka kim olurdu ki? Bu dünyada benden başka kim benimle ilgilenir ki?”

O sadece sokağa bakmaya devam etti. Ne yapıyordu? Bakmaya değer olan yldızlardı, şehir sokakları değer. "Miles?" Ona doğru yürümeye başladım.

"Bütün bu süre boyunca buradaydım," dedi.

Hayır. Hayır, o değerdi. Donakaldım. Sesiydi ama bu mesafeden olması gerekenden daha yüksek geliyordu. Sanki bir kayıttan alınmış gibiydi. Ve telefonda söylediği şeyin aynısıydı.

"Bütün bu süre boyunca buradaydım," diye tekrarladı kayıt.

Ona doğru koşmaya başladım ama çatıya ışıklar vurunca aniden durdum. İlk defa Miles'ın vücudunun garip bir açıyla öne doğru eğildiğini fark ettim. Ama bakabildiğim tek şey ayaklarının dibindeki kardı. Kanıyla bulaşmış, koyu kırmızı bir renge bürünmüştü.

"Miles?" Sesim boğuk bir şekilde ıktı.

Miles'ın yanındaki klima ünitesinin arkasından gölgeli bir figür belirdi. Daha ışığa çıkmadan kim olduğunu biliyordum. Kahkahası buz gibi havayı bıçak gibi yarıp geçmeden önce bile.

"Merhaba bebeğim," dedi Don. Işık yüzüne vurdu ve ona verdiğim yanıkları ortaya çıkardı.

Korku kalbimi sardı ve geri adım attım. Kaçmak istiyordum. Bütün hayatım boyunca sadece kamıştım. Gözlerim Miles'a odaklandı. Bu

hayatta uğruna savaşmaya değer bir şey varsa, o da oydu. Yerimde kaldım ve yutkundum.

“Selam vermeyecek misin?” Don, Miles’in hemen yanına durdu.
“Arkadaşın da pek misafirperver değildi.”

Sahte yüzümü taktım. Onun beni rahatsız etmediğini kanıtlamak için her zaman onun yanında taktığım o yüz. Ve Tanrı'ya şükür bu gece maskemin ardını göremiyordu. "Ona ne yaptın?"

“O meşhur V mi?” diye güldü Don. “Neye benziyor? Tam tuzağıma düştü. Tıpkı senin gibi.”

Bazı boğuk sesler duyuldu ve ardından sesimin kaydı başladı. "Başın dertte, V." Sesim etrafımda yankılandı. "Don beni takip ediyor..." Kayıt kesildi.

Panik içinde gibiydim. "Ses kaydımı nasıl aldınız?" Boğazıma dokundum. Bu sözleri söylediğimi hatırlamıyordum. Sesimin bazı kısımları kesinlikle kesilmişti. Sanki Don ruhuma sızıyordu. Her parçamı tekrar ele geçirmişti. Sesimi kontrol ediyordu.

Don başını yana eğerek beni inceliyormuş gibi baktı. "Saçına yaptığın şeyi beğenmedim. Neden boyattın ki?"

“Şaka mı yapıyorsun? Senden saklanıyordum.” Şiddete meyilli olduğunu biliyordum. Ama yaşanan her şeyden sonra, deli olduğu da daha da netleşiyordu. Bütün bunlar tam bir çılgınlıktı.

“Benden mi saklanıyorsun?” Güldü. “Bu şehre ayak bastığım andan itibaren seni takip etmeye başladım. Seni meraklı gözlerden uzak tutmak zorundaydım.”

Kimin meraklı gözleri? Başımı salladım.

“Hayır, ondan saklanıyordun. Değil mi?” Miles’ı işaret etti. “Neden acaba? Ona yazdığın onca not yüzünden.” Yüzünde bir gülümseme belirdi, yanağındaki yara izleri ışıpta parıldayana kadar gerilmişti. “Yıllar sonra

neden ondan saklanıyordun ki?" V'nin kapüşonunun arkasından tuttu ve indirdi.

V'nin kim olduğuna dair herhangi bir şüphem varsa, hepsi ortadan kalktı. O kahverengi rengi her yerde tanırdım. Boynunun kıvrımı... "Ona dokunma!"

"Çünkü benden saklanamazsın, Summer," dedi beni görmezden gelerek. "Bu şehir benim. İyi tarafı da." Kravatını düzeltti. "Kötü tarafı da. Ve aradaki her karış toprak da. Benden daha iyisini asla bulamazsın."

Beni kazanmaya mı çalışıyordu? Bunun sebebi bu olamazdı. Sokakların suçla dolu olmasının, onun belediye başkanı olmasının sebebi ben olamazdım. Daha önce beni kazanmaya hiç çalışmamıştı. Sadece beni aldı. Sormadan aldı. Tekrar tekrar ve tekrar. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını hissettim.

"Bu gece her şey sona erebilir. Sadece eve gel, Summer."

Sözleri etrafımda yankılanıyor, anılarımla birlikte girdap gibi dönüyordu. V bana kaç kez eve gitmemi söylemişti? Sırtına baktım. V bana Miles'a gitmemi söylüyordu. Miles her zaman benim için bir yuva olmuştu. Ve ait olduğum yere, tam yanına, eve gitmemi istiyordu. Beni seçmemi bekliyordu. Ve şimdi çok geç kalmış olmaktan endişeleniyordum.

"Ev bir yer değil, Don. Ev bir duygudur."

"Sen hep saf oldun. Tıpkı annen gibi."

Annemin hikayesinde anlamadığım kısımlar vardı. Onu hayatım boyunca bir kaideye oturtmuştum. Ama babamı aldatmış olabilir. Tanıdığımı sandığım kadın olmayabilir. Ama bu, babamın onu yargılayabileceği anlamına gelmiyordu. Onun hayatını da benimki gibi mahvetmişti. Ve belki de onun hayatını da almıştı. "Ne yaptığını biliyorum."

"Hangi şey?"

Söylediği şekil, ense tüylerimi diken diken etti. Artık onun oyunlarına gelmeyi bırakmıştım. Silahımı olabildiğince hızlı bir şekilde kaptım ve önümde tuttum. "Ondan uzaklaş."

Don kıpırdamadı. "Yoksa ne olacak? Beni mi vuracaksın?" Güldü ve elini Miles'ın omzuna koydu.

“Tanrı şahit, Don.” Ellerim titriyordu. Soğuktan mı yoksa kendi korkumdan mı emin değildim. Ama biliyordum ki, atış yaparsam ıskalayabilirdim. Don'u görür görmez tüm eğitimim buharlaşmış gibiydi. Ve Miles bu kadar yakındayken ıskalamayı göze alamazdım. “Ondan uzak dur!”

“Yeter artık, tatlım. Benimle geliyorsun.” Başını salladı ve biri beni arkadan yakaladı. Silahım elimden kaydı. Tekmeledim ve çığlık attım, ama kim olduğunu bilmediğim kişi beni daha sıkı tuttu.

Don, Miles'ın omzuna hafıf e vurdu. "Sabah olduğunda, tüm şehir New York şehrinin kanunsuz adamının kimliğini bilecek. Ve sevgili belediye başkanlarının V'nin artık bu şehri terörize edemeyeceğinden emin olduğunu da öğrenecek." Miles'ı öne doğru itti ve bedeni çıkıntının üzerinden yuvarlandı.

Bölüm 32

Pazartesi

Kulakları tırmalayan bir ılık, kulak zarlarımın patlayacakmış gibi hissetmesine neden oldu. Sanki bir şey vahşice ölüyormuş gibiydi. Nefes almak için nefes alana kadar sesin benden geldiğini bile fark etmedim. Mümkün olan en kısa sürede tekrar ılık attım. Acı benden çıkmalıydı ve ılık atmak bildiğim tek yoldu.

Beni tutan adam, muhtemelen çıkardığım korkunç gürültüden kurtulmak için tutuşunu gevşetti.

Kolumu hızla geri çektim ve dirseğimle doğrudan Adem elmasına vurdum. İki kez.

Nefes nefese kaldı ve homurdandı ama beni bırakmadı. Ben de ayağımı kaldırıp topuğumu adamın bacaklarının arasına sertçe vurdum. Hemen beni bıraktı.

Ellerim ve dizlerim üzerinde çamurun içine düştüm. Ama avuçlarımda soğukluğu hissetmedim. Hissettiğim tek şey alevlerdi. Düşünmeye zaman yoktu. Nefesimi tuttum ve olabildiğince hızlı koştum. Bir saniyeliğine.

Binanın kenarından atlarsam Miles aşağıdaki kaldırıma düşmeden önce ona ulaşabilir miyim?

İki saniyeliğine. Ne kadar yüksekteydik?

Üç saniyeliğine. Düşüşünü engelleyebilir miydim?

Dört saniyeliğine. Hiçbir önemi yoktu. Denemek zorundaydım.

Beş saniye boyunca.

Ama ben atlamaya fırs bulamadan Don beni belimden yakaladı. Tekrar ılık attım, ses sessiz geceyi delip geçti.

Ve bir anlığına, sanki zamanda geriye gitmiş gibi hissettim. Don beni bıçakla yaraladıktan sonra. Bebeğimi öldürdükten sonra. Tüm umudumun tekrar çekildiğini hissettim. Sonra zihnim döndü, beni daha da geriye götürdü. Anne babamın asla eve dönmeyeceğini anladığım zamana. Vücudum uyuşmuştu.

Ama bu mu? Hayatımda üçüncü kez Don'un her şeyimi elimden almasına izin vermiştim. Ve bu sefer savaşacak gücüm kalmamıştı. Daha iyi bir yarın için umudum yoktu. Artık her şeyimi benden resmen almıştı. Her. Lanet. Şeyimi.

"Aman, aman." Sesinden yapmacık bir tatlılık fişkırıyordu.

Parfümünün kokusu ciğerlerimi doldurdu. Bedenim onun kollarında ikiye katlandı, cansızlaştı. Yıkılmışım. Kalbim, Miles'ın cesediyle birlikte kaldırımda milyonlarca küçük parçaya ayrıldı. Uğruna savaşacak hiçbir şeyim kalmadığında savaşmanın ne anlamı vardı ki?

O ürpertici çığlık tekrar boğazımdan çıkmaya çalıştı ama sadece bir fısıltı olarak çıktı.

Bölüm 33

Salı

Gözlerim birden açıldı ve derin bir nefes aldım. Hızlı atan kalbimi yavaşlatmak için derin bir nefes çektim. Sadece kötü bir rüyaydı. Karanlık odayı netleştirmeye çalışarak gözlerimi kırıştırdım. Sadece kötü bir rüyaydı.

Ama gözlerim karanlığa yavaş yavaş alışırken oda tamamen yanıltı. Boş ve duygusuzdu. Hava bayattı. Üzerimdeki örtüleri ittim ve sarılı olduğum beyaz, yumuşak bornoza baktım. Bir otelde miydim?

Tanrım, rüya değildi. Yataktan fırlarken boğuluyormuş gibi hissettim. Komodinin üzerinde parmaklarımı gezdirip ışık düğmesini buldum. Işık yanar yanmaz odanın telefonunu buldum ve kulağıma götürdüm. Ama çevir sesi yoktu. Kabloya baktım. Telefonun tabanına bağlı olmadan yanımda sallanıyordu. Kahretsın!

Kıyafetlerimi aramaya başladım. Cep telefonum da buralarda bir yerlerde olmalıydı. Etrafımda bir daire çizdim. Ama odada benden başka kimse yoktu. Hemen banyoya koştum ve ışığı açtım.

Aynada kendi yansıمامı görünce geriye doğru sendeledim ve neredeyse küvete düşüyordum. Kendime bakarken elimi ağzıma götürdüm. Saçlarım yine kırmızıydı.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Bu olamaz. Ama gözlerimi açtığımda saçlarım hala kırmızıydı. O hasta herif saçımı mı boyamıştı? Kendimi zar zor tanıdım. Belki de artık gerçekten Summer değildim. Tıpkı V'nin dediğı gibi. Miles. Aynadan yüzümü çevirdim.

Buradan defolup gitmem gerekiyordu. Banyodan fırlayıp pencereye koştum. Pencere tamamen kapalıydı. Kırık telefonu kaldırıp cama vurdum. Hiçbir şey olmadı. Tekrar vurdum.

"Tatlım, 20. kattayız," dedi Don arkamdan.

Elim donup kaldı ve telefon yere düştü.

"Ne yani, uçabileceğini mi sanıyorsun? Erkek arkadaşın gibi süper kahraman değilsin ki." Güldü. "Yani, o bir süper kahramandı demek istiyorum."

Tıpkı öyleydi. Sözleri etrafımda yankılandı. Şeytanın ta kendisiyle yüzleşmek için arkamı döndüm.

Bana gülümsüyordu. Yüzündeki o küstah ifade, nefret ettiğim o ukala bakıştı.

"Şimdi daha iyi görünüyorsun," dedi.

Midem bulanmaya başladı.

Bana doğru bir adım attı.

Seni öldüreceğim. Onu tehdit etmek için doğru zaman olmadığını biliyordum. Özellikle de burada bir hayvan gibi kafese kapatılmışken. Bu yüzden dilimi ısırdım. Ama ona bu kadar yakın olduğumdan beri çok zaman geçmişti. Boğazından fışkıran kanı, ağzından damlayan kanı, göğsüne sızan kanı kolayca hayal edebiliyordum. Gülümsedim.

"İşte benim kızım," dedi ve çenemin altına dokundu.

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. "Ben ne sana ne de başka birine ait değilim."

"İşte burada yanıliyorsun. Sen her zaman benim oldun."

Geri çekildim, böylece parmakları yüzümden düştü. "Don, beni bırakmalısın. Polisler beni arıyor. Beni aranan bir suçlu haline getirdin. Beni bulacaklar ve aramızda bir bağlantı olduğunu görecekler. Yaptığın her şeyin bedelini ödeyeceksin. Sen..."

“Polislerden korkmuyorum,” dedi ve güldü. “Her taşındığımızda, ilk yaptığım şey hep polisleri avucumun içine almaktı. Etrafınızda olup bitenlere hiç dikkat etmiyor musunuz? Bu şehirdeki her şey benim. Her şey.” Gözleri vücudumu süzdü.

Eskiden ondan asla kurtulamayacağımı, hayatım boyunca onun pençesinde kalacağımı düşünürdüm. Ama şimdi özgürlüğün tadını tattıktan sonra? Geri dönemezdim. Ve biliyordum ki asla dönemezdim. Beni tamamen kontrol edemezdi. "Bana istediğini yapabilirsin. Ama kalbimi asla kazanamayacaksın."

Başını salladı ve mini bara doğru yürüdü. "Susadın mı, Summer?"

Ona cevap vermedim.

Şişelerden birinin kapağını çevirerek açtı. "Seni o küçük pislikten uzak tutmaya çalıştım. O mektupların hepsinden." Başını salladı.

Miles'in mektuplar hakkında söylediklerinin doğru olduğundan şüphe duymadım. Ama gerçeği Don'dan duymak farklıydı. Küçükken bunu nasıl anlayamamıştım? Tabii ki Don mektuplarımı almıştı. Tabii ki almıştı. Hayatımda kalan tek şeyimi almış ve onu kirletmişti.

"Gençlik aşkı çok karmaşık bir şey."

Başını geriye eğdi ve şişeyi bitirdi. Şişeyi yere koydu ve başka bir şişe aldı.

"Seni reddedilmenin acısından kurtarmaya çalışıyordum sadece."

"Yani annemin seni reddetmesi gibi mi demek istiyorsun?"

Yüzünde öfke belirdi. Bana bakarken dudaklarını yaladı. "Annen beni reddetmedi. Sadece risk almaktan korktu. Beni seviyordu ve ben de onu seviyordum."

Başımı salladım. "Senin o pis işlerini yapması için gönderdiğin kadın, teyzem. Bana o gün ormanda olanlar hakkında gerçeği anlattı."

“Gerçek şu ki, duyduğun her şeye inanmamalısn, tatlım. Bu onun gerçeğiydi. Ve herkesin gerçekleri yalanlarla örtölüdür.”

"İşte bu yüzden aęzınızdán çıkan hiçbir sölze inanmıyorum."

“Ama neden onun gibi yalan sölleyeyim ki? Ölmeğ üzere değilim. O korkmuş ve endişeliydi.”

Bu doğruydı. Çok korkmuştu. Ama yalanı duyduğumda anlardım. Sonuçta onunla birlikte büyümüştüm. Ve teyzem yalan söllemiyordu. Kin doluydu, evet. Ama yalan değildi.

"Bay Crawford'ı seğtiği için ondan nefret ediyordunuz. şimdi de ona benzediğim için benden mi nefret ediyorsunuz? Delirmişsiniz."

Bir şişe daha kaldırdı. "Ah, William Crawford. İyi yaşlı Will." Başını salladı. "Biliyorsun, yan odada."

Yutkundum. "Neden?"

“Çünkü onu öldüreceğim. Yıllarca seni o Miles denen çocuktan uzak tutmaya çalıştım ve o seni asla gitmemesi gereken bir şehre bıraktı. Bu sefer onu affetmeyeceğim.”

Bay Crawford'ın hikayesinin tamamını hâlâ bilmiyordum. Ama ölmeyi hak etmediğini biliyordum. "Yanılıyorsunuz. Bana geçmişimden tanıdığım herkesten uzak durmamı sölledi. Bana söl verdirdi."

“Peki savunmasız bir kıza ne derdin? Ona çocukluk aşkından uzak durması gerektiğini sölledim. O, senin Miles'a koşmanı sağladı. Seni onunla aynı şehre, aynı okula, aynı kata yerleştirdi. Tesadüfün de bir sınırı var.”

Bu çok büyük bir tesadüftü. Bunu kader olarak kabul etmiştim. Ama belki de Don haklıydı. Belki de Bay Crawford, Miles'a koşup her şeyi ona anlatmamı istiyordu. "Ama neden?"

"Çünkü o da anneni çok seviyordu."

Bunu biliyordum. Annem Don yerine onu seçmişti. Ama sonra Don'un onu bulacağından korktuğu için saklanmak zorunda kaldı. Büyükanнем ve annem isimlerini değıştirdiler. Taşındılar. Bay Crawford'ı geçmişte bıraktığına inanmak istedim ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Hatta onun babam olma ihtimalinin bile olduğunu biliyordum.

Bay Crawford'ın tüm adreslerinin çocukluğumda benimkine yakın olduğunu düşündüm. Ama bu, Don beni yanına almadan önceydi. Annem ve babam hayattayken de yakınlardaydı. Yatağın kenarına oturdum. "Anlamıyorum."

Yatağın yanına yürüdü. "Seni kurtarmaya çalışıyordu, tatlım. Benden." Dizini bacaklarımın arasına koydu, uyluklarımı ayırdı.

Nefes alamıyordum.

"Sanki benden kurtarılmak istiyormuşsun gibi." Elbisemin etrafındaki ipi kavradı ve çekti.

Dur. Bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama o öne eğildi ve elini göğsümün ortasına koyarak beni yatakta geriye doğru itti.

Ateş. Dokunuşu alevler gibiydi. Bu his göğsüme yayıldı. Nefes alamıyorum.

Elbisemin açıldığını hissettim.

Don parmaklarını gövdemden aşağı, karnımdaki yara izinin üzerinden geçirdi. Gözlerim doldu. 16 yaşındayken yeterince güçlü değildim. Ama şimdi? Tam bu an için antrenman yapmıştım. Artık zayıf bir kız değildim. Ellerimi yumruk yaptım. Artık acı yok. Artık incinme yok. Bir daha asla bana dokunmayacaktı.

Yüzündeki ifade gözlerimin önünde değışti. Parmakları tenimden ayrılırken, gülümsemesi daha önce hiç görmediğim kadar şeytani bir hal aldı. Sanki bir şey dinliyormuş gibi parmaklarını kulağına götürdü. Benden uzaklaştı.

Derin bir nefes aldım. Yanma hissi tenimden kayboldu. Kafam berraklaştı. Bornozumu sıkıca kapattım ve yerdeki telefona baktım. Onu alsaydım, kafasına vurabilirdim.

"Kahretsin!" diye bağırdı Don, ben daha uzaklaşmaya bile başlamadan. Sehpanın üzerindeki vazoyu alıp duvara fırlattı. Vazo milyonlarca minik parçaya ayrıldı.

"Bunu daha sonra devam ettireceğiz." Odadan çıktı ve kapıyı sertçe kapattı.

Öfkesinden duvarlar sarsılıyormuş gibiydi.

Bölüm 34

Salı

Son bir kez yumruğumu cama vurdum. Kıpırdamadı. Faydası yoktu. Zaten kırarsam ne olacaktı ki? Çok yüksekteydim.

Güneş doğmaya başlıyordu ama şehir ürkütücü derecede sessizdi. Aşağıdan geçen taksilerin sesi neredeyse hiç duyulmuyordu. Neredeyse hiç gürültü yoktu. Her şey neredeyse huzurluydu. Herkes yakında uyanacaktı ve kimse hayatımın bittiğini, her şeyimi kaybettiğimi umursamayacaktı.

Pencereden yüzümü çevirdim. Gözlerim odaya dolan ışığı takip etti ve havalandırma deliğine takıldı. Havalandırma deliği. Koşarak halının üzerine diz çöktüm. Lütfen. Bu bir çıkış yolu değildi. Ama cevaplar almanın bir yoluydu.

"Bay Crawford?" diye fısıldadım havalandırma deliğine.

Ona uzun uzun baktım. Sabah güneşi onu tuhaf bir şekilde aydınlatıyordu. Sanki içine konuşmam gerekiyordu. Sanki belki de olmam gereken yer burasıydı. Bu düşünceyi kafamdan attım. Olmam gereken yer mi? Miles'in kollarında olmam gerekiyordu. Kimse bunu hak etmiyordu.

Boğazımı temizledim. "Bay Crawford?" diye biraz daha yüksek sesle sordum.

Arkamı döndüm. Odanın karşısında başka bir havalandırma deliği vardı. Belki de diğer taraftaydı. Koşarak oraya gittim ve diz çöktüm, dudaklarımı havalandırma deliğine yaklaştırdım. "Bay Crawford?"

Hiç bir şey.

"William?" diye sordum.

Hiç bir şey.

Alnımı duvara dayadı. Faydası yoktu. Cevaplarımı asla alamayacaktım. Yaşama şansım asla olmayacaktı. Oyun bitmişti. Don kazanmıştı.

"Yaz mı?" Ses fısıltı gibiydi.

Başımı kaldırdım. "Bay Crawford, siz misiniz?" Kulağımı havalandırma deliğine dayadım.

"Benim."

Ona soracak milyonlarca sorum vardı. "İyi misin?" Kelimeler ağzımdan döküldü. İhtiyacım olan tüm cevaplar bunlardı ve ona sorduğum da buydu. Ya o benim babam olsaydı? Ya geriye kalan tek ailem o olsaydı?

İçini çekti. "Hayır. Hayır, pek sayılmaz. O..." sesi kesildi. "Sana zarar verdi mi?"

Neredeyse. "Hayır."

"Tanrıya şükür." Gerçekten de rahatlamış görünüyordu.

"Tanık koruma programının bir parçası değilsiniz, değil mi?"

"Özür dilerim, Summer. Sana yalan söylemek istemedim. Sadece seni güvende tutmaya çalışıyordum."

Gözlerimi kapattım. "Neden?"

"Çünkü anne babanızla arkadaşım."

İkisi de mi? Gözlerimi tekrar açtım. "Ne?"

"Beni gerçekten hatırlamadın, değil mi? Hatırlamadığını umuyordum. Böyle daha kolaydı."

"Seni hatırlıyor musun? Seni nereden hatırlıyorum?"

Boğazını temizledi. "Bana eskiden Billy Amca derdin."

Billy Amca. Anılar bir anda canlandı. Doğum günümde bana bir oyuncak ayı hediye ettiğini hatırladım. Çok uzun zaman önceydi. Miles'ın yanına taşınmadan önce bile. 5 yaşından büyük olamazdım. Onu hatırlamıyordum, ama şimdi hatırladım. Zar zor. Çok farklı görünüyordu. Yıllar onu değiştirmişti. "Sen benim amcam mısın?"

“Hayır, hayır, sadece bir aile dostu.” Güldü. “Don, anne babanıza yaklaşmaya başladığında Miles’in yanına taşındınız. Ben de uzak durmaya başladım. Böyle daha güvenliydi.”

Ama o kadar da uzakta kalmamıştı. "Sen ve annem... siz..." Sesim kesildi. Yara bandını bir an önce koparmam gerekiyordu. "Sen benim babam mısın?"

“Ne?” Güldü ve sonra öksürmeye başladı. “Hayır.” Acı çekiyormuş gibiydi. “Bunu nereden çıkardın ki?”

“Sen hep anne babamın yakınında yaşadın. Teyzem dedi ki...”

“Aklını çok uzun zaman önce kaybetti. Evet, bir zamanlar anneni severdim. Ama bu yirmi yıldan fazla önceydi. Babanla tanıştığında sadece arkadaşlık. Ve onunla da çok iyi arkadaş oldum. İyi bir adamdı.”

Tutmuş olduğumu fark etmediğim bir nefesi verdim. "Peki o zaman neden bunun bir parçasısın?"

“Don’un anneni bulmaya çalışmasının sebebi benim hatamdı. Yıllar önce beni Don’a tercih etmişti. O zamandan beri onu korumaya çalışıyordum.” Duraksadı. “Ve sonra sen vardın. Sen daha bir çocuktun.” Uzun bir sessizlik daha. “Summer, Don seni evlat edindikten sonra seni bulmam çok uzun sürdü. Her yaklaştığımda ortadan kayboluyordu. Sonunda sana ulaşmam çok uzun zaman aldı.”

"Büyükannem öldükten sonra neden beni evlat edinmediniz?"

“Yapardım. İstiyordum. Evrakları doldurdum ama sen ortadan kayboldun. Hep... ortadan kayboluyordun. Her yerde bağlantıları vardı. Koruyucu aileye verildiğin anda onun pençesine düştün. Onunla tanışmadan önce bile neden bu kadar çok yer değiştirdiğini düşünüyorsun?”

Gözlerimin altındaki yaşları sildim. "Çünkü kimse beni istemedi."

"Bu doğru değildi."

"Ajans, kafamın çok fazla kitaplara gömüldüğünü söyledi. Sürekli üzgündüm. Ailelerin beni sevmesini sağlamaya çalıştım. Ama bende her zaman bir sorun vardı. Her zaman."

"Yaz, sende hiçbir sorun yoktu. Sende hiçbir sorun yok. Her zaman aranan biriydin."

Don'la tanışmadan önceki yıllarda bile kendimi çok yalnız hissediyordum. Bir koruyucu aileden diğerine taşınyordum. Etrafımdaki herkes evlat edinilmiş gibiydi. Ama Don beni sadece Bay Crawford'dan uzak tutuyordu. Beni mutluluktan uzak tutuyordu. "Benden ne istiyor ki?" Gözyaşlarımı tekrar sildim.

"İlk başta bunun bir intikam olduğunu düşündüm. Ama şimdi bunun daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Annenizin ona asla vermediği şeyi istiyor."

Kendimi tutmak için çok uğraşıyordum. Aşk. O aşk istiyordu. "Yapamam." Sesim titredi.

"Summer, seni buradan çıkaracağım. Artık sana zarar veremeyecek."

"Beni kurtardın. Ama o beni tekrar buldu. Beni her zaman bulacak."

"Derin bir nefes al, tamam mı?"

"Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Neden beni New York'ta yalnız bıraktın? Neden bana her şeyi anlatmadın? Neden benimle kalmama izin vermedin?"

"Bensiz daha güvende olacağını düşündüm. Don benim ölmemi istiyor. Gerçeği bilmeni istedim. Yeni adın hakkında daha derine indiğinde bunu anlayacağını biliyordum. Ve Miles bu kadar yakındayken, ihtiyacın olursa yanında biri olurdu."

"Miles öldü. Don onu tam gözümün önünde öldürdü." Artık gözyaşlarımı durduramıyordum.

"Yaz, çok çok özür dilerim, ben..."

"Anne babamı da mı öldürdü?" Bu soruyu sormak için can atıyordum. Bilmek zorundaydım.

"Olay kaza olarak bildirildi. Ama polisleri avucunun içine almıştı. Nasıl olduğunu bilmiyorum..." sesi kesildi. "Ama büyükannenizi öldürdüğünü biliyorum."

"Peki neden beni henüz öldürmedi?"

"Dediğim gibi, o senden bunu istemiyor."

Doğru. Benim onu sevmemi istiyor. Boş otel odasına baktım. "Yaşamak için hiçbir nedenim kalmadı."

"Öyle deme."

Miles'ın sevgisi beni yukarı kaldırmıştı. Tüm hayatım boyunca öyle olmuştu. Bu cehennemden çıkmama yardım etmişti. Ama şimdi? Beni tekrar yukarı kaldıracak hiçbir şey yoktu. Şimdi daha güçlü değildim. Bu süre boyunca güçlüymüş gibi davranıyordum. Her zaman rol yapmada iyiydim. Gerçekte, zayıftım. Ve aptaldım. Ve değersizdim. Tıpkı Don'un her zaman söylediği gibi. Don zaten bedenimi ele geçirmişti. Beynime kazınmıştı. Ona ruhumu vermemin ne önemi vardı? Zaten çürümüş bir ruhtu. "İstediyini vereceğim," diye fısıldadım. "Ve sonra intikamımı alabileceğim."

"İntikam mı? Summer, bu sana göre değil."

Ayağa kalktım.

"Yaz mı? Yaz, konuşmamız gereken daha çok şey var!"

Havalandırma deliğinden uzaklaştım. Bay Crawford'a soracak başka sorum kalmamıştı.

Bölüm 35

Salı

Gözlerimi her kapattığımda V'nin düştüğünü görüyordum. Lavabonun kenarına tutundum. Bir yanım buna inanmıyordu. İnanamıyordu. O hayatta değilse ben nasıl hala nefes alabiliyordum?

Gözlerimi açtım ve Summer Brooks'un hayaletine baktım. V'nin bana neden hep Summer yerine Sadie dediğini anladım. İkimiz de değişmiştik. Ama yine de yıldızlarda yazılıydık. Her zaman öyle olmuştuk. Yıldızlar yeniden yazılamazdı. Miles ölmüştü. Ve ben de ölmek üzereydim.

Boğazımdaki yanmayı umursamadan küçük votka şişesini bitirdim. Alkolün verdiği cesaret. Başımı salladım. Öyle değildi. Göğsümdeki ağrıyı uyuşturmaya çalışıyordum. Ama biliyordum ki asla geçmeyecekti.

Küçük şişeyi lavabonun kenarına çarparak kırdım. Cam paramparça oldu ve şişenin boynundan birkaç delici cam parçası saplandı. Don'u bir sonraki görüşümde, o parçayı boğazına saplayacaktım.

Artık sadece beklemem gerekiyordu. Pencereye doğru yürüdüm ve aşağıdaki şehir caddesine baktım. Arabalar ve taksiler her zamanki gibi hızla geçip gidiyordu. Bütün şehir hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyordu. Başka hiç kimsenin hayatının durmamış olması beni daha da yalnız hissettirdi. Kalbimin her atışı acı veriyordu. Benim yerimde olmalıydı.

Eskiden çok fazla hayalim vardı. Ama ev duygusu göğsümden sökülüp alınmıştı. Artık yaşıyor gibi hissetmiyordum. Beni hayatta tutan tek şey, Don'un hala nefes alıyor olmasıydı.

Odanın kapısı açılmadan önce ne kadar süre orada durduğumu bilmiyordum. Yanaklarım kurumuş gözyaşlarımdan kaskatı kesilmişti. Yapacaklarımdan korkmuyordum. Don olmadan dünya daha iyi bir yer olacaktı. Aşağıdaki kaldırımda yürüyen insanları izledim. Ve tek bir kişi bile benim gibi birini özlemeyecekti.

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim, derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm. "Don." Ona doğru koştum ve kollarımı ona doladım. Boğazımda yükselen acıyı yutkunarak bastırdım. Daha önce hiç böyle sarılmamıştık. Bana verdiği hiçbir şeyi istiyormuş gibi yapmamıştım. Sadece alışmıştım. Duyarsızlaşmıştım.

Kollarını bana doladı. "Daha iyi hissediyor musun, tatlım?"

"Çok daha iyi. Sensiz çok korkuyordum. Ben..." Sesim kesildi. Başka bir şey söyleyemezdim. "Bana o kiralık katilleri gönderdiğinde..."

Geri çekildi ve omuzlarımdan tuttu. "Sana kızgındım." Gözlerimin içine baktı. "Sen gittikten sonra aklım başımda değildi. Çok uzun zaman önceydi. Asla öyle demek istemedim."

Ama öyle yapmadın mı? Yoksa beni öldürtmeye çalışmazdın. Yutkundum. "Biliyorum."

"Beni Affet lütfen."

Lütfen? Daha önce ondan bu kelimeyi hiç duymamıştım. Duymak beni daha da rahatsız etti. Bir şeyler çeviriyordu. "Seni affediyorum." Asla. "Kıyafetlerimi geri alabilir miyim lütfen?" Birdenbire "lütfen" kelimesini kullanmaya başladıysak denemeye değerdi.

Gülümsedi. "Sanırım bunlara ihtiyacınız olmayacak. Acıktınız mı?" Masayı işaret etti. Masanın üzerinde iki tane kapaklı tepsi duruyordu.

Bu sabah yapacaklarım listesinde yemek yemek yoktu. "Aç değilim."

"Yemek yemen gerek," dedi Don.

Zaten kısa süre sonra çıkaracağımı bilmeme rağmen, sabahlığımı biraz daha sıkı bağladım.

Gözleri hareketlerimi takip etti. "Otur." Çok iyi bildiğim öfke geri dönmüştü.

Sesindeki o sertliğin ne anlama geldiğini unutabilmeyi çok isterdim. Her şeyi unutabilmeyi çok isterdim.

"Yaz."

Ona tekrar baktım ve gördüğüm tek şey ölümdü. Miles'ı öldürmüştü. Onu öldürmüştü. Annemi, babamı. Büyükannemi. Her şey yolundaymış gibi nasıl davranabilirdim? "V öldü. İstedliğini aldın." Planım suya düşüyordu. Kontrolü kaybediyordum. Parmaklarım cebime uzanıp kırık şişeyi almak için kaşınıyordu.

"İstedğim her şeye sahip değilim." Gözleri boynumdan aşağı doğru kaydı ve sabahlığımın çaprazlandığı yerde durdu. "Her şeye değil."

Ben. Tek yapmam gereken biraz daha oyun oynamaktı. Ta ki bedenimi kullanana kadar. Ta ki rahatlayıp mutlu olana kadar. Ta ki boğazına bıçak saplamak için mükemmel anı yakalayana kadar. Gülümsedim. "Peki, ne istiyorsun?" Cevap vermeden önce ekledim, "Çünkü Joan beni lokantasında bayıltmadan önce, benden daha çok ölmesini istediğin tek kişinin V olduğunu söylemişti. Bunu anladın mı? Başka ne isteyebilirsin ki?"

Gülümsedi. "O çocuğu sevdin mi? Mesele bu mu?"

Tüm kalbimle. O benim her şeyimdi. "Hayır." Başımı salladım. "Hayır, onu sevmedim." Yalanı söylemek canımı acıttı. Sadece acıtmakla kalmadı, beni öfkeliendirdi de. Kalbim hızla atmaya başladı. Ve ilk defa bir şeye karşı atmadığını fark ettim. Kolyem neredeydi? Miles'tan geriye kalan son şeydi. "O sadece çocukluk arkadaşımı, daha fazlası değil." Düşüncelerim arasında duraklamaya çalıştım, şüphelenmemesi için yeterince uzun olmasını umdum. "Kolyemin nerede olduğunu biliyor musun?"

Cebinden zinciri çıkardı. "Bunu mu kastediyorsun?"

Ona uzandım ama benden uzak tuttu. "Bu biblonun senin için neden bu kadar önemli olduğunu hep merak etmişimdir."

"Bana sadece anne babamı hatırlatıyor, hepsi bu."

"Onları hatırlamana gerek yok." Kolyeyi masanın üzerine fırlattı.

Gözlerimi ondan ayırmadım ve omuzlarımı silktim. Eğer bunun o kadar önemli olduğunu düşünmeseydi, benden saklamazdı. Aramızda sessizlik uzadı.

"Annen bir fahişeydi."

Sanki bana tokat atmış gibi hissettim. Ama ona bakmaya devam ettim. Sözleri doğru değildi. Beni etkilemeleri için hiçbir sebep yoktu. Yine de planımı düşünmemek imkansızdı. Söyleyeceği son şeylerden biri bu olacaktı. Bu yeterli bir adaletti. Sadece bekle. Doğru anı bekle.

"Babanız da güçsüzdü."

Elimi cebime sokup şişeyi kavradım. "Anne babamı sen mi öldürdün?" Kelimeler ağzımdan kontrolsüzce döküldü. Cevap vermesine bile gerek kalmadı. Gözlerinden anladım.

"Son nefesine kadar güçsüzdü."

Şişenin elimde kırılacağını sandım.

"İlk tanıştığımız zamanki gibiydin. Ama seni güçlendirebileceğimi biliyordum. Rica ederim, tatlım."

Beni güçlü yapan o değildi. Evet, Miles beni eğitti. Ama sahip olduğum güç kendi gücümden geliyordu. İçimden geliyordu. Ben resmen çelikten yapılmıştım.

Ona doğru atıldım, cebimden şişeyi çıkardım ve boynunun yan tarafına nişan aldım.

Daha ona ulaşmadan elimden aldı, sanki önemsiz bir şeymiş gibi.

Doğru anı beklememiştim. Aklımdan neler geçiyordu ben? Ondan bir adım geri çekildim.

Elinin tersiyle yüzüme tokat attı.

Vücudum masaya doğru düştü. Tam zamanında ellerimi uzatarak kendimi kurtarabildim.

"O zaman düşündüğüm kadar güçlü değilmiş," dedi gülerek.

Yiyeceklerimizin metal kapaklarından birini kaptım, arkamı döndüm ve olabildiğince sert bir şekilde yüzüne çarptım.

Çıkardığı ses tatmin ediciydi, ama neredeyse sendeleyemeden geriye doğru tökezledi.

Yara izleriyle dolu yüzünün yan tarafını eliyle okşadı. "Bunu yaptığina pişman olacaksın." Bir adım öne çıktı ve ellerinden birini boynuma doladı.

O, oksijenimi tamamen kesmeden önce zorlukla bir nefes aldım.

Beni ayaklarım yerden kesilene kadar kaldırdı. Bileğini kavradım ve olabildiğince sertçe çektim. Nefes alamıyorum. Sanki zamanda geriye, bunu en son yaptığı zamana ışınlanmışım. Ama şimdi daha güçlüyüm.

Tırnaklarımı derisine sapladım.

Sırtımı sertçe masaya yapıştırdı. "Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun? Benden kaçmaya çalışıp, birdenbire bunca zamandır beni özlediğine inanacağımı mı düşünüyorsun?"

Başımı sallamaya çalıştım ama eli beni yerimde tutuyordu. Onun aptal olduğunu hiç düşünmemiştim. Her zaman sadece bir canavar olduğunu düşünmüştüm.

Elini daha da sıkılaştırdı.

Miles'la yaptığım eğitimde çok önemli bir şey öğrenmiştim. Şüpheyi düşüğünde, saldırganını en çok acıyan yerinden tekmele. Dizimi kaldırdım ama Don'un bacakları kapalıydı.

Gölümsedi. "Şüpheye düştüğünde, hedef olarak kasıklarına saldırmayı seç, tamam mı?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bunu nereden biliyordu?

“Bu süre boyunca seni meraklı gözlerden uzak tuttum. Yeni evini kiralamanın neden bu kadar kolay olduğunu hiç düşündün mü? Polislerin seni neden henüz yakalamadığını? Bunların hiçbirini hiç düşündün mü? Gözümün önünden hiç ayrılmadın. Seni dinledim. Seni izledim.”

Başım dönmeye başlamıştı.

“Sen benimsin. Ve bu sefer benden kaçamayacaksın, bebeğim.”

Bölüm 36

Salı

Odunların çatlama sesi, masanın altımda çökmek üzere olduğunu düşündürdü bana. Don sonunda bunu yapacaktı. Onu sevdiğimi asla taklit edemeyecektim. Her zaman böyle bitmesi gerekiyordu, birimizin eli diğerinin boğazına dolanmış halde. Sadece bunun ben olmasını ummuştum.

Uzaktan bağırışlar geliyordu. Çığlıklar. Ama Don'dan gözlerimi ayıramıyordum. Nefes almakta zorlanan sen olmalıydın. Sen olmalıydın.

Birbirimize öylece baktık. Belki o da bunun sonunda son olduğunu düşünüyordu. Ben ölür ölmez, onu rahatsız eden geçmiş silinip gidecekti. Annemin soyu tamamen yok olacaktı. Onun kalbi durana kadar yaşayamayacağımı düşünmüştüm. Onun için de aynı şey geçerli miydi?

Kulaklarımda tahta kırılma sesleri tekrar yankılandı. Ses, başıma pompalanmaya çalışan kanla birlikte zonkluyordu. Her şey boğuktu, ama kapının ardına kadar açıldığını hissettim.

Don'un bakışları sonunda gözlerimden ayrıldı, ama parmakları boynumdaki sarılılığı bırakmadı.

"Ondan uzak durun!" diye bağırdı biri.

Odanın içinde yüksek bir patlama sesi yankılandı. Sanki bir silah sesi gibiydi. Gözlerimi kapatmaya başladım. Daha önce hiç bu kadar uykulu olmamıştım. Oda önümde bulanıklaşmaya ve eğilmeye başladı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye homurdandı Don, eli sonunda boynumdan çekilirken.

Masadan kayarak dizlerimin üzerine düştüm. Derin nefesler alırken parmaklarım boynumu kavradı. Baş dönmesi yavaş yavaş azaldı ve Liza ile

Kins'i kapı aralığında dururken gördüm. Arkalarında ise takım elbiseli iki adam yerde kıvranıyordu.

"Uzaklaşın, kimsenin zarar görmesine gerek yok," dedi Don. Ellerini kaldırdı.

Kimse kıpırdamadı.

"Bana elektroşok uygulamak için daha da yaklaşmanız gerekiyor."

Hâlâ kimse kıpırdamadı.

"Neden bu konuyu kapatmıyorsun?" Sesi çok sakindi. "Bir çözüm bulabiliriz." Onlara doğru yürümeye başladı.

Bu sefer bir silah sesi duyduğumu anladım. Kins, elinde titreyen silahla ve şok olmuş bir ifadeyle orada duruyordu.

"Kahrolası sürtük!" diye bağırdı Don, dizi bükülüp yere düşerken. Kan pantolonunun paçasına sızdı. Bir saniye sonra Liza ona elektroşok verdi ve vücudu dışarıdaki gardiyanlar gibi kasılmaya başladı.

"Al bunu seni pis domuz!" dedi Liza ve Don'un karnına tekme attı.

"Aman Tanrım, az önce birini vurdum," dedi Kins. Silahı yanına indirirken eli daha da çok titriyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Liza ve ayağa kalkmama yardım etti. Şok tabancasının tetiğini bıraktı ve Don'un vücudu yavaş yavaş titremeyi bıraktı.

"Lanet olası belediye başkanını vurdum!" diye bağırdı Kins. "Hapse gireceğim!" Silahı yanlışıyla tekrar ateş aldı, bir kurşun halıyı delip geçti. Çılgılık atarak silahı yere düşürdü. Silah tekrar ateş aldı ve duvardan sıva parçaları etrafa saçıldı.

"Şu şeyi ateşlemeyi bırak, manyak herif." Liza yerden silahı kaptı. "Bunu nereden buldun?"

Kins arkasındaki muhafızlardan birini işaret etti.

“Tanrım, parmak izlerin her yerinde.” Liza silahı ceketinin cebine soktu. “Bunu nasıl kullanacağını ben öğrettim,” dedi ve yerden bir elektroşok cihazı aldı. “Silah değil! Ne düşünüyordun? Bizi öldürebilirdin!”

“Özür dilerim!” dedi Kins. “Tanrım, ne yaptım ben?” Yerdeki Don'un bedenine baktı.

“Önemli değil, sadece uyluğuydu. Ama gitmeliyiz. Hemen şimdi.” Liza kolumu tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

"Bekle," dedim.

“Bekle? Her an kalkacaklar. Ve eminim bu kattaki herkes silah seslerini duydu çünkü adı açıklanmayacak biri çok tetiğe düşkün.” Kins'e öfkeyle baktı.

Kins ellerini ağzına götürdü. "Hapishaneye gideceğim," diye mırıldandı ellerinin arasından. Ellerini indirdi. "Buradan çıkmalıyız!" Kapıdan dışarı koştu.

"Akrabalarım, birlikte kalmalıyız!" diye bağırdı Liza ve onun peşinden koridora koştu.

Liza'nın haklı olduğunu bilmeme rağmen kıpırdamadım. Kapıdaki muhafızlar kıpırdanmaya başlamıştı. Polis her an gelebilirdi.

Don'un bedenine baktım. Onu öldürmek istiyordum. Onu öldürmem gerekiyordu. Gözlerim kırık şişeyi bulmak için odayı taradı. Nereye gitmişti?

"Ömrümün geri kalanını hapiste geçireceğim!" diye hıçkıra hıçkıra ağladı Kins koridorda.

Ne yapıyordum ben? Arkadaşlarımın hayatını tehlikeye atmayacaktım. Onlar beni kurtarmaya gelmişlerdi, Don'u öldürmeye değil. Masadan kolyemi kaptım ve onların peşinden koştum.

Merdiven boşluğundan fırlayıp otel lobisine çıktık.

Resepsiyondaki adam, yanından koşarak geçerken bize baktı. "Hanımlar, iyi misiniz?" ıplak ayaklarıma ve sonra da koştuğumuz kapılara baktı.

"Dışarısı buz gibi."

"Harika gidiyoruz! Size övgü dolu bir yorum bırakacağız!" dedi Liza, yanından koşarak geçerken.

"Affedersiniz!" diye bağırdı arkamızdan. "Yapamazsınız... o bornoz otel malı!"

Kapılardan içeri girdik ve otelin ön basamaklarından aşağı koştuk. Ayaklarımda buz gibi betonu ya da çıplak bacaklarımda rüzgarı hissetmedim. Hissettiğim tek şey ateşti. Don'un bana dokunduğı her yer alev alevdi. Liza bir taksi çağırırken ben orada, bornozumu sıkıca tutarak durdum.

O, beni ve Kins'i içeri itti, sonra da arkamızdan içeri girdi. Kapı kapanır kapanmaz Kins histerik bir şekilde ağlamaya başladı. Ben orada donakalmış bir şekilde oturuyordum. Liza sakince taksi şoförüne dairemizin yakınlarında bir yere nasıl gideceğini tarif etti.

Dikiz aynasından bize baktı. "Bakın, kızlar, ne tür bir partideydiniz bilmiyorum ama ben..."

"Ücreti iki katına çıkaracağız. Lütfen gidin artık," dedi Liza. "Hemen!"

Bir süre daha bize baktıktan sonra nihayet arabasını sokağı çıkardı.

Liza ellerini birbirine vurarak çığlık attı. "Kız gücü!" Elini havaya kaldırıp beşlik akmak istedi.

Kins elini uzatmayınca, Liza uzanıp benim elimi kaldırdı ve tokatladı.

"Aman Tanrım, bunu başardığımızı inanamıyorum! Sen de inanabiliyor musun?" Omuzuyla Kins'i dürttü.

Kins ellerinin arasından yüzünü kaldırdı. "Ömür boyu hapse gireceğiz, değıl mi?"

"Şş!" diye tısladı Liza.

“Daha uzun mu? Aman Tanrım, ya daha uzun olursa?”

"Ömürden daha uzun olamaz, abartıyorsun değil mi? Hem zaten kimseyi öldürmedik ki."

Sürücü koltuğunda biraz büzüldü ama sürmeye devam etti.

“Bunu biz yapmadık,” dedi Liza ve taksi şoförünün koltuğuna vurdu.

“Kesinlikle bunu yapmadık. Kimseye bunu yaptığımızı söylemeyin.”

"Tek kelime etmeyeceğim," dedi. "Yemin ederim."

“Harika.” Güldü ve ellerini birbirine vurdu. “Keşke bu arabada açılır tavan olsaydı. Kafamı dışarı çıkarır ve avazım çıktığı kadar bağırırdım. Çok heyecan vericiydi! Bunu tekrar yapmayı dört gözle bekliyorum!”

Kendimi çok heyecanlı hissetmiyordum. Don'un ellerinin değdiği boynuma dokundum. Hala nefes alıyordum. Kalbim hala atıyordu. Hayattaydım. Ve keşke hayatta olmasaydım diye içten içe dilek tutuyordum.

Miles orada olmadan dairemize nasıl dönebilirdim ki? Bu doğru değildi. Hiçbiri. Ona söylediğim son şeylerden biri Eli ile birlikte olmak istediğimdi. Çünkü Eli ışıkla doluydu.

Oysa Miles'ı karanlığa çeken bendim. Benim için V oldu. Onun ölümünden ben sorumluydum. Ve tek istediğim onun yerini almaktı. Nefesimi, kalp atışlarımı, hayatımı bir saniye içinde ona verirdim.

“Ölmek için çok gencim,” dedi Kins. “Bıçak diye bir şey var mı? Bir tane yapmayı öğrenmem gerekecek mi? Kalem bilemeyi bile zar zor biliyorum. Hep mekanik kalemler kullanıyorum. Ya da tükenmez kalem. Bir tükenmez kalemde bıçak yapılabilir mi?”

"Kendine gel," dedi Liza. "Arkadaşına da kendine gelmesini söyle," dedi bana.

Onları neredeyse hiç duymadım bile.

"Yaz?"

"Summer, iyi misin?" diye sordu Kins.

Yukarı baktım. İkisi de yüzlerinde endişeyle bana bakıyordu. Başımı salladım. "Hayır." Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. "İyi değilim."

Kins başımı omzuna yasladı ve saçlarımı okşadı.

Liza uzanıp dizimi sıktı. "Her şey yoluna girecek. Yakında evde olacağız."

Ama yanılıyordu. Bir daha asla evime dönmeyecektim. Çünkü Miles her zaman benim için evim olmuştu.

Bölüm 37

Salı

"Bunu iç," dedi Liza ve bana kehribar rengi bir sıvıyla dolu bir bardak uzattı. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak."

Hiçbir şey kendimi daha iyi hissetmemi sağlamayacaktı. Ama yine de içtim. Hemen öksürdüm. Nedense bunun kalp ağrımı dindirecek sihirli bir iksir olduğunu düşündüm. Ama sadece viskiydi.

Gülümsedi ve yanıma oturdu. "Şimdi bize o odada neler olduğunu anlat."

Başımı salladım ve bardağı ona geri verdim. Söyleyecek bir şey yoktu. Hayatımda sahip olduğum en iyi fırsatı heba etmiştim.

Liza parmaklarını şıklattı. "Doldur!" Bardağı Kins'e fırlattı.

Kins bardağı yakalamaya çalışırken neredeyse düşüyordu. "Önceden haber verseydin iyi olurdu." Şişeyi sehpadan alıp bardak yerine bütün şişeyi bana uzattı. "Dikkat et, azıcık bile çok işe yarar."

Bu acıyı dindirmeye hiçbir şey yetmez.

Liza şişeyi ağzıma doğru eğdi.

Sadece ölmek istiyordum. Tekrar anne babamla, Miles'la birlikte olmak istiyordum. Miles'la. Şişeyi ağzıma götürdüm ve büyük bir yudum aldım. Sonra bir yudum daha. Sonra bir yudum daha.

"Tamam, bu kadar sıvı ağrı kesici yeter." Kins şişeyi geri aldı. "Summer, bize ne olduğunu anlatmalısın."

"O..." Liza'nın sesi kesildi. Gözlüklerini burnunun üzerine doğru itti ve benden gözlerini kaçırdı. "İnternette tecavüz kiti araştırıyordum ve onun bir örneğini alabilirsek..."

Başımı salladım. “Hayır, zamanı yoktu. Sizler... siz... siz beni kurtardınız.” Tek sorun, kurtarılmak istemememdi. İntikam istiyordum. Adalet istiyordum. Kahretsin. Göğsüm acıyordu. Ya onu öldürmek için bir daha hiç şansım olmazsa? Kırık şişeyi bulmak için daha fazla zaman ayırmalıyım. Neden arkadaşlarımın peşinden koştum? Ne düşünüyordum ben? Çok yakındım.

"En iyi arkadaşlar bunun için vardır," dedi Kins ve elimi sıktı.

Liza ona öfkeyle baktı. "Affedersiniz?"

"En iyi arkadaşlar bunun için vardır," dedim.

“Hayır, seni duydum. Ama ben onun en iyi arkadaşıyım, sen değil.”

Kins güldü. "Sanırım ben onun en iyi arkadaşıyım."

"Hayal kurmaya devam et."

“Onunla ilk ben tanıştım!”

“Bütün sırlarını benimle paylaştı,” dedi Liza kollarını göğsünde kavuşturarak. “Söyle ona, Summer.”

Liza ile sırlarımı paylaşmamıştım. O da arkamdan benim hakkımda bir sürü araştırma yapmıştı. Bu tamamen farklı bir durumdu. Ama doğruydı, Kins'ten daha çok şey biliyordu benim hakkımda. Kins'i bilerek karanlıkta bırakmıştım.

Zihnim bulanıktı. Ne düşünüyordum ki? Ciddi ciddi şu anda en iyi arkadaşımın kim olduğunu mu tartışıyordum? Önemli değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Güldüm. Hayatım bitmişti. Daha da yüksek sesle gülmeye başladım.

“Harika, onu sarhoş ettin,” dedi Kins. “Şimdi bize ne olduğunu asla anlatmayacak. Bildiğimiz tek şey, bir bornoz çaldığı ve nedense saçını kırmızıya boyadığı olacak.”

"En yakın arkadaş olarak, doğal saç renginin kızıl olduğunu biliyorum. Ha! Kazandım!"

“Aman Tanrım, çok ısrarcısın Liza! Bunu bilmemin imkanı yoktu. Onunla ilk tanıştığımnda esmerdi.”

“Aynı şey. Ama en yakın arkadaşı olarak onun aslında kıızıl saçlı olduğunu biliyordum. Bu yüzden ben kazandım, sen kaybettin.”

"Delirmişsin, bunun farkındasın değil mi?"

Tekrar güldüm. "Önemli değil. Hiçbirinin önemi yok."

"Haklı," dedi Kins. "Boş ver Liza. Önemli değil."

"Bu benim için önemli," diye mırıldandı.

Onları umursamadan yavaşça ayağa kalktım ve komuta merkezimize doğru yürüdüm.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Liza. "Sizinle konuşmaya çalışıyoruz."

Duvardan bir silah aldım.

“Vay canına, sakın ol bakalım, katil,” dedi Kins ve yanıma koştu. “Onu vurduğuna pişman olacaksın. Bana güven.” Silahı elimden almaya çalıştı ama ben geri çektim.

“Bay Crawford babam değil,” dedim. “En azından bu iyi bir şey. Milyonlarca berbat şeyin arasında bir olumlu nokta.”

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Liza.

Kins, silahı elimden tekrar almaya çalışırken, "Bay Crawford kim?" diye sordu.

“Eski bir aile dostumuz. Benim odamın yanındaki otel odasında tutuluyordu. Sonunda bazı cevaplar aldım.” Silahı doğrulttum. “Onu oradan çıkaracağım. Ve sonra da bu işe son vereceğim.”

Kins kolumu tuttu. "Şimdi o otel polislerle dolu olacak. Hiçbir yere gidemezsin."

“Üstelik hâlâ bornoz giyiyorsun,” dedi Liza. “Eminim hakkınızda tutuklama emri çıkarılmıştır. Beş blok bile yürüyemezsin.”

“Denemek zorundayım. Don şu an moralsiz. O moralsizken onu alt etmeliyim. Tek şansım bu.”

“Bu tek şansınız değil. Bir plan geliştirebiliriz.”

“Bir plana ihtiyaım yok! Bunu kitaba göre yapmak zorunda değilim!”

"Cinayetden hapse gireceksin!"

"Annemle babamı öldürdü!" Nefesim kesilmişti. "Sevdiğim herkesi öldürdü!"

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz..."

“Bana söyledi! Bana söyledi!” Sesim titredi.

Liza'nın gözlüklerinin altından gözyaşları belirdi. "Yaz."

“Anneme fahişe dedi. Babamın güçsüz olduğunu söyledi. Tıpkı benim gibi, son nefesine kadar güçsüz olduğunu söyledi.”

Liza başını salladı.

"Onu kurtaramayacak kadar gszdm."

"Sen daha ocuktun. Senin suçun değildi."

Kins burnunu çekti. Ona baktım. Elleri göğsüne bastırılmıştı, sanki bunu duymak canını yakıyordu. Keşke ne kadar acı çektiğimi bilseydi. Beni bırakırdı. Liza'dan daha merhametliydi.

“Bunu yapmak zorundayım,” dedim. “Yapmak zorundayım. Kalbim milyon parçaya ayrılmış gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum. Bunu yapmalıyım. Beni bırakmalısınız. Lütfen.”

Kins'in dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemedi.

Liza, "Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok," dedi. "Sen bir ocuktun. Anne babanı kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey."

Hayır. Artık ailemden bahsetmiyordum. Miles'tan bahsediyordum. "Hayır, Don haklı. Ben her zaman güçsüz oldum."

"Zayıf değilsin, Summer," diye yankılandı arkamızdan gelen derin bir ses. Mkemmek bir şekilde gürlüyordu. Her zaman alttaki gerçek sesi

duymayı istememe neden olan bir şekilde.

Salonda duran hayalete baktım. Koyu mavi kapüşonlu kazağı gözlerinin üzerine kadar indirmişti. Eşofman altı. Converse ayakkabıları. Kaybolmuş olan her şeyin bir parçası.

"Sen çelikten yapılmışsın, unutma?" dedi Miles.

Ve bu sözleri söyler söylemez ortadan kayboldu. Gözlerimi kırıştırdım ve boş oturma odasına baktım.

Bölüm 38

Salı

Aklımı kaybetmişim. Resmen delirmişim. Liza'nın sözleri kafamın üstünden uçup gitmişti. Ama Miles'ın anısı? Sanki karnıma yumruk yemiş gibiydim. Bana ilk kez çelikten yapılmış olduğumu söylediği anı hatırladım. Bu bana güç vermişti. Onunla birlikteyken daha iyiydim. Bütündüm. Ve güçlüydüm. Yanımda olduğu zaman inanmak kolaydı.

Onu hayal ettiğim noktaya uzun uzun baktım.

“Summer.” Biraz daha yaklaşıp tekrar ortaya çıktı. “İyisin.” Sesi gergin geliyordu, sanki kendisi de inanamıyormuş gibiydi.

Kesinlikle halüsinasyon görüyordum. V bana asla Summer diye seslenmedi. Bunu yapmayı reddetti. Ama çok gerçekçi görünüyordu. Ona bakarken başımı yana eğdim.

"Sinir krizi mi geçiriyor acaba?" diye fısıldadı Liza arkamdan.

Kins, "Ona çok fazla içki içirdiniz," dedi. "Ve hâlâ şokta. Belki onlara biraz zaman vermeliyiz?"

Onlara dönüp baktım. "Bekleyin. Onu gördünüz mü?"

“Şey...evet? Tam orada duruyor,” dedi Liza. “Neden onu göremeyelim ki? Gözlük takıyorum ama kör değilim.” Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Hadi ama. Onlara biraz mahremiyet verelim.” Kins onu komuta merkezinden dışarı çekti.

Onun kaybolmasını bekleyerek ona öylece baktım. "Öldüğünü gördüm."

Bana doğru yaklaştı ve yüzünün buruştuğunu gördüm. "Seni kurtarmaya yardım etmek istedim ama..." Karnının yan tarafını tuttu. "Dikiş atıyordum ve bayıldım herhalde. Beni bırakıp gittiler."

Başımı salladım. "Sen gerçek değilsin. Öldüğünü gördüm." Uzanıp yüzüne dokunmak istedim ama ellerimi kendime sakladım. Onun yok olmasını istemiyordum.

"Acil çıkış merdivenine düştüm. Daha doğrusu, orada uyandım. Oraya nasıl geldiğimi tam olarak bilmiyorum ama düşmüş olmalıyım. Hatırladığım son şey, eski yurdumuzun çatısında seni arıyor olmamdı. Epey yaralandım ama hala nefes alıyorum. Bugün yanında olmadığım için çok üzgünüm." Gözleri boynuma indi, ki boynum çoktan morarmıştı bile. "Çok çok özür dilerim, Summer."

İkimiz de birbirimize öylece bakakaldık.

"Yemin ederim ölmedim," dedi sonunda.

"Sen değilsin?"

Elini yanından kaldırıp yanağıma koydu. "Sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemiştim."

Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Yıllarca dile getiremediğim o kadar çok düşünce... Ama bir şey hepsinin önüne geçti: "Seni seviyorum."

"Bu muhtemelen viskinin etkisi. En son konuştuğumuzda..."

"Seni seviyorum. Ben..." Nedense ona gerçek kimliğini bildiğimi söylemenin doğru zamanı gibi gelmedi. Onun bu yönünü sevdiğimi bilmesini sağlamak önemliydi. Bütün mesele bu değil miydi zaten? Onun dönüştüğü şeyi sevmem? "Seni olduğun gibi seviyorum. Seni seviyorum, V."

"Peki ya Eli?"

"Ayrıldık."

Başparmağıyla gözümün altını sildi, farkında olmadan akmış olan bir gözyaşını. "Peki ya Miles?"

Cebime uzanıp kolyemi çıkardım. "Doğru, içimin bir parçası her zaman Miles'ı sevecek. Ama bunun benim için her şey demek olduğunu

söylediğimde yanılmışım. Sen benim için eski bir kolyeden çok daha değerlisin.” Kolyeyi eline koydum. “Belki Miles çocukken benim için mükemmeldi. Ama artık çocuk değilim. Senin dediğin gibi, Summer’dan çok Sadie’yim.” Tıpkı senin Miles’tan çok V’ye benzemen gibi. Baştan beri haklıydı. Bunu kabullenmek için zamana ihtiyacım vardı. Tanıdığım Miles’ın artık gerçekten var olmadığını anlamak için zamana.

“Bunu söylemekle yanlış yaptım. Sadece değiştiğinizi kabul etmenizi istedim. Yaptığım her şey için beni affedebilmenizi istedim.”

Başımı salladım. "Elbette seni affediyorum."

Başını salladı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Ve bunun için de beni affedeceğine söz vermeni istiyorum."

Bu konuşmanın mükemmel olmasını istiyordum. Tüm acılarımı iyileştirmeliydi. Yıllardır beni terk ettiğini düşünmemin acısını dindirmeliydi. Doğru an değildi. Net düşünemiyordum. Bir yanımda hala onu hayal ettiğimi sanıyordu. “Hayatımın en kötü günleri olarak sınıflandırabileceğim birçok gün geçirdim. Ama sonra her şey daha da kötüleşiyor. Dün gece seni kaybettiğimi sandım ve bir parçam öldü.” Elimi göğsüne koydum. Kalbi kesinlikle atıyordu. “Bunu silmem gerek. Onu silmem gerek.”

Alnını benim alnıma dayadı. "O...?"

“Hayır.” Daha sözünü bitirmesine fırsat vermeden sözünü kestim. “Ama hâlâ parmaklarını tenimde hissedebiliyorum. Sanki yanıyorum.”

Elimi tuttu ve beni banyoya doğru çekti. Işıkları açtı ve kapıyı arkamızdan kilitledi. Suyu açmasını izledim. Odayı yavaşça buhar doldurdu.

Nedenini bile bilmiyordum ama ağlamak üzereymişim gibi hissediyordum. "Teşekkür ederim." Bornozumu çıkarmadan içeri girdim ve kapıyı kapattım. Suyun altına girer girmez elimi ağzıma götürdüm ve

hıçkırır hıçkırır ağlamaya başladım. Miles az önce zayıf olmadığımı söylemişti, ama işte burada dağılıyordum. Dizlerim beni taşıyamayacakmış gibi hissediyordum. Elimle duvara yaslandım. Beni böyle görmesini istemiyordum.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez duş kapısı açıldı. Üzerimdeki kıyafetleriyle yanıma girdi. Hiçbir şey söylemeden ellerini yüzümün iki yanına koydu. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sözünü kestim.

"Ellerin çok soğuk," dedim.

"Özür dilerim." Ellerini geri çekti.

"Hayır, demek istediğim... demek istediğim, sanki onu silip atabilirmişsin gibi geliyor." Sanki yıllarca çektiği acıyı silebilirmiş gibi.

Kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. Saçlarıma fısıldadı: "Bana seni sevdiğimi söyleme şansı vermedin. Tam da olduğun gibi. Seni seviyorum, Summer Brooks. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Tek başıma güçlü olmak zorunda değildim. Bunca yıldır yalnız hissettikten sonra, sonunda onu geri kazanmıştım. Gözyaşlarımdan üzerime akan suyla karışmasına izin verdim. Ve onun beni desteklemesine izin verdim. Onun bana destek olmasına izin verdim. Ve tüm acıdan kurtulmaya çalıştım.

Bölüm 39

Çarşamba

Uyandığımda onun kollarına dolanmıştım. Ve güne başlamanın bundan daha mükemmel bir yolu olamazdı. Tanıdık kokusunu içime çektim ve gülümsedim. Başım göğsüne yaslanmıştı ve kolları beni sıkıca sarmıştı. Kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Islak sabahlığı mı nasıl çıkardığımı hatırlamıyordum. Ya da nasıl olup da onun yatağında olduğumu. Sadece orada olmaktan mutluydum. Bütün gece beni kucaklamıştı. Ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmuştu. Ve bu, acının bir kısmını sildi. Kalbimin yeniden bütünleşmiş hissetmesini sağladı.

Ama sonra şaşırtıcı bir şey fark ettim. Yüzümün yan tarafı sadece göğsüne değil, çıplak göğsüne de yaslanmıştı. Kapüşonlu kazağını giymemişti. Ve tanıdık koku, pahalı kolonyasının kokusu değildi. Çimen ve güneş kokuyordu. Miles gibi kokuyordu. Gözlerim birden açıldı ama karanlıkla karşılaştım. Elimle uzanıp gözlerimi örten bir kumaş hissettim.

"Bekle," diye gürledi sesi, elimi kumaştan çekerken. "Sadece... her şeyi açıklamam gerekiyor."

"Gözlerimi mi bağladınız?"

Güldü. "Gece yarısı uyanıp beni görmeni istemedim. Sana gerçeği söyleyene kadar istemedim."

Dün gece doğru zaman değildi. Ama görünüşe göre bu doğru zamandı. Ve benim de söylemem gereken birkaç şey vardı. Yatakta doğruldum ve üzerime yapışan yumuşak bir kumaş hissettim. "Beni...?" Elimle üzerimdeki şeyi yokladım. "Dün gece tişört mü giydirdin?"

“Duşta bayıldın. O ıslak bornozla üşütmeni istemedim. Ama seni çıplak görmekten biraz daha büyük bir şey için özür dilemem gerekiyor.”

“Seni affediyorum.” Bunu söyler söylemez, neyden bahsettiğimi anlamayacağını fark ettim. “Sadece kıyafetlerimi değıştirmen ve gözlerimi bağlayan için değıl. Bunların hepsi sorun değıl. Yani her şey için seni affediyorum. Söyleyeceğın her şey için. Ve ben de özür dilerim. Tanrım, çok çok özür dilerim.” Tekrar göz bağımı takmak için uzandım ama beni durdurmak için elimi tuttu.

"Ne için özür dilediğimi daha bilmiyorsunuz bile."

"Ne olursa olsun, bunu iyi bir sebeple yaptığınızı hissediyorum."

“Anlamıyorsun.” Sesi gergin geliyordu. Yanımda doğrulurken yatak hafifçe çöktü. “Sadece beni dinlemeni istiyorum. Benden nefret edeceğinden endişeleniyorum.”

“Senden nefret etmiyorum.”

“Bana defalarca ‘Senden nefret ediyorum’ dediğine ve bunu gerçekten kastettiğine oldukça eminim. Ve senin aklını başına toplamanı bekliyordum. Sanırım... beni kabul etmeni bekliyordum? Bilmiyorum. Bunu sesli söylediğimde aptalca geliyor. Ve en başından beri sana karşı dürüst olmalıydım. Ama sana çok kızgındım. Seni gördüğümde o duyguyu kapatamadım. Oradaydı. Ve seni affetmek için de zamana ihtiyacım vardı. Çünkü düşündüm ki...” sesi kesildi. “Bütün bir konuşma planlamıştım ve konuşmaya başlar başlamaz ne söyleyeceğimi unuttum. Ve muhtemelen sadece...”

"Biliyorum. Ben de üzgünüm."

"Hâlâ ne için özür dilediğimi bilmiyorsun."

“Kimliğini gizli tuttuğın için. Bana yalan söylediğın için. Ve bunca yıl önce benden vazgeçtiğın için. Ama ben de sana aynısını yaptım. Hepsini. Ve keşke hepsini geri alabilseydim. Sana olan inancımı asla

kaybetmemeliydim.” Uzandım ve elimi göğsüne koydum. Sonunda tam da olmam gereken yerde olduğumu hissettim. “Ama aslında benden hiç vazgeçmedin, değil mi?” Parmaklarımı, ok dövmesinin olduğu yeri hatırladığım noktada gezdirdim. “Beni kalbinin dibinde tuttun. Ait olduğum yerde.”

Göz bağını yüzümden indirdi.

Hayatımda bu kadar kusursuz bir şey gördüğümünden emin değildim. Saçları uykudan dağılmıştı. Çene çizgisinde sakal izleri vardı. Koyu kahverengi gözleri doğrudan bana bakıyordu. Ve dudaklarının kenarından hafifçe gülümsüyordu.

Kaç gece yatakta uzanıp o gülümsemeyi hayal etmiştim? Kaç gece onun da dışarıda beni düşündüğünü hayal etmiştim?

Komodinin üzerine bir şey fırlattı ve sonra elini yüzümün yanından aşağı doğru gezdirdi. "Zaten biliyor muydun?" Sesi yine V'den çok Miles'a benziyordu. Ses değiştirme cihazını çıkarmış olmalı.

“Zaten biliyordum.” Dokunuşuna yaslandım. “Ben de senden nefret ettiğimi sanıyordum. Ama Tanrım, nasıl edebilirdim ki? Seni her zaman çok ama çok sevdim. Maske takman ya da takmaman fark etmez. Seni seviyorum Miles. Ve seni özledim.” Kollarımı ona doladım.

İnledi ve ben hemen geri çekildim.

Karnının yan tarafındaki bandajı ilk kez gördüm. Kırmızıya çalan bir renkti. Bütün gece beni tutmuştu ama asıl acı çeken oydu. "Dikişlerin. Miles, çok üzgünüm. Bandajı değiştirmemiz gerek." Uzandım ama elimi tuttu.

“Sorun yok.” Yüzünü buruşturdu ama beni tekrar göğsüne çekti. “Bu anı sanki bir ömür boyu beklemişim gibi hissediyorum. Ve bir saniye daha beklemeyeceğim.”

Göğsüne yaslanıp gülümsedim. "Sana bıraktığım mektuptan önce Summer olduğumu biliyor muydun?" V'nin Miles'ın yurt odasına gizlice girip mektubu aldığını düşünmekle kendimi aptal hissettim. Tabii ki başından beri sadece Miles'tı. Tabii ki öyleydi.

"O lokantada sana rastladığım anda kim olduğunu anladım. Ama hazır olmadığını biliyordum. Çok korkmuş ve üzgün görünüyordun. Bu beni mahvetti."

Haklıydı, hazır değildim. Ona hâlâ çok kızgındım. Aramızda olanları anlamak için zamana ihtiyacım vardı. "Bütün bunları başından beri biliyor muydun?"

"Beni hemen tanımadın mı?"

Geri çekildim. "Evet, ama sen kılık değiştirmiş değildin."

"Göz rengin ve saçların seni tanımlamaz. Bu..." elini göğüslerimizin arasına götürdü. "Sana karşı tarif edilemez bir çekim duyuyorum. Bu his şöyle bir şey..."

"Evden."

Başını salladı. "Evet. Evden. Aşktan."

Aşk hakkında. On yıl boyunca hayatımda hiç aşk yoktu. Sadece sevilmenin nasıl bir şey olduğuna dair uçucu anılar. Annem ve babam. Büyükanнем. O. Onun beni bunca zaman sevdiğini bilmek, çocukluğumdaki halim için ağlamak istememe neden oldu. "Aşk hakkında."

Eşofmanının cebine uzandı ve kolyemi çıkardı. "Madem öyle, sanırım bu sana ait."

O, saçımı boynuma doğru toplarken ben de saçımı yukarı kaldırdım.

Gözleri gözlerimle buluştu, parmakları kolyenin üzerinde gezindi ve Yay burcu figürlü kolye ucunda durdu. "Kalbinin yanında. Ait olduğum yerde. Bunca yıldır bunu sakladığına hala inanamıyorum."

Omuz silktim. O anı mahvetmek ve ağlamak istemiyordum ama gözlerimin köşelerinde yaşların biriktiğini hissettim. Bu yüzden aklıma gelen, üzücü olmayan ilk şeyi söyledim: "Bu çok tatlı çocuk bana verdi."

Kusursuz gülümsemesiyle gülümsedi. "Sana söylemek için can attığım o kadar çok şey var ki." Bakışları dudaklarıma indi. "Ama bir türlü odaklanamıyorum." Öne eğildi ve parmaklarını saçlarımin arasına gömdü. "Şimdi seni öpeceğim. Ve asla durmayı düşünmüyorum." Birkaç santim daha yaklaştı. "Yani bunu istemiyorsan, bana söylemelisin."

Tek kelime etmedim. Bundan daha çok istediğim bir şey hiç olmamıştı.

"Bana bunca yıldır rüya gördüğümü ve bunun gerçek olmadığını söyle. Bana deli olduğumu söyle. Bana yoluma devam etmem gerektiğini söyle. Bana yıllardır herkesin bana söylediği şeyi söyle."

Sanki beni yeniden bütünleştirmişti. Ama o sözler beni paramparça etti. O da benim kadar kırılmıştı. Ve bunca yıldır benim sahip olduğum aynı umuda tutunmuştu. "Miles, seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Dün gibi hatırlıyorum. Kask takmadan bisiklet sürüyordun ve gördüğüm en seksi şeydi."

Gülümsedi.

"Doğru, bunca yıldır hayal kuruyordunuz. Ama asıl mesele şu... Ben de aynı hayalleri kurdum. Ve şimdi onları yaşıyoruz."

Kapısına birisi vurdu.

İkimizden de kimse kıpırdamadı ya da tek kelime etmedi. İkimizin de hayalini kurduğu an buydu. Bunu mahvetmek istemedik.

"V!" dedi Liza kapının diğer tarafından. "Konuşmamız gereken önemli bir şey var."

Gözleri benimkine kilitlenmişti.

"V!" Kapıyı tekrar yumrukladı.

Miles iç çekti. Belinden elini çekti, eğildi ve komodinin üzerindeki küçük silindir şeklindeki aleti aldı. Onu boynunun yan tarafına dayadı. "Bir dakika içinde orada olacağım." Sesi gürledi.

Onu Miles gibi görmek ama V gibi duymak tuhaftı.

"Hadi acele edin!" dedi. "Ve Summer'ı da getirin, önemli."

Silindiri boynundan uzaklaştırdı.

Hareket etmek istemediğini anladım. Ben de istemiyordum. Ama eğer onun önemli gördüğü bir şey konuşulması gerekiyorsa, muhtemelen önemliydi. Ve eğer şu anda hareket etmezsem, bir daha asla hareket edememe ihtimalim oldukça yüksekti. Yavaşça ondan uzaklaştım.

Yataktan kalkıp giyecek başka bir şey ararken beni izledi. "Bornozun muhtemelen hâlâ biraz ıslak."

"Yakabilirsiniz. Bir daha asla görmek istemiyorum."

Hâlâ kıpırdamadı.

"Gelmiyor musun?"

Boğazını temizledi. "Değişmem gerekiyor."

"Aslında bilmiyorsun. Liza da senin kim olduğunu biliyor. Dün gece bunu anladığımda ona söyledim."

"Peki bunu nasıl öğrendiniz? Söylemediniz."

Bu biraz garip bir durumdu. "Eli'yi ziyaret ettim ve ağzından kaçırdı. Ama ağrı kesici kullanıyordu. Bunu kasten yapmadı."

Miles güldü.

Nedense beklediğim tepki bu değildi. "Komik olan ne?"

"Bizi yeterince uzun zamandır ayrı tuttu. Artık bizi tekrar bir araya getirmesine yardım etmesinin zamanı geldi."

Kırgınlık yoktu. Rahatlamıştım. Ama gerçekten, neden olmalıydı ki? Miles başka kadınlarla birlikte olmuştu. Bana zaten söylemişti. Kins bile kampüsteki kötü şöhreti konusunda beni uyarmıştı. Ama sonra midemde

kötü bir his oluştu. Eli'ye onu sevdiğimi söylemiştim. Gelecekte bahsetmiştik. Bu, Miles'ın yaptıklarından çok farklıydı.

Bunu daha önce konuşmuştuk. Aslında, bunun için tartışmıştık. Ben Eli'yi sevdiğime yemin etmiştim, o ise bunun imkansız olduğuna yemin etmişti. Miles'a karşı hislerim olduğu için sevemeyeceğimi söylemişti. Bunu daha önce nasıl anlayamamıştım?

Ama V'ye gerçeği söylemiş olsam da, Miles'a söylemekten farklı hissettim.

"Önce siz devam edebilirsiniz," dedi başını aşağıya eğerek. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var..."

"İsterseniz bandajı sarmanıza yardımcı olabilirim."

Bana tekrar baktı.

Ve anladım ki artık bu yara bandını bir an önce koparmam gerekiyordu. Daha ileri gitmeden önce ona söylemeliydim. Sırlardan çok bıkmıştım. "Eli'ye onu sevdiğimi söyledim. Ve gerçekten de öyleydi. Size kızgındım. İkinize de. Yani... sen, sen ve V, sen. Anlamalı geliyor mu?"

"Yaz, bunu daha önce de konuşmuştuk."

"Biliyorum. Ama o zamanlar senin kim olduğunu bilmiyordum. Ve belki de bu konuda da konuşmalıyız diye düşündüm. Bütün o yalanlardan çok yorulmuştum. Bir şeye ihtiyacım vardı..." Sesim kesildi. Doğru kelimeleri bulamadım. "Eli çok..."

"Kolay mıydı?" Miles tekrar kucağına baktı. "İşe yaradı. Teşekkürler." Ama teşekkür ediyormuş gibi görünmüyordu. Yatağından kalktı.

Onun kalkmasını geciktirmesinin V'ye dönüşmek ya da bandajını değiştirmek için olmadığını anladım. Beni arzuladığı için gecikiyordu. Gözlerim vücudunda gezindi.

Benden yüzünü çevirdi.

Eli'yi sevdiğimi ona söylemek için neden tam o anı seçmişim? Tanrım, bana ne olmuştu?

Pencereden dışarı bakarken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Gitmemi istediğini biliyordum. Ama böyle gidemezdim.

“Miller...”

“Sorun yok.” Boğazını temizledi ve kapıya doğru yürüdü.

"Bu hiç de iyi değil. Belli ki bana kızgınsın."

Kapı koluna elini koyarak durdu. "Yüz adamla yatmış olsan bile seni yine de sevmezdim."

"Bu kadar kadınla mı yattın?"

“Hayır.” Kaşlarını hafifçe çattı. Bu durum giderek kötüleşiyordu. “Ve size söz veriyorum ki, birlikte olduğum kadınların hiçbirine onları sevdiğimi söylemedim.”

“Üzgünüm Miles. Kalbimi kırdın ve ben...”

“Benimkini de kırdın, Summer.” Adem elması yükseldi sonra indi. “Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Edemiyorum. Ama bu yıllar benim için de cehennem gibiydi.”

Onun acısını küçümsemek gibi bir niyetim hiç olmadı. Bu konuşmanın amacı bu değildi.

Kapıyı açıp hol'e çıktı.

"Miles," diye tısladım onu takip ederken. "Onların öyle olmadığını hiç söylemedim. Herkesin içinde senin acını en iyi ben anlıyorum. Beni terk ettiğini sandım. Sen de benim seni terk ettiğimi sandın. Anlıyorum..."

Olduğu yerde durdu. "Bundan daha fazlasıydı. Öldüğünü sandım."

Zorlukla yutkundum.

"Anlamıyor musun? Yıllarca ölmüş olabileceğini düşündüm."

Başımı salladım. "Bilmiyordum." Sözlerim havada asılı kaldı. "Bazı günler keşke bilseydim diye düşündüm." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz,

keşke çıkmasaydı diye düşündüm.

“Bu, kimin daha çok acı çektiğini görmek için yapılan bir yarışma değil.” Tekrar yürümeye başladı. “Seni bulamadığım için kahroluyorum. Yaşadığın o şeyleri düşününce kahroluyorum...”

“Biliyorum.” Hareket etmesini engellemek için kolundan tuttum. “Özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Benden seni affetmemi istedin. Sen de beni affedemez misin?”

“Bütün bu süre boyunca bununla boğuşuyorum. Geçmiş geçmişte bırakmanın daha iyi olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum. Ama yaşadığımız her şey geçmişte kaldı. Ve bunu bırakamıyorum. İkisini birden elde edebileceğimizden emin değilim.”

Elimi kolundan çektim. Bununla ne demek istiyordu? Ya birbirimizi affedip hayatlarımıza ayrı ayrı devam edecektik? Ya da birlikte kalıp bu şeytanlarla mı yaşayacaktık? Bunlar tek iki seçenek değildi. Bunu görmüyor muydu? Güzel anılara tutunup birlikte kalabilirdik.

“Miles, bekle!” Peşinden koştum.

Bölüm 40

Çarşamba

Mutfakta Miles'a yetiştiğimde, metalin birbirine çarpma sesi gözlerimi ondan ayırmama neden oldu.

Kins mutfak adasında oturmuş, bir kase mısır gevreği yiyordu. Gözleri Miles'a kilitlenmişti. Ya da en azından karın kaslarına kilitlenmişti.

“Şey, merhaba Miles.” Saçının dağılmış bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Burada ne yapıyorsun?”

Liza, komuta merkezinden mutfağa girerken, "O V," dedi. "Bu arada, sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum, Bay Miles Young. İsmi arkasına bir yüz koymak güzel. Ya da yüzün arkasına bir isim koymak. Ya da... Miles'ın nasıl görüldüğünü biliyordum ama V'nin nasıl görüldüğünü bilmiyordum... anladın işte." Miles'ın elini sıkmak için elini uzattı.

Güldü ve elini sıktı.

"Yine de benden özür dilemelisin. Senin Miles olduğunu tahmin ettiğime eminim ve yüzüme karşı yalan söyledin. Hiç hoş değil dostum."

"BENCE..."

"Hem neden bana yalan söylediğini gerçekten anlamıyorum. Ben sır saklayabilirim. En yakın arkadaşımın bile." Bana göz kırptı. "Bir daha yapma." Onu işaret etti.

"Sen V misin?" diye sordu Kins.

“Evet.” Ellerini ceplerine soktu. “Sana da yalan söylediysem özür dilerim. Summer dışında kimseyi yanıltmak asla niyetim değildi.”

“Gerçekten V misin?” Kins bana baktı, sonra tekrar ona. “Ah. Ah!” dedi biraz daha yüksek sesle. “Ah.” Son “ah” hayal kırıklığıyla karışık gibiydi.

Bu çok garip bir durumdu. Kins'in Miles'ı kendine ayırdığını hatırladım. Durumu düzeltmek için ne söyleyebilirdim ki?

Liza, ortamdaki gerginliği dağıtarak, "Anlamadığım bir şey var," dedi. "Neden ona Summer diye seslenmeyi reddettin? Yani, onu en iyi sen tanıyordun. Yine de ona sürekli Sadie diye seslendin."

Miles bana baktı. "Çünkü ben onun hatırladığı kişi değilim, o da aynı kişi değil. Üstelik ona Summer diye seslenmek yanlış geldi. Yalanlarımın daha da kötü hissettirmesine neden oldu."

"Bu kulağa... ağır geliyor," dedi Liza.

"Bekle, onu tanıyordun?" diye sordu Kins. "Neden bana söylemedin?"

"Kimseye söylememem gerekiyordu," dedim. "Tanık koruma programının bir parçasıydım. En azından öyle sanıyordum." Miles'a baktım. İkimizin de değiştiğini biliyordum. Ama benliğimin bir parçasını korumak istiyordum. O da istemiyor muydu?

"Bir soru daha," dedi Liza. "Dün gece yeniden bir araya gelmekten keyif aldınız mı?" Kaşlarını oynattı, bu da gözlüklerinin burnundan aşağı kaymasına neden oldu.

Miles, "Önemli bir şey konuşmak istediğini söylememiş miydin?" diye sordu.

Liza gözlüklerini tekrar yukarı kaydırды. "Doğru. Biliyorum." Parmağını kaldırdı ve bilgisayarlarına doğru koştu. Bir dosya klasörüyle geri döndü ve sayfalarını karıştırdı. "Bay Crawford'ın yeni elemanlar getireceğini sandığımız zamanı hatırlıyor musunuz? Meğer getirmiyormuş." Bir fotoğraf çıkardı.

Daha iyi görebilmek için öne eğildim. Görüntü çok net değildi ama kesinlikle tanınabilirdi. Eski çocuk bakıcımın yüzü bana bakıyor ve gülümsüyordu. "Julie?"

“Evet. Julie Harris hayatta ve sağlıklı. Ve sanırım bu da Jacob, ama yüzünü net göremedim.” Liza yanındaki adama işaret etti.

“Evet, nişanlısı.” Elimle göğsüme dokundum. Onların olduğunu umuyordum. Tanrım, bir mucize gibiydi. “İyi mi?” Aylardır başına ne geldiği konusunda endişeleniyordum. Birdenbire ortadan kaybolmuştu. Öldüğünü sanıyordum. Neredeyse emindim.

“Kesinlikle iyi durumda. Ama aslında, Julie'nin sizin söylediğiniz kişi olmadığı ortaya çıktı. Onun hakkında yaptığınız övgü dolu yorumlar beni yanlış bir arayışa sürükledi.”

"Ne?"

“Julie Harris bizim tarafımızda değil. O, Deidra Harris'in kızı. Kızlık soyadı Deidra Roberts.

Roberts mı?

“Julie, Don'un yeğenidir.”

“O...” kalbim durmuş gibiydi. “Sürekli bana bakıcılık yapardı. Annemle babam ona güvenirdi. O...” sesim kesildi. “Nasıl yapabilirdi ki?”

“Onun nasıl kaybolduğuna dair makaleyi görmeniz gerekiyordu. Tüm bu aylar boyunca üzülmeniz gerekiyordu. Bütün bunlar planlanmıştı. Belki de yıllardır. Önce aynı makaleleri mutlaka görmüş olan Bay Crawford'ı tuzağa düşürmek için. Sonra da sizi tuzağa düşürmek için.”

"Onu tuzağa düşürmek derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Miles.

“Tüm planın ses kaydını aldım,” dedi Liza. “Seni kurtardığımız otel odasına bir dinleme cihazı yerleştirdim ve onların planlarını dinledim. Sonunda tüm bunlara bir son verebiliriz. Yarın gece saat 9'da bir telefon alacaksın. Julie'nin sesi çok üzgün gelecek. Ve seni gelip onu kurtarman için yalvaracak.” “Kurtar” kelimesinin etrafına tırnak işareti koydu. “Ama asıl intikamını alacaksın, kaltak!”

Bana az önce "sürtük" demesi umurumda değildi. Julie'nin hain olması da umurumda değildi. Tek umrumda olan şey, bunun nihayet sona ermesiydi.

“Demek Julie’nin onun cebinde olduğunu zaten biliyoruz. Ya o zamanlar polisler de onun cebindeyse? Eğer büyüdüğünüz yer, onun buradaki gücüne benziyorsa...” Elleri birbirine vurdu ve gülümsedi. Sanki ne söyleyeceğini tahmin etmemi bekliyordu.

Ne demek istediğini anlamadım. "Muhtemelen öyleydi. Onunla birlikte yaşadığım her yerde durum böyleydi."

"Aynen öyle!" diye cıvıladı.

Liza'nın ne demek istediğini anlayıp anlamadığını görmek için Miles'a baktım. Yüzünde tam olarak anlayamadığım bir kaş çatması vardı.

"Summer, anne babanın cesetlerini gerçekten gördün mü?" diye sordu Liza.

Onları çok net bir şekilde gözümde canlandırabiliyordum. Kan içinde, paramparça olmuş bir halde. Bakışlarında ölüm vardı. Hafızamda canlı bir görüntüydü. Ama aslında hiç görmemiştim. Sadece hayal etmiştim. Yıllarca kafamdaki bu görüntüler beni rahatsız etmişti. "Hayır. Görmedim."

"Ya yaşıyorlarsa?"

Başımı salladım. "Bu mümkün değil. Ben onların cenazelerine gittim."

“Ya yaşıyorlarsa?” diye tekrar sordu.

Bölüm 41

Çarşamba

Ya anne babam hayattaysa? Bu düşünce zihnimde dönüp duruyordu. Miles'ın beni terk ettiğini sanıyordum. Etmemişti. Don'un istismarcı bir koruyucu baba olduğunu sanıyordum. Ama o da annemin geçmişiyle bağlantılıydı. Gerçek sandığım her şey yanlış anlaşılmış çıktı.

Ya anne babam hayattaysa? Bunu tekrar tekrar kendi kendime soruyordum. Ya eğer? Ya eğer? Ya eğer?

“Bence o gazete makalesinde Julie’nin nişanlısı gibi poz vermesi için bir manken tuttular,” dedi Liza. “Bütün olay uydurmaydı. Muhtemelen nişanlı bile değil. Bu da demek oluyor ki bu resimdeki adam büyük ihtimalle Jacob değil.” Resmi bana geri verdi. “Ve muhtemelen Bay Crawford’un güvendiği başka biriydi. Baban olabilir mi?”

Resme uzun uzun baktım. Ya şöyle olsaydı?

Babam her zaman gülümsüyordu. Ama resimde adamın yüzünü göremedim, çoğunlukla sadece başının arkasını gördüm. Saçları bile örgü bir şapkayla örtülüydü. Herhangi biri olabilirdi.

Peki ya şöyle olursa?

Miles, "Ben de cenazeye gittim," dedi. "İki tabut vardı. Orada..."

“Peki, tabut açık mıydı?” diye sordu Liza.

"Hayır," diye itiraf etti.

Resme bakmaya devam ettim. O somurtkan yüzü tersine çevir. Don bana bunu söyleyen bir not bırakmıştı. Ama bunu bana daha önce söyleyen tek kişi babamdı. Don babamı benden uzak tutuyor olabilir miydi? Ya öyleyse?

“Ve daha önce çektiğim o orijinal fotoğraf.” Liza elinde tuttuğu klasörden fotoğrafı çıkardı. “Bu fotoğrafta ikisinin de yüzünü göremedik.” Fotoğrafı bana uzattı. “Buradaki Julie olmayabilir. Annen Summer olabilir.”

Bay Crawford'ın yanında yürüyen iki kişiye baktım. Ve baktım. Ve baktım. Ya şöyle olsaydı?

"Onlara benziyor mu?" diye sordu.

Onları görsem tanır mıydım acaba? Çok uzun zaman olmuştu. Ya tanısaydım?

“Eğer hayattalarsa, Bay Crawford'ı elinde tutuyorsa Don'un onları da elinde tuttuğunu varsaymalıyız. Her ihtimale karşı üçü için de bir kurtarma planına ihtiyacımız var. Yapacak çok işimiz var.” Kadın daha fazla kağıdı karıştırmaya başladı.

"Hayır," dedim sonunda.

Liza bana baktı. "Hayır mı? Tedbirli olmak pişman olmaktan iyidir..."

Başımı salladım. "Eğer hayatta olsalardı beni çoktan bulmuş olurlardı," dedim. "Öldüler. Öldüklerini biliyorum."

“Peki ya kendi istekleri dışında alıkonulmuşlarsa?”

Çenemi sıktım. Anılarım çok canlıydı. Babam her zaman acımı hissediyor gibiydi. Dere kenarında dizimi kestiğimde bahçeye koştuğunu hatırladım. Her zaman oradaydı. Her zaman. "Babam bana ulaşmak için her şeyi yapardı. Her şeyi."

"Yaz..."

“Beni çoktan bulmuş olurdu.” Don bana zarar vermeden önce beni kurtarmış olurdu. Kurtarırdı. Biliyorum kurtarırdı.

“Bay Crawford sizi bulamadı...”

“Bay Crawford benim babam değil!” Miles’in elinin omzuma değdiğini hissettim. Ona bakmak için döndüm. “Miles daha çocuktı ve beni aramaya devam etti. Beni burada buldu.” Gözlerimi onun gözlerine kilitledim.

“Babam hayatta olsaydı, beni çoktan bulmuş olurdu.” Bunu iliklerime kadar biliyordum.

Ama bundan daha fazlasıydı. Miles'ı büyürken en iyi arkadaşım olarak görüyordum. Ama geriye baktığımda, bu tamamen doğru değildi. Babam en iyi arkadaşımdı. Ondan daha çok yanımda olan kimse olmamıştı. Ondan daha çok sevdiğim kimse olmamıştı. Bunu biliyordum çünkü Miles'ı geri kazanmış olsam bile, kalbimde hala bir boşluk varmış gibi hissediyordum. Hala kanıyormuş gibi hissediyordum.

Liza'ya döndüm. "Ayrıca, Bay Crawford'la anne babamın ölümü hakkında konuştum." Tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştım. "Babamdan geçmiş zaman kipiyle bahsetti. Eğer onu daha yeni görmüşse, neden öyle bahsetsin ki?"

"Peki, tam olarak ne dedi?" diye sordu Liza.

"İyi bir adam olduğunu söyledi."

"Belki de artık eskisi gibi iyi bir adam değil."

Nasıl cüret edersin?

Sanki Miles onun sözlerinin beni incittiğini biliyordu. Parmakları omzumu daha sıkı kavradı. "Liza, bırak şu konuyu," dedi. "Yarınki gece için planımıza odaklanmamız gerekiyor."

“Harika. Eli yakında burada olacak. Bugün taburcu ediliyor. Patrick'i aradım. Yaklaşık bir saat sonra burada bizimle buluşacak.”

"Benim Patrick'im mi?" diye sordu Kins.

"Başka hangi Patrick?"

“Ama bunların hiçbirinden haberi yok. Yaz mevsiminin iyi geçtiğini söylediğimde bana hiç inanmadı. O...”

“Her şeyi ona anlattım. Her şeyden haberdar oldu. Yarın gece elimizden gelen tüm yardıma ihtiyacımız var. Elimizdeki herkesi getireceğiz. Doktor

Miller da dahil.” Son cümleyi neredeyse fısıldayarak, benimle göz teması kurmaktan kaçınarak söyledi.

"Terapistim mi?" diye sordum.

“Görünüşe göre Miles da öyle,” dedi Liza. “Ayrıca, ikinizin de aynı anda onunla konuşması iyi olur diye düşünüyorum. İçinizdeki tüm şeytanları ve benzeri şeyleri halledin ki, planlamamıza sakın bir kafayla başlayabilelim. Doktor Miller her an burada olacak.”

Miles, "Terapiye ihtiyacımız yok," dedi. "İyiyiz."

Hiçbir şey söylemedim.

"Öyle değil mi?" diye sordu bana.

Kapımızın giriş penceresine birisi vurduğu için cevap verme fırsatım olmadı.

Miles başını kaldırdı. "Athena neden onun burada olduğunu bize bildirmiyor?"

“Ben de çok eğlenceli bir gece geçirdim,” dedi ve bana göz kırptı. “Evimizin her yerine dinleme cihazı yerleştirilmişti ve ben de bir tarama yapmak zorunda kaldım.”

Don'un beni izlediğini söylediğini tamamen unutmuştum.

“Dairemiz resmen istila edilmişti.” Liza kendi şakasına güldü. “Athena tehlikeye girdi, bu yüzden onu devre dışı bıraktım.”

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Miles.

“Sanırım bu bir süredir devam ediyor. Sizin o göz alıcı sisteminiz bizi satıyor. O, Don'un o tiyatrodaki planlarının farkında olduğumuzu bilmesini sağlayan sızıntıydı. Bu sefer sızıntı olmayacak. Sonunda onu yakalayacağız. Gidip Doktor Miller'ı içeri alacağım. Ve paniklemeyin, daha sonraki toplantıya aslında kalmayacak. Sonuçta o bir doktor. Miles'ın V olduğunu bildiğini biliyorum. Ama burada ne yaptığımız hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Anlaştık mı? Anlaştık.” Koridora çıktı.

“Patrick bana inanmazken neden ona inandı?” dedi Kins. “Belki de terapiye ihtiyacı olan çift biziz. Onu aramam gerek.” Yanımızdan geçip mutfaktan çıktı.

"İyi olduğumuzu düşünmüyor musun?" diye sordu Miles, kadın ortadan kaybolduktan sonra.

"Geçmişî hatırlamak istiyorum ama aynı zamanda şu an seninle mutlu olmak da istiyorum."

“Harika bir fikir gibi geliyor,” dedi Dr. Miller mutfağa girerken. “İkinizin de kılık değiştirmemiş olması güzel.” Gülümsedi ve mutfak masasına oturdu. “Eğer oturmanızda sakınca yoksa, biraz konuşacak vaktimiz olduğunu söylediler.”

Ne Miles ne de ben yerimizden kıpırdamadık.

Doktor Miller önündeki koltukları işaret ederek, "Sadece birkaç dakikalığına." dedi.

Oturdum ve Miles yavaşça yanımıza katıldı.

“Açıkça konuşmamda sakınca var mı?” diye sordu Dr. Miller. Cevap vermemizi beklemeden konuşmaya başladı. “Miles, bu kadının anısı yıllardır seni rahatsız ediyor.” Bana doğru başını salladı. “Ve biliyorum ki çok acı vardı. Açıkça sırlar ve başka yaralar da vardı. Suçu başkalarına atmak kolay. Ama anladığım kadarıyla, ikiniz de korkunç bir duruma düştünüz. Yetişkinlerin bile yüzleşmekte zorlanacağı bir durum. Ve çocukken ikiniz de umuda tutundunuz. Bu başlı başına dikkat çekici bir şey.”

“İkiniz de farklı şekillerde başa çıkmak için elinizden gelenin en iyisini yaptınız. İkiniz de hatalar yaptınız. İkiniz de birbirinizi hayal kırıklığına uğrattınız. Yine de bir şekilde bunun için savaşımaya devam ettiniz.” Eliyle aramızda gidip geldi. “Acıdan kurtulmanın bir yolunu bulun. Bunu bir şekilde birlikte başarabilerseniz, bence ikiniz de başaracaksınız. Lütfen

geçmişteki acılarınızın gelecekteki acılara neden olmasına izin vermeyin. Birbirinizi seviyorsunuz, önemli olan bu.” Parmak boğumlarıyla masaya vurdu. “Söylemek istediğiniz bir şey var mı?”

"Bunu nasıl geride bırakmayı önerirsiniz?" diye sordum.

“Sizi inciten her şeyi yazıp sonra yakabilir veya atabilirsiniz. Egzersiz bile birikmiş öfke ve saldırganlığı boşaltmanın harika bir yoludur. Ya da sadece konuşarak içini dökebilirsiniz. Tam burada, tam şimdi.”

Miles'a baktım.

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum," dedi.

“Miles, sanki birlikte kalırsak her zaman mutsuz olacaktıysın gibi ya da her şeyi, beni de dahil, bırakabilecekmişsin gibi bir izlenim bıraktın. Bu seçeneklerin hiçbirini istemiyorum. Özür diledim. Ve seni affettiğimi söyledim. Bana söylemediğin sürece başka neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorum.”

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ne yaparsan yap, yine de seni seveceğim. Bunu sana söylemiştim. Mesele senin yaptığın değil, benim yaptığım. Kendimi nasıl affedeceğimi bilmiyorum."

"Ne için?"

“Seni daha önce bulamadığım için. Don'un sana zarar vermesini engelleyemediğim için. Çünkü...”

"Bunların hiçbirisi senin suçun değildi."

"Seni dışlayan ve senden nefret etmemin sebebi benim hatamdı. Yıllarca senden nefret ettim, Summer. Hatıraların beni sürekli rahatsız etti."

“Beni dışladığın için senden nefret etmediğimi mi sanıyorsun? Son on yıldır seni sevdiğimi mi düşünüyorsun? Senden nefret ettim Miles. Kahrolasınca senden nefret ettim! Beni sevdiğini sandığım ama en çok ihtiyacım olduğu anda beni bir kenara atan bu çocuğun hatırası beni sürekli rahatsız ediyordu!”

“Sana yazmayı hiç bırakmadım!” Ayağa kalktı. Arkasındaki sandalye gıcırdadı.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

“Başka birine asla aşık olmadım,” dedi. “Hayatımı başka biriyle birlikte hiç hayal etmedim. Sen benden vazgeçtin, Summer.”

Bir yanım öyle düşünüyordu. Haklıydı. Onu sevmeyi hiç bırakmadım ama ondan vazgeçtim. Yazmayı bıraktım. Eli'ye aşık oldum. Ondan vazgeçtim. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim." Ayağa kalkıp uzaklaşmaya çalıştım ama bileğimi yakaladı.

"Size böyle bir sebep verdiğim için özür dilerim," dedi.

Gözlerinin içine baktım. Hatırladığımdan farklıydılar. Sıcaklık ve neşeyle dolu değillerdi. Gençliğim ölüm ve Don tarafından çalınmıştı. Ama ben Miles'inkini çalmıştım. "Kalbinizi dondurdum." Doktor Miller daha önce böyle demişti. Miles'ın kalbi donmuştu.

“Seni yanarken bıraktım.” Sesi titredi. “Bunun için kendimi asla affedemem. Asla.”

Söylediğı şekil beni ürpertti. Don'un dokunuşunun beni nasıl ateşe verdiğini anlattım. Beni dinledi. Acımı hissedebiliyordu. Her zaman hissedebilmişti zaten.

"Bana beni istemediğini söyle Miles. Bana gitmemi söyle. Bana benim sana ihtiyacım olduğı kadar senin de bana ihtiyacın olmadığını söyle."

Başını salladı. "Sensiz nasıl nefes alacağımı bilmiyorum."

"Sensiz nasıl nefes alacağımı bilmiyorum." Onun beni öpmesini istedim. Bu durumu geride bırakmaya karar vermesini istedim.

“Don’un sana yaptıklarını geri alamam. Ve benim yaptıklarımı da geri alamam.”

“Seni çoktan affettim.” Öne eğilip yüzünün yan tarafına dokundum. “Ama bunu biliyorsun. Kendini affetmen gerekiyor.”

"Birini öldürdüm, Summer."

Onun bu duruma bu kadar üzüldüğünü fark etmemiştim. Ama elbette üzülmüştü. Kalbi sandığı kadar buz gibi değildi. Sevgi doluydu. Her zaman da öyle olmuştu. "Beni kurtardın. Eğer önce onun canını almasaydın beni öldürürdün." Miles, sanki onu destekleyebilecek tek kişi benmişim gibi dokunuşuma yaslandı.

Dr. Miller boğazını temizledi. "Bir saniye geriye sarabilir miyiz? Miles, birini öldürdüğünüzü mü söylediniz? Summer geçen seansımızda bu konuya değinmişti ve benim de bu konuda bazı sorularım vardı."

"Bu bir deyim, doktor!" Liza neredeyse mutfığa düşecek gibiydi ve Kins de onun üzerine devrildi. "Yani, adamım, o sınavda harika iş çıkardın," diye homurdandı ve Kins'i üzerinden itti.

"Onu öyle kullanmadı..." Dr. Miller'ın sesi kesildi. "İkiniz de seansımızı gizlice mi dinliyordunuz?"

"Bu onun fikriydi," dedi Liza ve Kins'i işaret etti.

Kins sadece omuz silkti. "İkiniz de artık öpüşüp barışsanıza!"

Miles'a baktım. Ve birdenbire, sanki zaman içinde geriye, onun ağaç evinde ilk kez elimi tuttuğu zamana, büyükannemin çatısında ilk kez beni öptüğü zamana geri döndüm. Central Park'ta dans ettiğimiz zamanki gibi ya da yıldızların altında seviştiğimiz zamanki gibi aramızda hiçbir yalan yoktu. Ben yeniden Summer Brooks'tum. Ve o da Miles Young'du.

O bana bir santim bile yaklaşınca kalbim teklemeye başladı.

"Bu sefer benden vazgeçme," diye fısıldadı. "Benden vazgeçmeyeceğine söz ver."

"Senden asla vazgeçmeyeceğim, Miles." Artık çocuk değildik. Bir sözü tutabilirdim. Ve biliyordum ki bu sözü son nefesime kadar tutacaktım. Onu bir daha asla bırakmayacaktım.

Dudakları nazikçe dudaklarıma değdi. Sanki yaz cırcır böceklerinin sesini duyabiliyor ve büyükannemin çatısındaki ılık esintiyi yeniden hissedebiliyordum. Ama beni kendine daha da yaklaştırdığında bu anılar kayboldu. O parmaklarını saçlarımin arasına gömerken ben de dudaklarımı araladım.

Parmak uçlarımda yükselerek öpüşmemizi derinleştirdim. Bir anıdan daha güzeldi. Bir rüyadan daha güzeldi. Gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha güzeldi. Sanki o öpüşte ruhumu çalmış gibiydi. Oysa zaten ruhum ondaydı.

Ve o anda Eli'yi daha önce hiç böyle sevmediğimi anladım. Hiç böyle değil. Yakından bile değil. Nasıl sevebilirdim ki? Benim için her zaman Miles doğru kişi olmuştu.

"Ah, ah!" diye bağırdı Kins.

Miles çok erken geri çekildi, ama ben onu sıkıca kucakladım ve kulağına fısıldadım.

“Seni sevdiğim gibi kimseyi sevmedim. Sana yemin ederim. Kalbim her zaman sana aitti, Miles. Her zaman.”

Alnını benimkine dayadı ve derin bir nefes aldı. Sanki beni içine çekiyordu. "Seni çok özledim."

Tam olarak ne demek istediğini anladım. Ayrı kaldığımız süre beni neredeyse öldürmüştü. Az önce de söylemişti. Onsuz nasıl nefes alacağımı bilmiyordum. Ve sonunda yeniden yaşıyor olmak çok iyi hissettirdi.

Bölüm 42

Çarşamba

Bir dilim daha pizza aldım. Aslında ortada pek bir strateji yoktu. Liza planı birkaç kez gözden geçirmişti zaten. Her şeyi halletmiştik. Şimdi sadece garip bir grup buluşması geçiriyorduk. Ya da daha doğrusu, V'nin sorgulanmasıyla. Hızlı sorular bitmek bilmez gibiydi.

Eli ve Liza'ya şöyle bir baktım. Çok samimi görünüyorlardı. Eli'nin kolu Liza'nın sandalyesinin arkasına uzanmıştı. Ona dokunmuyordu ama belli ki artık bir çift olmuşlardı. Onun adına mutluydum. İkisi adına da.

Patrick ve Kins, onları en son gördüğümde daha mutlu görünüyordu. Gerçi, onları en son gördüğümde kavga ediyorlardı, yani her şey daha iyi olurdu. Kolunu sıkıca Kins'in omzuna dolamıştı ve Miles'a ters ters bakıyordu. Sanırım geçen dönem Kins'in Miles'a olan aşkının farkındaydı.

Ve sonra Miles ve ben vardık. Miles ve ben. Kendi kendime gülümsedim. Bizim bir "biz" olmamız için bir ömür beklemiştim.

"Peki neden V adını kullandın?" diye sordu Patrick, içeceğinden bir yudum daha alırken.

Miles, "V harfi bir okun ucuna benziyor," dedi.

"Tamam aşkım..."

"Dövmenizi beğendiniz mi?" diye sordu Kins.

Patrick ona baktı.

Omzuna hafifçe vurdu. "Az önce tişörtsüz dolaşıyordu. Ona bakmaya falan niyetim yoktu."

"Evet, dövmem gibi." Miles çok rahatsız görünüyordu. Akşam yemeğinden birkaç kez kaçmaya çalışmıştı. Nedenini anlıyordum. Ne kadar

çok soru sorarlarsa, ben de o kadar rahatsız oluyordum.

"Ok gibi ve dövmen gibi," dedi Patrick. "Peki bunun ne anlamı var?"

Miles bana baktı. "Okun kendisi önemli değil. Önemli olan temsil ettiği takımyıldız. Yay takımyıldızı."

Kalbim eridi.

Eli, "Summer da eskiden ok şeklinde bir kolye takardı," dedi.

Eskiden öyleydi. Miles bana gülümsedi. Gözlerinde öfke yoktu. Az önceki konuşmamız gerçekten işe yaramıştı. Doğruydı, Eli ile birlikteyken onu takmayı bırakmıştım. Ama şimdi tekrar takıyordum. Ait olduğu yere, kalbimin hemen yanına geri dönmüştü.

Onu tişörtümün altından çıkardım. Artık saklamanın bir anlamı yoktu. "Küçükken, geceleri Miles'ın ağaç evine gizlice gidip yıldızlara bakardım. Bana tüm takımyıldızları öğretti. Yay takımyıldızı en sevdiğimdi. Çok küçük olduğu için bulması zordu. Gerçekten görebilmek için çok aramanız gerekiyordu." Parmaklarımı kolyenin üzerinde gezdirdim. "Ok da bana aşk tanrısının okunu hatırlatıyordu. Ona delicesine aşıktım ve her zaman o okun onu vurmasını umdum." Kolyeyi yerine geri bıraktım.

"Bu doğru mu?" diye sordu Miles.

Başımı salladım.

"Çok tatlısınız," dedi Kins. "Tanrım, siz ikiniz gelmiş geçmiş en sevimli çiftsiniz. Demek bunca zamandır birbirinizi seviyordunuz? Onu hatırlamak için mi kolye aldınız?"

"Hayır, onu bana ilk el ele tutuştuğumuz gece verdi." Anı buruktu. Mutlak yıkımdan önceki mutluluk. Bütün dünyam birkaç dakika içinde altüst olmuştu. Polis arabasından gökyüzünün mavi ve kırmızıya büründüğünü hâlâ görebiliyordum.

Miles masanın altında elimi tuttu. Sanki içimden geçenleri duyabiliyordu. Tıpkı küçükken olduğu gibi. Elimi sıktı ve acımı emmeye

çalıştı.

Kins, "Çocukluk aşklarından daha romantik bir şey yok," dedi.

Patrick omzunu sıktı. "Peki ya üniversite aşkları?"

"Yoksa gizli kahramanlar ekibinin sevgilileri mi?" Liza, Eli'ye baktı.

Eli güldü. "Bu arada, seni ifşa ettiğim için özür dilerim dostum. Kırgınlık yok, değil mi?" Elini Miles'a uzattı.

Miles gözlerini hafifçe kısarak, "Özür dilemek istediğin başka bir şey yok mu?" diye sordu.

"Miles," dedim. "Önemli değil."

"Hayır, haklı," dedi Eli. "Summer'ı senden çalmaya çalıştığım için özür dilerim. Gerçekten. Kim olduğunu biliyordum ve dürüst olmak gerekirse, onun hala sana aşık olduğunu da biliyordum ve yine de müdahale etmeye devam ettim. İkiniz birlikte olmanız için yaratılmıştınız. Ciddi söylüyorum." Elini tekrar uzattı.

Miles onu salladı.

"Üstelik sonunda gözlerimi açtım ve eksik olan şeyin tam önümde olduğunu fark ettim." Liza'ya baktı ve Liza'nın yüzü kıpkırmızı oldu.

Liza, "Başka bir sorum daha var," dedi.

Miles iç çekti. "Bu gece için yeterince soruya cevap vermedim mi zaten?"

Güldü. "Kötü bir şey değil. Sadece bandajlarınızı yakın zamanda değiştirdiniz mi diye merak ediyordum? Az önce oldukça... şey... kanlı görünüyorlardı. Yarın size gerçekten ihtiyacımız var ve..."

"İyiym. Ama yarından bahsetmişken, Patrick ve Kins'i bilgilendirmemiz gerekiyor." Onlara döndü. "Kins, geçen sabah otelde kazara bir ateş açıldığını duydum. Sana ve Patrick'e öğretebilirim..."

"Sevgilim, silah mı ateşledin?" diye sordu Patrick.

Omuz silkti. "Dün gerçekten harika bir iş çıkardık, değil mi Liza?" Elini havaya kaldırarak beşlik çakmak istedi.

"Elbette yaptık, sürtük." Liza eline vurdu.

Kins ona öylece baktı. "Bana neden öyle sesleniyorsun? Aylardır Patrick'le çıkıyorum. Ben..."

"Çünkü biz arkadaşız. Arkadaşlar böyle yapar."

Eli, Liza'nın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Liza başını salladı. "Pekala, anlaşılan bazı arkadaşlar herkesin onayını aldıktan sonra bunu yapıyorlar. Bunu daha sonra konuşuruz. Önce biraz antrenman yapmamız gerekiyor." Ellerini birbirine sürdü.

"Miles, istersen onlara gösterebilirim," dedi Eli. "Dün epey yaralandığımı duydum."

Miles ona baktı. "İyiyim. Sen daha yeni hastaneden çıktın. Ben hallederim."

"Gerçekten, yapabilirim..."

"Ben yaparım," dedim ve ayağa kalktım. "İkinizin de dinlenmeye ihtiyacı var." Onlara en son silahı elime aldığımda donup kaldığımı söylemedim. Don'u vurma fırsatım olmuştu ama ıskalayacağımdan endişelenmiştim. En azından kendime böyle söylemiştim. Ama endişem bundan daha fazlasıydı. Ya önemli anda tetiği çekemezsem?

Dün sabah otelde bir fırsatım daha oldu. Kırdığım şişeyi bulamadım ama odada bir sürü şey vardı. Hatta bir lamba alıp kafasına vurabilirdim. Ya da boğabilirdim. Ama kaçtım. Hep kaçmayı tercih ediyordum sanki.

Silahlardan birini aldım ve kurdum. Artık kaçmaktan bıkmıştım. Yarın buna bir son verecektim. Hedefe nişan aldım ve tetiği çektim.

Bölüm 43

Çarşamba

Miles'ın odasına girdiğimde uyuyor olmasını bekliyordum. Ama masasında oturmuş bir kağıt okuyordu. Beni görünce kağıdı tekrar zarfın içine koydu.

"Bu neydi?" diye sordum.

"Önemli bir şey değil." Kağıdı masasına fırlattı ve ayağa kalktı.

Yanıma doğru yürürken sanki rüyadaymışım gibi hissettim. Ve eğer rüyadaysam, asla uyanmak istemezdim.

Elini yanağıma koydu. "Sen ortadan kaybolduğundan beri, aklımda aşkın acıyla eş anlamlı olduğu fikri vardı. Ama artık acı çekmeyi bırakacağız. Gerçekte ne olduğunu nihayet deneyimleyeceğiz."

Ben de eskiden aynı şeyi düşünürdüm. Aşkın sadece acı çekmek için uydurulmuş hasta bir bahane olduğunu sanırdım. "Sana söyleyemediğim o kadar çok şey var ki." Koyu kahverengi gözlerine baktım ve tüm düşüncelerim kayboldu. "Yıldızlara bakarak, seni sevdiğimi bilmeni dilediğim o kadar çok gece uykusuz kaldım."

"Biliyordum." Gülümsedi. "Küçükken bana aşık olmasaydın bu kadar sinir bozucu olmazdın."

Güldüm. "Ne kadar da kendini beğenmişsin..."

Dudakları benimkine yapıştı, beni susturdu. Ona teslim oldum. Her şeye bağımlıydım. Kokusuna, görüntüsüne, tadına, dokunuşuna ve sesine.

"Sinir bozucu." Dudakları boynuma doğru inerken sesi alçaktı. "Nazik." Boynumun yanını öptü. "Hayal kırıklığı yaratıcı."

Güldüm.

"Zeki." Öpücükleri köprücük kemiğimden aşağı doğru indi. "Sinir bozucu."

"Miles!"

"Komik." Omuzumdaki kazağı itti ve öptü. "Ve çok güzel. Çok mükemmel."

"Bu, iyi ve kötü şeylerin bir listesi idi. Açıkçası ben kusursuz değilim."

"Hayır, hepsi iyi şeylerdi." Eli kazağımın etek ucunun altına kaydı ve başparmağıyla karnımdaki yara izini takip etti. "Her zerren mükemmel."

Evet, ilk seferinde söyleyemediğimiz her şeyi söyleme fırsatı bulduk. Ama onun bunu söylemesi, bilmem gereken her şeydi. Beni, tüm yaralarımınla birlikte kabul etti. Hayır, sadece kabul etmedi. Yaralarımın rağmen beni sevdi. Yaralarım yüzünden beni sevdi.

"Sadece kendini beğenmiş değilsin," dedim. "Çok kötü bir çocuktun." Güldü.

"Ama tatlısın. Güçlüsün. Kendine güveniyorsun. İnatçısın. Ve inanılmaz derecede seksisin. Eskiden senin prensim olduğunu düşünürdüm. Parlak zırhlı şövalyem. Benim için orada olmadığın için kendini yıprattığını biliyorum. Ama sanırım ben hiçbir zaman prenses olmaya yazgılı değildim. Ben de bir süper kahraman olmak için doğmuşum."

"Sen benden çok daha iyi bir süper kahramansın. Deri ve tayt sana gerçekten yakışır."

"Bunu bilmiyorum. Deri sana yakışabilir."

"Daha 24 saat bile geçmeden tekrar bir araya geldik ve sen beni değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır." Uzandım ve onun sık sık yaptığı gibi parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim." Elim ensesinde durdu. "Sana ne kadar acı verdiğimi değiştirmek dışında."

“Keşke kalbin hiç kırılmasaydı.” Eli hâlâ karnımın üzerindeydi. “Keşke sana hiç dokunmasaydı. Keşke acını dindirebilseydim.”

"Beni yeniden bütün hissettiren tek kişi sensin." Eskiden onun süper gücünün acımı dindirmek olduğunu düşünürdüm.

Eli gömleğimin içinde daha da yukarı kaydı ve kaburgalarımda durdu. Sanki beni baştan çıkarmak için izin bekliyordu.

Ve içimi ısıtan bir farkındalığa vardım. Beni asla istediğimden daha ileriye itmeyen tek kişi oydu. Hiçbir zaman. Ağaç evinde ilk elini ben tutmuştum. Çatı katında küçükken ilk öpücüğü ben vermiştim. V yaşındayken ilk öpücüğü ben vermiştim. Aramızdaki mesafeyi her zaman ben kapatmıştım. Bana herkesten daha çok saygı duyuyordu. Bana saygı duyması, onun en çekici özelliklerinden biriydi.

Yutkundum ve ona baktım. "Yurt binamızın çatısında olduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Bir geceliğine beni seviyormuş gibi yapmanı istemiştin. Çünkü sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum."

"Ve sana seninle rol yapmama gerek olmadığını söylemiştim. Senin olduğunu biliyordum, Summer. Her zaman senin olduğunu biliyordum."

Başımı salladım. "Ama bu sefer gerçek olduğunu bileceğim."

“Maske yok.” Kalçalarımın tuttu ve bacaklarımı beline doladı. “Sahte isim yok.” Beni yatağına indirdi. “Yalan yok. Bunun gerçek olduğuna söz veriyorum.”

Eşofman altının belini kavrayıp aşağı doğru ittim, iç çamaşırını da indirdim. Belki de aradaki mesafeyi hep kapatıyordum ama o da belli ki hep bunu istiyordu. Ona tekrar baktığımda, kaşını kaldırdı ve muhtemelen hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Bir sonraki saniyede içimde olmazsa içten içe patlayacakmışım gibi hissettim. Kazakımı çıkardım, taytımı ve iç çamaşırımı da çıkardım.

"Görünüşe göre ön sevişme de yokmuş," dedi.

Güldüm. "Seni çok uzun zamandır bekliyordum. Bizi çok uzun zamandır bekliyordum."

Üzerime, yatağa tırmandı ve bacaklarımı yavaşça daha da araladı. "Ve sonunda zamanlama tam da doğru oldu."

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama o içime girerken kelimelerim anlaşılma bir karmaşaya dönüştü. Tam da olması gerektiği gibi.

"Seni seviyorum, Summer."

"Tanrım, Miles!" Onu kendime daha da yaklaştırdım. Bunun onu da sevdiğim anlamına geldiğini anlamasını umdum.

Vücutlarımız daha mükemmel bir şekilde hizalanamayacak kadar yakına geldi ve beni kendine daha da yaklaştırdı.

Acımı dindirdi. Bana ihtiyacım olan her şeyi verdi. Baştan ayağa kadar gerçekten sevildiğimi hissettim.

Tekrar.

Ve yine.

Ve bu, kollarında bayılana kadar, hayatımda hiç olmadığı kadar geniş bir gülümsemeyle devam etti.

Bölüm 44

Perşembe

"Buraya gelmeleri hiç uzun sürmeyecek." Miles'ın sesi kulağımda yankılandı. "Ve dikkat dağıtma işlemini başlattığınız anda paket teslim edilecek."

Cevap vermedim. Planı biliyordum. Bunu defalarca konuşmuştuk.

"Summer, her şeyi baştan sona izleyeceğim. Hepimiz izleyeceğiz. Kötü bir şey olmayacak."

Sesi sakinleştiriciydi ama düşüncelerim bütün gün savaş halindeydi. Kötü bir şey olmayacaktı. Ama olabilirdi. Plana sadık kalıp kalamayacağımdan emin değildim. Eğer kalırsam kendimle nasıl yaşayabileceğimden de emin değildim. Don toprağın altında olmayı hak ediyordu, parmaklıklar ardında değil. Bu adalet değildi.

Miles, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, "Plana sadık kal," dedi.

Kulaklığımı elime aldım. "Yapacağım." Ama aklımda iki plan vardı ve kendi planımın daha iyi olduğunu düşünüyordum. Miles, Don'un ölmesini istediğimi biliyordu. Eli biliyordu. Liza biliyordu. Onların da bir B planı olmasından endişeleniyordum. Don'u öldürmemi engelleyecek bir önlem. Eğer bunu yapacaksam, hızlı olmalıydım.

Ama her halükarda onun evine girmem gerekiyordu. Planın bu kısmıyla ilgili bir sorunum yoktu. Don bana zarar vermekten hoşlanıyordu. Kendisi sebep olurken benim zayıf düşmemi görmekten hoşlanıyordu. Ama başkalarının bana zarar vermesinden hoşlanmıyordu.

Miles'ın kapüşonlu kazağını elimde sıkıca tuttum ve annemi son görüşümü düşündüm. Vedalaşmış ve ona tarihin en kısa sarılmasını

vermiştim. Ona onu sevdiğimi söylemeliydim. Babamın onunla birlikte evden çıkmadan önce saçlarını nasıl okşadığını düşündüm. Kapıyı kapattıklarında "nihayet" diye düşünmüştüm. Nihayet. Gözlerim yaşlarla doldu.

Cenazelerinde bulunmayı düşündüm. Büyükannemin hüznle kırışmış yüzünü düşündüm. Onun evinin nihayet benim de evim olmaya başladığını hissettiğim bir anda onu kaybetmeyi düşündüm. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzöldü.

Birlikte yaşadığım koruyucu aileleri düşündüm. Don'un bana dokunmasını düşündüm. Ve Miles'ın mektuplarının kesilmesini. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Bebeğimin hayatının parmaklarımın arasından kayıp gitmesini düşündüm. Ve kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Gözlerimden yaşlar süzöldü.

Burnumun ucuna bir kar tanesi düştü. Gökyüzüne baktım. Bir işaret gibiydi. Ölülerden bir öpücük. 16 yaşındayken, yaşama sebebim olan son şey de karda elimden alınmıştı. Karda gördüğüm kanı hatırladım. Beni rahatsız ediyordu. Karnıma dokundum. Lanet olsun, B planına geçecektim.

Don'un malikanesinin merdivenlerinden yukarı çıktım. Beni götürdüğü her yerde berbat yerlerde yaşamıştık. Ama artık o bir suçlu değildi. New York şehrinin kurtarıcısıydı. Çok fazla yalan. Ellerinde çok fazla kan.

Kapıyı çalmaya bile fırsat bulamadan kapı açıldı. İki adamı karşımda duruyordu. Birini tanıdım. Daha önce de evimize gelmişti. Çığlıklarımı duymazdan gelmişti. Elimle yumruk yaptım. Onu da öldürecektim.

“Don nerede? Ben... ona ihtiyacım var.” Acınacak halde görünmeye çalıştım. Kolaydı. Hayatım boyunca hep acınacak haldeydim. Gözyaşlarımı siliyormuş gibi yaptım, oysa aslında doğmamış çocuğumu düşünüp duruyordum ki gözyaşlarım akmaya devam etsin. Ve Miles'la birlikte istediğim geleceğı benden nasıl çaldığını düşündüm. Her zaman etrafımızda

çocuklar olduğunu hayal etmişim. Benden alınan ailenin yerini alacak bir aile.

Tanıdığım adam, "Üzerini arayın," dedi.

Ellerini kollarım boyunca, gövdem boyunca, bacaklarım boyunca gezdirdiğinde çenemi sıktım. Alev alev yanıyordum. Don'un bana dokunuşunu, ardında bıraktığı morlukları hatırladım. Gözlerimden, ellerini bana ilk koyduğu zamanki gibi gözyaşları aktı. Zayıflığımı için ağladım.

"Seni henüz beklemiyordu," dedi tanıdığım adam.

Bu planın en riskli kısmı buydu. Julie'nin yardım çağrısını bekleyebilirdik. Ama Don'un istediği buydu. Kontrolün bizde olmasının daha iyi olacağını düşündük. Sürpriz unsuru hafife alınmıştı. Ayrıca, Julie zaten Bay Crawford'u bir tuzağa düşürmüştü ve ben Don'un oyununa gelmekten bıkmıştım. Ve gecenin çökmesini bekleyemezdim. Bir saniye daha bekleyemezdim.

"Lütfen gidip onu getirir misin?" Gözyaşlarımı siliyormuş gibi tekrar yaptım. "Lütfen."

Dışarı çıktı, ceketimin yakasını kavradı ve beni eve çekti. Böylesine kötü bir adam için ne kadar da görkemli bir giriş holü. Altın işlemeler. Aynalar ve camlar. Gösterişli bir otel lobisine benziyordu. Derin bir nefes aldım. Dikkat dağıtma işini başlatma zamanı gelmişti.

"Bana dokunma!" diye bağırdım. Ellerini itmeye çalıştım. "Don! Don!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. "Bana dokunuyor!" Don'un daha fazla adamı ortaya çıktı. Kemerlerden, merdivenlerden, salondan geldiler.

Adam hemen ceketimi bıraktı. Şaşkın görünüyordu. "Sana dokunmadım," diye tısladı. "Seni içeriye kadar eşlik ettim."

Beni resmen sürükledin, seni pislik! "Don!" diye bağırdım. "Don!"

Birkaç tane daha adam geldi. Çoğunun bu kadar olduğunu tahmin ediyordum. Ama ben avaz avaz bağırmaya devam ettim.

Don merdivenlerin tepesinde belirdi.

“Don.” Sesim titredi. Ona ulaşmak için merdivenlerin dibine koştum. “Don, bana dokundu.” Yıllar önce orada oturup Don'un bana tecavüz etmesini dinleyen adama işaret ettim. Kahrolsun o adam.

Don parmaklarını şıklattı ve adama işaret etti.

Diğer iki adam kollarından birini tutup onu koridorda sürüklemeye başladılar. "Don, ona dokunmadım!" diye bağırdı ama sesi giderek azaldı.

Sonuçta onu öldürmeme gerek kalmadı. Ona yapacakları şey muhtemelen daha kötüydü.

"İyi misin?" diye sordu Don, alt basamaktan inerken.

Başımı salladım. "Kanunsuz adam. Ben... o denedi..." Elimle ağzımı kapattım ve başımı salladım.

“Ne yaptı?”

“Beni öldürmeye çalıştı. Onun hakkında haklıydın. Dediğin gibi bu şehri mahvediyor. Ben... ben işi bitirdim.” Miles’in kapüşonlusunu Don’un ellerine tutuşturdum.

Aşağıya baktı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Onu sen mi öldürdün?"

Böyle bir şey yapabileceğime çok şaşırmış görünüyordu. Hayatının şokunu yaşamak üzereydi.

“Yaptığım her şey için çok üzgünüm. Seni asla ihanet etmemeliydim. Çok üzgünüm.” Gözlerimden tekrar yaşlar akmaya başladı ve silahının nerede olduğunu görebilmek için aşağıya baktım. “Lütfen beni affet.” Silahını göremedim. Muhtemelen ceketi onu örtüyordu.

Miles kulağıma fısıldadı: "Paket teslim edildi. Harika gidiyorsun Summer. Sadece oyalamaya devam et. Her an gelebilirler."

“Geri döndün, tatlım. Önemli olan bu. Ve bu da oldukça güzel bir hediye oldu.” Kapüşonlu kazağı kaldırdı.

Başımı salladım. "Belki biraz... yalnız kalabilir miyiz?" Zamanım tükeniyordu.

Don başını merdivenlere doğru eğdi. Ama ben onunla hiçbir yere gitmek istemiyordum. Sadece şu aptal adamlarının gitmesi gerekiyordu ki bu işi bitirebileyim. Merdivenlerden yukarı çıkmak için dönmeden önce, kollarımı ona doladım.

Parfümünün kokusu midemi bulandırdı. Kollarımı ona daha sıkı sardım, onu kendime daha da yaklaştırdım. Kusmamaya çalıştım.

Ayak sesleri duydum. Başımın yan tarafını onun göğsüne yasladım ve odadan çıkan herkesi şöyle bir gördüm.

"Seni özledim." Sözlerim neredeyse fısıltı gibiydi, ellerimi ceketinin altına sokarken. Bileğimin kenarı silahına değdi. İşte bu.

"Biliyorum. Artık güvende olacaksın."

Güvende miyim? Benimle dalga mı geçiyordu? Onunla asla güvende olmamıştım. Silahını kaptım ve bir adım geri çekilerek önümde tuttum.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sözünü kestim.

"Sakın tek kelime etme, Don."

Konuşmak yerine gülümsedi. Bu nedense daha da kötüydü. Sanki benimle alay ediyordu.

"Kafanı uçurmadan önce sana söylemek istediğim bir sürü şey vardı. Ama aslında sadece birkaç sorum var."

"Yaz, ne yapıyorsun?" diye sordu Miles kulaklığıma.

Onu görmezden geldim. "Ailemi parçaladığın için herhangi bir pişmanlık duyuyor musun?" diye sordum. Çenemi sıktım.

Gülümsemeye devam etti ve başını salladı.

"Summer, silahı bırak!" diye bağırdı Miles.

Kulaklığımı kulağımdan çekip yere fırlattım. Bu sadece Don ile benim aramdaydı. Başka kimseyle değil. Silahı kaldırdım ve ondan bir adım daha

geri çekildim.

"Bana tecavüz ettiğin için mi?" diye sordum Don'a.

"Tatlım, bunu sen istedin." Gülümsemesi daha da genişledi. "Bir an bile istemediğini iddia etme."

O, şeytanın ta kendisiydi. Ne beklediğimden emin değildim. Damarlarındaki kanın saf kötülük olduğunu biliyordum. Parmağım tetiğe daha da sıkıca bastırıldı.

"Bu dansı zaten daha önce yaptık," dedi. "O zaman da tetiği çekemezsiniz, şimdi de çekemezsiniz. Silahı bırakın."

Bana sataşıyordu. Ama haklıydı, onu çoktan vurabilirdim. Neden tetiği çekemedim? Zamanım tükeniyordu.

"Zayıf." Bana acıyormuş gibi başını salladı. "Bütün aileniz zayıftı."

Silahı daha yukarı kaldırdım ve bir saniye nefesimi tuttum.

Zayıf. Sadece iki saniyeliğine.

Kelime üç saniye boyunca kafamda dönüp durdu.

Bundan daha yanlış bir şey olamazdı. Hem de dört saniyeliğine.

Ve yapmam gereken en güçlü şeyi yapmam gerektiğini biliyordum. Çünkü onun gibi olmayı reddettim. Beş saniyeliğine bile olsa.

Nefesimi verdim ve yavaşça silahı indirdim. "Yanılıyorsun, Don. Tanıyacağın en güçlü insan benim. Sekiz yaşındayken anne babamı kaybettim. Bir yıl sonra da büyükannemi. Bir koruyucu aileden diğerine gittim ve sürekli istenmediğim söylendi." Omuzlarımı silktim. "En iyi arkadaşımı benden uzak tutun. Doğmamış çocuğumu öldürdün." Sesimdeki çatlağı gizlemeye çalıştım. "Ve ben hala ayaktayım, aptal herif. Beni yıkmak için yaptığın her şeye rağmen buradayım. Ve sen benim zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?" Başımı salladım. "Beni hiç tanıımıyorsun."

Pencerelerden kırmızı ve mavi ışıklar gördüm.

Sonunda bitti. “Oyununuz bitti. FBI sizi tutuklamaya geliyor. Suçlarınızdan dolayı kimse sizi asla suçlayamaz. Bu yüzden ekibim ve ben size delil yerleştirdik.” Miles'ın elindeki kapüşonlu kazağına baktım. “Bu gece haberlerde herkes sizin New York şehrinin kanunsuz kahramanı olduğunuza inanacak. V bu şehri kurtarıyordu, yok etmiyordu. Sonunda iyi işler yaptığınız için parmaklıklar ardına gireceksiniz. Biraz ironik değil mi?”

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi ve kapüşonlu kazağını yere düşürdü. İlk defa gözlerinde korku olduğuna inandım.

“Gerçi, gerisi de gelecek,” dedim. “Uyuşturucular, cinayetler. Sonunda hepsinin bedelini ödeyeceksin. Biliyor musun, intikam almak istediğimi sanıyordum. Son nefesini görmeyi istediğimi sanıyordum. Ama beni nasıl yetiştirmeye çalışsan da, ben ailemin kızıyım. Ben nazikim. Ve iyiyim. Ve çok güçlüyüm.” Silahı yere bıraktım. “Aileme yaptıkların için, bana yaptıkların için adalet istiyorum. İntikam değil. Çünkü burada canavar ben değilim. Sensin.”

Bölüm 45

Perşembe

Sonunda her şey bitmişti. Taktik teçhizatlı adamlar, silahlarını doğrultmuş bir şekilde Don'un giriş holüne doluştular. Rahat bir nefes aldım. Ama bu uzun sürmedi.

Tek bir sorun vardı. Bütün silahları bana doğrultulmuştu. Ellerimi kaldırdım. "Ne yapıyorsunuz? Tutuklayın onu!" dedim ve Don'u işaret ettim. Ama kimse kıpırdamadı.

Eli neredeydi? Yutkundum. Bunlar polis memurlarıydı, FBI değil. Taktik teçhizatlarının göğüslerinde NYPD yazıyordu. FBI ajanlarının gelmesi gerekiyordu, bu adamların değil. Hepsi Don'un maaşlı elemanlarıydı.

Kulaklığımı düşürmüştüm. Bir şeyler ters gitmiş olmalıydı. Sonra polis kalabalığının arasında tanıdık bir yüz gördüm. Dedektif Lewis.

Don beni kaçırdıktan sonra polise gitmiştim ve uyandığımda tekrar yurt odamdaydım. Bay Crawford'a ulaşamıyordum. Kime güvenebileceğimi bilmiyordum. Dedektif Lewis ise bana deliymişim gibi hissettirdi. Sanki çok fazla içki içmiş aptal bir üniversite öğrencisiymişim gibi. Gerçek olduğunu sandığım her şeyden şüphe duymaya başlamıştım.

"Seni tekrar görmek güzel, Don," dedi Dedektif Lewis. İleri adım atıp elini sıktı. "FBI'ın, kanunsuzun burada bulunabileceğini düşündüğünü duyduk. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedik. Görünüşe göre doğru zamanda geldik."

Don'un gözlerindeki tüm korku kaybolmuştu. "Beni tuzağa düşürmeye çalıştı." Eğilip kapüşonlu kazağı aldı. "Gerçi kanunsuzunkiyle aynı renkte bir kapüşonlu giymem, beni mahkum etmek için yeterli bir kanıt olmazdı."

"Etrafta başka bir şey olup olmadığına bakmamızı ister misiniz?" diye sordu Dedektif Lewis.

Kahretsin. Ellerimi havada tuttum ve olabildiğince masum görünmeye çalıştım. Kapüşonlu sweatshirt asıl kanıt değildi. Gerçi, FBI geldiğinde Don'un elinde olsaydı güzel görünürdü.

"Tedbirli olmak pişman olmaktan iyidir," dedi Don.

"Onu duyduunuz çocuklar. Buranın her karışını kontrol edin. Evinizin boş olduğunu federal yetkililere bildireceğim, böylece gelmelerine gerek kalmayacak." Cep telefonunu kulağına götürmeden önce bana göz kırptı. "Seni tekrar görmek güzel, Sadie. Yoksa Summer mıydı?" Arkasını döndü ve telefonla konuşmaya başladı.

Siktir git. Öfkemi bastırmaya ve odaklanmaya çalıştım. Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Aşağı baktım ve silahın yerde, benden sadece bir karış uzakta olduğunu gördüm.

"Sakin aklından bile geçirme." Ben hareket etme fırsatı bulamadan Don onu kaptı. "Oyunu kazanmaktan bahsediyordun, değil mi? Görünüşe göre durum tersine döndü."

"Üzerimden inin!" diye bağırdı Liza yukarıdan. Yukarı baktığımda polislerden birinin onu merdivenlerden aşağı çektiğini gördüm. Onu yanıma itti. Aynı polis beni de yere itti.

"Öleceğiz, öleceğiz," diye tekrarladı Liza. "Beni öldüreceğini biliyordum. Biliyordum. Aman Tanrım."

Yukarı kattan silah sesleri geldi. Kırılan camların sesi etrafımda yankılandı. Daha fazla silah sesi. Evin bir yerinden akrabalarım çığlık attı.

Liza kolumu tuttu ve ağlamaya başladı.

Onu nasıl sakinleştireceğimi bilemedim. Bildiğim kadarıyla haklıydı. Tam da olmasını istemediğim şey buydu. "Don, bırak gitsinler," dedim. "İstedğin kişi benim. Lütfen arkadaşlarımı bırak."

Don önümde çömeldi ve silahı başımın yanına dayadı. "O burada, değil mi? Şu sinir bozucu kanunsuz?"

Bir polis memuru merdivenlerden düşüp yerde hareketsiz kaldı. Don ayağa kalktı. "Birisi onu bulsun!" diye bağırdı.

Üst kattan daha fazla silah sesi duyuldu.

Merdivenlerin tepesinde, omzunda Kins'i taşıyan bir polis memuru belirdi. Kins avaz avaz bağıırıyor ve Patrick'e uzanıyordu. Don'un adamlarından biri Patrick'in kollarını arkadan tutmuş, onu merdivenlerden aşağı sürüklüyordu. İkisi de Liza'nın yanına yere itildi.

Miles neredeydi? Bunu uzun süre merak etmeme gerek kalmadı. Bir polis memuru cesedini merdivenlerden aşağı sürüklüyordu. Her basamak Miles'ın kafasını sarsıyordu. Ama bunun dışında hareket etmiyordu.

Hayır. Onu daha yeni geri almıştım. Hayır!

Polis memuru Miles'ın cesedini merdivenlerin dibinde bir yığın halinde bıraktı.

"Demek uzak duramadığın çocuk bu mu?" diye sordu Don. "O mu? Gerçekten mi?" Miles'ın cesedinin yanına yürüdü. "Kapüşonunu unuttun, pislik herif." Üzerine fırlattı. "Suçların yüzünden hapse gireceğimi düşünüyorsan, çok yanılıyorsun." Bana bakmak için döndü. "Haklısın bebeğim, oyunu bitirme zamanı geldi." Başını salladı ve başımın arkasına bir silah dayandığını hissettim.

Don yanıma geri döndü. "Anneni öldürdüm çünkü haddini bilmiyordu. Sanırım bu aileden geliyor." Tekrar önümde çömeldi. "Hem görünüşün hem de aptallığınla kesinlikle annenin kızı gibisin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Cahilce sözleri bir cevabı hak etmiyordu. Üstelik haklıydı. Ben annemin kızıydım. Ve bundan son derece gurur duyuyordum. İkimizden birinin kim olduğunu bilmemesi, kendi bilinçsizliğinden kaynaklanıyordu.

Don çenemi eliyle kavradı. "İçindeki savaşı ruhuna ne oldu?" Son derece hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

İntikamım beni neredeyse tamamen yutacaktı. Neredeyse. "Senin gibi bir canavarın yansıması olarak ölmektense, Summer olarak ölmeyi tercih ederim."

Güldü ve elini indirdi. "İyi bak bakalım, tatlım. Ben senin asla olamayacağın her şeyim."

"Umarım öyledir."

Hayatında hiç bu kadar hayal kırıklığı yaratan bir şeye şahit olmamış gibi tekrar başını salladı.

Gülümsedim. Sonunda özgür hissettim.

Arkamdan bir çatırtı sesi geldi. Bir an kendi kafatasımın patladığını sandım. Ama silahın boynumun arkasından aşağı kaydığını hissettim. Bir çatırtı daha geldi ve tahta parçalarının kırılmasına benziyordu.

"Silahlarınızı bırakın!" diye bağırdı kalın bir ses. "Herkes yere yatsın!" Odaya taktik yelek giymiş daha fazla adam doldu. Ama bu sefer göğüslerinde FBI yazıyordu.

Don gözlerime baktı. Gülümsemesi kaybolmuştu. Silahını yanına indirdi.

Yüzündeki şok ifadesi, hayal kırıklığı ifadesinden bile daha tatmin ediciydi.

"Yere yat lan!" diye bağırdı adamlardan biri ve Don'un bacağının arkasına tekme attı. Don dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ bana bakıyordu.

Boynumun dibindeki silah çıkarıldı. Sonrasında ne olacağını beklemedim. Ayağa kalktım ve ellerimi havaya kaldırmamı söylediklerinde durmadım. Miles'in yanına koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Miles?" Elimi göğsünün ortasına koydum. "Miles?" Gözlerim yaşlarla doldu. Hayır. "Uyan. Lütfen uyan."

Hiç bir şey.

"Miles," diye hıçkırır hıçkırır konuştum. Söyleyemediğim daha çok şey vardı. "Uyanmalısın. Uyanmalısın." Başını ellerimin arasına aldım. "Daha önce yanılmıştım. Beni kurtardın." Alnımı onun alnına yasladım. "Beni kurtardın, Miles."

"Demek ki ben senin parlayan zırhlı şövalyenmişim?" Nefesi yanağıma sıcak bir şekilde değdi. Kollarımı ona doladığımda inledi.

"Evet." Boynunun yanından öptüm ve ona daha sıkı sarıldım.

"Onu sen öldürmedin," diye inledi.

Yüzünü görebilmek için geri çekildim.

Bana gülümsedi. "Onu sen öldürmedin."

Başımı salladım. "Hayatımı mahvetti. Ama artık kendimi mahvolmuş hissetmiyorum."

Anlamış gibi başını salladı. Umarım anlamıştır. Kendimi yeniden bütün hissetmemin tek sebebi oydu. Uzandı ve yüzümün yan tarafına dokundu. "Summer Brooks'un hâlâ bir yerlerde olduğunu biliyordum. Geri döndüğüne sevindim."

Başımı salladım ve gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin verdim. Derin bir nefes aldım ve hava birdenbire daha tatlı, taze bir bahar esintisi gibi kokmaya başladı. "Geri dönmek güzel."

"Bu benim değil," dedi Don. "Üzerinde parmak izi olup olmadığını kontrol et. Benim parmak izlerimden birini bile bulamazsın."

FBI ajanı, "100.000 dolar çalıntı paranız var," dedi ve V'nin yukarı kata yerleştirdiği spor çantasını kaldırdı. "Kontrol ettiğimiz ilk birkaç banknot, geçen yıl North Union banka soygununda çalınan paraya ait seri numaralarıyla eşleşiyor. Hepsinin de aynı olma ihtimali yüksek." Spor çantasının içinde bir şeyler aradı. "Hımm, bir de silah." Silahı kaldırdı ve inceledi. "Kayıt dışı olma ihtimali nedir?"

"Nereden bileyim ben?" diye öfkeyle söylendi Don. "Benim değil ki."

"Bence kurşunların geçen yılki Gavin Moore cinayetinde kullanılanlarla aynı olma ihtimali de aynı derecede yüksek."

Don ona dik dik baktı.

"Don Roberts, tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkınız var..."

Don'u kelepçelerken kelimelerin zihnimde kaybolmasına izin verdim. Bu daha önce de olmuştu. Ama o zaman kelepçeleyenler onun tarafında olan polislerdi. Bu sefer mi? İçimden bir ah çektim. Bu sefer gerçektir. Belki kimse onu anne babamın cinayetiyle ilişkilendiremezdi. Ama her halükarda idam cezasına çarptırılacaktı. Ya bu? Yavaşça nefesimi verdim. Bu adaletti.

Don, tıpkı geçen sefer götürüldüğünde olduğu gibi bana dik dik baktı. Gözlerinde her şeyin bitmediğine dair bir söz vardı. Beni bulup öldürecekti. Ama bu sefer korkmuyordum. Tehditleri artık boştu. Sadece hapisten çıkamayacak olmakla kalmadı, çıksa bile onu alt edebilecek kadar güçlüydüm.

Ardından Julie ve nişanlısının evden dışarı itildiğini izledim. Babamın hâlâ hayatta olduğuna inanmasam da, Jacob'ı görmek yine de zordu. İçimden bir ses, resimdeki adamın babam olduğuna, onun olmadığına inanmak istiyordu.

"Yaralarınızın ne kadar kötü olduğunu kontrol etmemiz gerekiyor, tamam mı?" diye sordu bir acil tıp teknisyeni yanımıza çömelerek.

Onun Miles'in tişörtünü çıkardığını izledim.

Kurşun geçirmez yeleğini görünce, "Şanslıydın ki böyle bir şey giyiyordun," dedi. "Yoksa şu an konuşuyor olmazdık."

"Aslında iyiyim," dedi Miles. "Sadece bayıldım. Birisi kafamın arkasına vurdu."

"Pekala, bakalım." Küçük bir el feneri çıkardı. "Işığı takip et lütfen." Gözlerini izledi. "Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin. Seni hastaneye götürmeliyiz."

İkimiz de Miles'ın ayağa kalkmasına yardım ettik. Arkadaşlarıma şöyle bir baktım. Eli'nin içeri girdiğini bile görmemiştim ama Liza'nın koluna girmiş orada duruyordu. FBI'ın taktik yeleklerinden birini giymişti. Herkes iyi görünüyordu. Kins dehşete düşmüş görünüyordu ama en azından hala sağlıklıydı.

"Hemen geri döneceğim, tamam mı?" dedim.

Miles başını salladı.

Yanlarına gidip Eli'ye gülümsedim. "Gelmeyeceğini sanıyordum."

"Size adaletin sağlanmasında yardım edeceğime söz vermiştim."

Gülümsedi. "Hiçbir şey beni onları buraya getirmekten alıkoyamazdı, özellikle de bir sürü yalancı polisi."

Güldüm. "Peki, hepiniz iyisiniz değil mi?"

"İyiyiz," dedi Liza. "Git. Sana ihtiyacı var." Miles'a başıyla işaret etti.

Omzumu çevirip baktım. Birisiyle sedyeye binme konusunda tartışıyordu.

"Bay Crawford'dan herhangi bir iz var mıydı?" diye sordum.

Eli başını salladı.

Zorlukla yutkundum. "Beni gelişmelerden haberdar et, tamam mı?"

Miles'ı sedyeyle götüren sağlık görevlisinin peşinden koştum.

Bölüm 46

Cuma

Yavaşça gözlerimi açtım ve hastane odasına süzülen ışığa doğru göz kırptım. Miles'in yanında yatıyordum. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişti ve onu gece boyunca gözlem altında tutmakta ısrar ettiler. Ayrıca yan tarafındaki dikişleri de yeniden diktiler. Yaralanmayla ilgili hiçbir soru sormamaları da rahatlatıcıydı.

Sanki FBI bizi bütün gece sorgulamış gibiydi. Ama hikayemi anlatmaktan rahatsız olmadım. Sanki bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmayacakmışım gibi geldi. Ve her şeyi geride bırakmaktan memnundum. Artık yoluma devam etme zamanı gelmişti. Geleceğim yanı başımdaydı. Oraya karanlık getirmek istemiyordum.

Doğrulup gerindim. İşte o zaman Bay Crawford'ın sandalyelerden birinde öne doğru yığılmış uyuduğunu gördüm. Gözlerinden biri morarmıştı ama onun dışında iyi görünüyordu. Dikkatlice Miles'in kollarından sıyrılıp Bay Crawford'ın yanına oturdum.

“Bay Crawford,” diye fısıldadım ve koluna hafifçe dokundum. “İyi olduğunuza çok sevindim.”

Gözlerini açtığı anda, bir an için gözleri vahşi bir ifade aldı. Ama sonra dikkatini bana verdi ve gülümsedi.

"Teşekkür ederim." Kolunu sıktım. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim."

Başını salladı. "Geriye dönebilseydim, birkaç şeyi farklı yapardım. Sadece şunu bil ki, gerçeği bilmeni istedim ama sonunda güvende

olduğunda sana bunu anlatacak kadar uzun süre yaşayacağımı düşünmedim."

"Ne zaman konuşsak, her şey yolunda giderse beni bir daha asla görmeyeceğini söyledin," dedim. Ailemin adaletini sağlamak için ölmeye bile razıydı. "Ben de senin benden nefret ettiğini sanıyordum."

Güldü. "Hayır. Bütün bunları kendi başıma bitirmeye çalıştım. Yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmedim. Meğerse bir ekip, tek başına çalışmaktan çok daha iyiymiş."

"Evet, kesinlikle öyle."

"Madem öyle, hepsi bekleme odasında. Benim de gitmem gerekiyor." Ayağa kalktı.

"Burada kalmayacak mısın?"

Gülümsedi. "Yıllar önce kendimin de parçası olduğu bir yanlış düzeltmek için çok zaman harcadım."

"Bunların hiçbirinde senin suçun yoktu."

"Annenin beni seçmesi her şeyin başlangıcıydı."

Başımı salladım. "Senin suçun değildi," dedim tekrar.

Omzuma hafifçe vurdu. "Ne olursa olsun, sonunda özgür hissediyorum. Sen de öyle hissetmelisin. Git hayatını yaşa, Summer." Gülümsedi. "Bu sözleri sana söylemeyi çok uzun zamandır bekliyordum."

"Seni bir daha görebilecek miyim?"

"Size ilk verdiğim numara cep telefonuma ait. Kısa süre içinde tekrar çalışır hale gelir. Ama yapmam gereken son bir şey daha var. Ondan sonra bana ihtiyacınız olacağını sanmıyorum." Göz kırptı ve ne demek istediğini sormama fırsat vermeden odadan çıktı. Ve garip bir şekilde onun benim koruyucu meleğim olduğunu hissettim.

Liza, kapı daha kapanmadan odaya koşarak girdi. "Akşam haberlerine çıkmadık ama sabah haberlerine çıktık." Kumandayı kaptı ve televizyonu

açtı. “Nasılsınız?” diye sordu ama gözleri televizyon ekranına kilitlenmişti.
"İyiyiz," dedi Miles.

Arkamı döndüm ve ona gülümsedim. Haber bültenini umursamıyordum. Bay Crawford her şeyi doğru söylemişti. Sonunda özgürdüm.

Kins, Patrick ve Eli'nin hepsi yüzlerinde gülümsemeyle odaya girdiler.

“Şimdi ne olacak, Summer?” diye sordu Kins ve Miles’ın yatağının kenarına oturdu. “Gelecek dönem derslere yeniden kayıt yaptırarak mısınız?” Çok umutlu görünüyordu.

Ona evet demek istedim. Her şeyin normale döneceğini söylemek istedim. Ama önce yapmam gereken bazı şeyler vardı. Miles'ın yanına geri yürüdüm ve elini tuttum. "Tek düşündüğüm şey eve gitmek."

Elimi sıktı. "Gerisini de hallederiz."

En sevdiğim anılarımın çoğunun nerede oluştuğunu görmek istiyordum. Ve cenaze gününden beri anne babamın gömüldüğü mezarlığa hiç gitmemiştim. Büyükannem her zaman çok uzak bir yolculuk olduğunu söylerdi. Ama aslında, onun için çok acı verici olduğunu biliyordum. Benim için de acı verici olacaktı, ama bunu yapmam gerekiyordu. Ve Miles'ın anne babasını tekrar görmek gerçekten istiyordum. Onlar her zaman benim için aile gibiydiler. Ve beni bulmaya çalıştıkları için onlara teşekkür etmem gerekiyordu.

"Geri döneceğini düşünüyor musun?" diye sordu Liza.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, New York'tan nefret ediyorum."

Hepsi güldü.

Belki bir gün geri dönerdim. Miles'la konuşacak çok şeyimiz vardı. Bundan sonra kararlarımızı birlikte vermemizi istiyordum. Ama o, Eastern Üniversitesi'nden lisans diplomasını alma sürecinin yarısından fazlasını tamamlamıştı. Elbette sonbaharda geri dönmek isteyecekti. Bana yardım

etmek için bir dönem ara vermeseydi, okulunu bitirmeye daha da yakın olurdu.

"Sizi çok özleyeceğiz," dedi Kins ve kollarını bana doladı. "İkinizi de."

"Hepimiz seni çok özleyeceğiz," dedi Liza ve kucaklaşmaya katıldı.

"Ben de sizi özleyeceğim." Ve gerçekten de özleyecektim. Hayatımın büyük bir bölümünde kendimi çok yalnız hissetmiştim. Ama şimdi? Hayatım sevdiğim insanlarla doluydu.

Vedalar zordu. Ama söyleme fırsatım olduğunda daha kolaydı. Bu son gibi gelmiyordu. Onları kaybetmiyordum.

Bölüm 47

Cuma

Uçaktan inerken, "Ya beni hatırlamazlarsa?" diye sordum.

Miles elimi sıktı. "Seni hatırlayacaklar. Ben senden bahsetmeyi hiç bırakmadım."

"Ya benden nefret ederlerse? Sen benden nefret ettin. Sana çok acı çektirdim. Elbette seni incittiğim için benden nefret edecekler."

"Sanırım anne babam kimseye nasıl kin besleyeceklerini bilmiyorlar. Üstelik seni ne kadar çok sevdiğimi de biliyorlar. Ve onlar da seni her zaman sevdiler."

"Belki de en azından bir otel odası ayırtmalıyım. Muhtemelen evlerinde kalmamı istemezler. Tanrım, onlara geleceğimi söylemeliydik. En azından beni bulduğunu söylemeliydin. Annene kalp krizi geçirteceksin."

Güldü. "Yaz, saçmalıyorsun. Bu harika bir sürpriz olacak."

"Peki ya şöyle olsaydı..."

Onları görünce sözlerim boğazımda düğümlendi. Bay Young elinde "Eve hoş geldin, Miles" yazan bir tabela ile orada duruyordu.

Eve hoş geldin. Bu iki kelime kalbimi coşturdu. Tabelada adım yazmıyordu. Geleceğimi bilmiyorlardı. Hatta hayatta olduğumu bile bilmiyorlardı. Ama yine de beni karşıladıklarını hissettim.

Bayan Young nefesini tuttu ve elini ağzına götürdü. Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

"Yaz mı?" Bay Young'un sesi çok uzaktan geliyordu, sanki gerçekten burada olduğuma inanamıyormuş gibiydi.

Bayan Young koşarak yanıma geldiğinde ve kollarını bana doladığında, benim de gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissettim.

“Ah, tatlım. İyisin. İyisin, değil mi?” Geri çekildi ve elleriyle yüzümü kavradı. “İyi misin?” Ağlamaya devam etti.

"İyiyim, Bayan Young."

Yüzümü ellerinin arasına alarak başını salladı. "Seni bir daha göreceğimizi hiç düşünmemiştim. Aman Tanrım, ne kadar da büyümüşsün." Yanaklarımı okşadı. "Çok güzel bir kadınsın." Sanki daha da şiddetli ağlayacakmış gibiydi.

“Seni çok özledik, Summer,” dedi Bay Young. Beni Bayan Young'dan alıp öylesine sıkıca sarıldı ki neredeyse canım acıdı. Ama hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim.

Miles gülerek, "Ben de buradayım," dedi.

Geri çekildim ve Miles kolunu belime doladı.

Bayan Young'ın gözleri parladı. Elini göğsüne koydu. "Ve siz ikiniz birlikte misiniz? Evet?" Cevap beklemesine bile gerek yokmuş gibi başını salladı.

Miles'a baktım. "Onsuz hayatımı hayal edemiyorum."

Bayan Young tekrar hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Anne, ağlamayı kes."

“Yapamam.” Yüzünü yelpazeledi. “Onu bulduğunu bize söylemedin. Neden söylemedin? Summer, o seni düşünmeyi hiç bırakmadı. Seni sekiz yaşından beri seviyor, değil mi?”

Bay Young güldü. "Şimdi de oğlumuzu utandırmaya çalışıyorsun." Karısının koluna sarılıp omuzlarını sıktı. "Hadi eve gidelim, tamam mı?"

Ev. Eski evimi görmekten korkuyordum. Yüzeye çıkaracağı anılardan korkuyordum.

Miles kulağıma fısıldadı: "Bunu başaracaksın."

Ona baktım. Bana her zaman ihtiyacım olduğunu nasıl bildiğini bilmiyordum. Ama kendimi çok şanslı hissediyordum.

Havaalanından çıktığımızda kar yağıyordu. Kokuyu içime çektim. New York'taki kardan farklıydı. Burası evim gibi kokuyordu. Miles'ın yanına arabanın arka koltuğuna yerleşirken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim.

Ve bir şekilde yaşadıklarım ile ilgili çok kısa bir hikaye anlatırken gülümsemeye devam ettim. Anlatmayı bitirmiştım. Acıyı da bitirmiştım. Telefonu tekrar titrerken Miles'a baktım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Telefonuna bir saniye baktıktan sonra cebine geri koydu. "Evet, her şey harika." Bana gülümsedi. "Baba, bir sonraki sağa döner misin?"

Babası sinyal verdi. "Bir yerde duracak mıyız?"

Miles bana dik dik baktı. "Mezarlık aslında eve dönüş yolunda, Summer. Ziyaret etmek istediğini söylemiştin."

Anne ve babasını görmek çok iç açıcıydı. Bugün sadece onlarla görüşmeyi ve zor konuları yarına bırakmayı planlamıştım. Ama belki de şimdi, gülümsediğim bir anda yapmak daha iyiydi. Eski evimi görmeden önce. Anılar yüzeye çıkmadan önce.

Ön koltuğa döndüm. "Sakıncası yoksa, Bay Young?"

Beni görmek için dikiz aynasından baktı. "Elbette." Sağa döndü ve birkaç dakika içinde mezarlığın önüne geldi.

Bunu yapmam gerekiyordu ama araba kapısını açarken elim titremeye başlamadı.

"Benim de seninle gelmemi ister misin?" diye sordu Miles.

"Hayır." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bunu kendi başıma yapmalıyım." Fikrimi değiştirmeden önce arabadan indim.

Buraya sadece bir kez gelmiş olmama rağmen, ayaklarım o yolu hatırlıyor. Mezar taşlarının arasından kıvrılarak ilerlerken yumuşak karda ayak izleri bıraktım.

Durup isimlerine baktım. Son kez burada durduğumda, hissizleşmişim. Cenazelerinde ağlamadım. Sanırım bir yanımda bunun gerçekten yaşandığına bile inanmıyordu. Çünkü anıları çok yakın geliyordu. Ama şimdi? Annemin kahkahasını duymakta zorlandım. Babamın gülümsemesindeki sevinci hissetmekte zorlandım.

Artık hissiz değildim. Gözyaşlarım soğuk yanaklarımda sıcaktı. "Özür dilerim," diye fısıldadım. Ölmeden önce onlara söyleyebileceğim o kadar çok şey vardı ki. "Sizi o dün gece neredeyse kapıdan dışarı ittiğim için özür dilerim. Ama bunu bildiğinizi biliyorum. Biliyorum." Başımı salladım. "İkinizi de çok seviyorum."

Gözyaşlarımı sildim. "Ve beni yalnız bıraktığın için sana kızdığım için özür dilerim. Bunu istemediğini biliyorum. Bunu biliyorum. Beni sevdiğini de biliyorum." Korkunç bir şeyin içine düştüler. Beni güvende tutmaya çalıştılar. Ve ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarını biliyordum. Kalbim kanıyormuş gibi hissettim.

"Onun kazanmasına izin vermedim," dedim. "Onun beni senin gurur duymayacağına birine dönüştürmesine izin vermedim. Ben hâlâ benim. Ve sonunda senin için adaleti sağladım."

Elimi babamın mezar taşına koydum. Bu beni ona daha yakın hissettirdi. Sanki o da burada benimleymiş gibiydi. Gözlerimi kapattım ve kahkahalarını hayal etmeye çalıştım. Ama hatırlayamadım. Daha da şiddetli ağlamaya başladım.

"Şu surat asıklığı bir kenara bıraksan iyi olur."

Bana sık sık söylediği sözler, rüzgârda savrulan kar taneleri gibi etrafımda dönüp duruyordu. Ama bu bir anı değildi. Ve birdenbire, mezar

taşına dokunduğum için ona yakın hissetmediğimin farkına vardım. Arkamı döndüm ve bir adamın hayaletini gördüm.

Yüzü sıskaydı. Saçları griydi ve gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar vardı. Açlıktan ölüyormuş gibi görünüyordu. Sol yanağının ve boynunun aşağısında, paltosunun altında kaybolan bir yara izi vardı. O kadar solgundu ki, teni neredeyse karın rengiyle aynıydı. Tam anlamıyla korkunç görünüyordu. Yine de hayatımda hiç bu kadar kusursuz bir görüntü görmemiştim.

“Baba?” Bu kelime ağızımdan çıktı, oysa bunun mümkün olamayacağını biliyordum. Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz.

Gülümsedi ve değişmeyen tek şey buydu. Gülümsemesinde her zaman çok fazla sıcaklık vardı. Bu da beni her zaman gülümsetirdi. Ve bunu on yıl sonra ilk kez görmek, isteyebileceğim en büyük hediye idi. O da gördüğü şeye inanamıyormuş gibi başını salladı.

Ona doğru koştum. "Baba!" Kollarının arasına atılırken sesim titredi.

Ne kadar zayıf görünse de beni yakaladı. Sıcak gözyaşlarının saçlarıma damladığını hissettim. "Bebeğim, kızım."

Kokusu aynıydı. Daha önce hiç ağladığını duymamış olmama rağmen sesi de aynıydı. Ve benden daha yüksek sesle hıçkırıyordu.

“Yaz.” Beni daha da sıkı tuttu. “Sana ulaşmak için çok uğraştım. Çok uğraştım.” Sesi titredi.

Ona inandım. Belli ki yıllarca işkence görmüştü. Yaşından çok daha büyük görünüyordu.

"Çok üzgünüm, Summer. Sana ulaşamadığım için çok üzgünüm."

"Üzülecek bir şeyiniz yok. Sadece hayatta olduğunuza inanamıyorum. Hayattasınız, değil mi? Bunu hayal etmiyorum?"

"Bu gerçekten benim."

“Peki ya annem?” Sarılmadan ayrıldım. “O da...”

Elini yüzümün yanına koydu. "Araba kazasında anında öldü." Gözleri arkamdaki mezar taşına odaklanmış gibiydi. Gözleri gözyaşlarından kızarmıştı. "Don onu değil, beni öldürmeye çalışıyordu. Eğer o gece ben ölmüş olsaydım..."

"O zaman yine yalnız olurdum." Kalbim acıdı. Annemi ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Birkaç gece önce Miles'ı kaybettiğimi sanmıştım. O kayıp duygusunu biliyordum. Ama en azından araba kazasında öldü ve Don tarafından işkenceye maruz kalmak zorunda kalmadı. Mutlu bir şekilde öldü.

Babamın gözleri tekrar bana odaklandı. "Hiç yalnız değildin, Summer. Her zaman seni düşünüyordum. Ve şu an burada olmamın tek sebebi arkadaşların."

"Ne?"

"Annenle benim hâlâ hayatta olabileceğimizi düşündüler. William'a söylediler. William'ı hatırlıyorsundur... Sanırım onu Billy Amca olarak hatırlarsın?"

Gülümsedim. "Hatırlıyorum."

"Don beni Colorado'daki bir depoda tutuyordu. William bu sabah geldi ve beni buldu." Yağan kara baktı. "Temiz hava solumak çok iyi geliyor."

Sözleri kalbimi paramparça etti. "Don sana ne yaptı?" Tekrar ağlamak istemiyordum ama babamın yüzünde çok büyük bir acı vardı.

"Senin orada bensiz olduğunu bilmek, onun bana yaptıklarından daha kötüydü."

"Hayatta olduğuna inanamıyorum. Rüya görüyor gibiyim."

Eğilip tekrar bana sarıldı. "Bu Miles Young mı?" Beni kucaklamasından kurtardı.

Arkamı döndüğümde Miles'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Eve hoş geldiniz, Bay Brooks." Miles elini uzattı.

Babam onu salladı. "Bizi tekrar bir araya getirdiğın için teşekkür ederim oğlum. Ben bulamasam bile senin onu bulacağını biliyordum."

Miles bana baktı ve gülümsedi.

"Onu bulmaya yardım ettiniz mi?" diye sordum.

"Bütün zor işleri Bay Crawford yaptı."

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Yanına gidip ona sarıldım.

"Teşekkür ederim Miles," diye fısıldadım kulağına. "İmkansıza her zaman inandığın için teşekkür ederim."

Bölüm 48

Cuma

Young ailesinin misafir yataklarından birinde bir o yana bir bu yana döndüm durdum. Babamla birlikte misafir odalarını kullanmamıza izin verdikleri için minnettardım. Ama Miles'in kolları etrafımda olmadan nasıl uyuyacağımı bilmiyordum.

Yatağımdan kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Kar yağmasını her zaman sakinleştirici bulmuştumdur. Belki de yağmasını izlemek uyumama yardımcı olurdu. Ama dışarı baktığımda karın yağmasının durduğunu gördüm. Gece gökyüzü berraktı. Kendi kendime gülümsedim. Miles zaten odasında olmayacaktı. Ağaç evinde olacaktı.

Kışlık montumu pijamamın üzerine geçirdim ve çıplak ayaklarımı botlarımın içine soktum. Arka kapıdan sessizce çıkmak aptalca geldi bana. Artık çocuk değildik. Miles'in yatağında derin uykuda olması mümkündü. Ama yine de sallanan merdivenden ağaç evine tırmandım. Başımın üstündeki tahtalara iki kez vurdum.

"Gizli parola," dedi.

Güldüm. Ama bu, şu anda gökyüzünde görülebilen en küçük takımyıldızın ne olduğunu hatırlamaya çalışmama engel olmadı. "Caelum."

Üstümdeki tahta kapı açıldı ve ben de yukarı tırmandım. "Hatırladığına inanamıyorum," dedi.

"Burada olduğuna inanamıyorum. Hava buz gibi."

"Gökyüzü açık. Başka nerede olabilirdim ki?" Yanındaki yere eliyle işaret etti. "Buraya gel."

Yanına sokuldum ve gökyüzüne baktım. "Yıldızlara bakmayı hiç bırakmadım. Sen çok uzaktayken, bu bana sana yakın hissetmemi sağladı."

Alnımın yanından öptü. "Ben de."

"Vay canına, bu ağaç ev hatırladığımdan daha küçükmüş." Uzansam muhtemelen dört duvarına birden dokunabilirim.

"Bence bunun sebebi daha çok büyümemiz. Bu arada, sizin için bir şeyim var."

"Yine mi kolye ucu? Çünkü şu anki kolyemden memnunum."

"Hayır, sana marketteki jetonlu otomatlardan daha fazla mücevher almadığıma söz veriyorum," dedi gülerek. "Gözlerini kapat."

Ona dik dik baktım. "Bana zaten çok şey verdin."

"Gözlerini kapat, Summer."

Gülümsedim ve sonunda gözlerimi kapattım. Bana ne aldığını bilmiyordum. Ama bugünün en güzel yanının bu olamayacağını biliyordum. Babamı geri kazanmak. Ailesinin beni kabul etmesi. Bunca yıl sonra nihayet eve dönmek.

"Tamam, gözlerinizi açın," dedi.

Gözlerimi açtım ve uzanmış iki yumruğuna baktım.

"Bir el seçin."

Güldüm. "Yine mi bu?" Ama aslında, ilk kez el ele tutuştığımız o geceyi, ikimizin de arkadaşlıktan öte bir ilişki istediğimizi ilk kez itiraf ettiğimiz geceyi yeniden canlandırmasının her saniyesinden keyif alıyordum. Sağ yumruğuna hafifçe vurdum.

Açtı. İçinde birkaç kez katlanmış bir kağıt parçası vardı. "Oku."

Elinden aldım ve açmaya başladım. Mektubu olabildiğince hızlı bir şekilde gözden geçirdim. Manchester United'a forvet olarak transfer oluyordu.

“Bana gönderdikleri üçüncü teklif bu, çünkü diğer ikisine cevap vermedim,” dedi. “Don ile her şey bitene kadar bekliyordum. Ama yarın karar vermem gerekiyor...”

“Bu senin hayalin.” Kağıdı ona doğru salladım. “Bu, her zaman istediğin her şey. Buna nasıl karşılık vermedin?”

Başını salladı. “Sen benim hayalimsin. Futbol çok çok ikinci planda.”

“Gitmek istemiyor musun?”

“Ancak benimle gelersen.”

“Miles, dünyanın öbür ucuna kadar seni takip ederim. Bunu biliyorsun. Elbette seninle giderim.”

“Peki ya üniversite?”

“Şaka mı yapıyorsun? Çevrimiçi derslere katılacağım. Daha önce söylediğim gibiyim. New York şehrinden nefret ediyorum. Oraya geri dönmek istemiyorum. Hadi İngiltere'ye gidelim!”

Çok mutlu görünüyordu. “Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten! Liza'dan tüm eşyalarımızı buraya değil, oraya göndermesini rica edeceğiz. Oranın sıcaklığı kaç derece? Babamdan da bizimle gelmesini isteyebilir miyim?”

“Teşekkür ederim.” Öne eğildi ve beni öptü. “Ve sorularına cevap vermek gerekirse: soğuk ve evet.”

Güldüm. Buraya geri dönmek harika olmuştu. Ama yeni bir başlangıca ihtiyacımız vardı. Don ile aramdaki mesafenin artması da iyi olurdu. Çocukken çok yer değiştirmiştik. Ama asla gideceğim yeri seçme şansım olmamıştı. İngiltere her zaman gitmek istediğim bir yerdi. “Ne zaman yola çıkıyoruz?”

“En kısa sürede. Bir daire bulmamız gerekecek.”

Güldüm. “Bu çok eğlenceli olacak.” Diğer eline baktım. Hala yumruk halindeydi. “Diğer elinde ne vardı?”

“Pek bir şey yok.” Avucunu açtı ve bana bir şey fırlattı.

Onu avucumda yakaladım. Aşağı baktım ve kalbim durmuş gibi hissettim. Elmas bir yüzüktü.

“Summer Brooks.”

Yukarı baktığımda tek dizinin üzerine çökmüş haldeydi. Aman Tanrım.

“Artık eskiden tanıdığın çocuk değilim. Ama sana olan duygularım hiç değişmedi. Her zaman sana aşık oldum. Her zaman. Ve seni sevmeyi asla bırakmayacağım. Sen benim tüm dünyamsın, Summer. Sensiz ben ben değilim.”

“Miles.” Kalbim o kadar doluydu ki patlayacak gibiydi.

“Akşam yemeğinden sonra babanla konuştum. Bana onay verdi. Ve sana sormak için bir saniye bile beklemek istemedim. Çok uzun zamandır ayrıydık. Ve asla ayrı kalmamamız gerekiyordu. Kaderde hep birlikte yazılmıştık. Benimle evlen, Summer.”

“Evet! Milyon kere evet!” Kollarımı ona doladım ve o da beni yakaladı. Beni yakalamak için her zaman oradaydı.

Her konuda haklıydı. Artık çocuk değildik. Çok şey yaşamıştık. İçimde alevlerde şekillenmiş bir karanlık vardı. Onun karanlığı ise buzda oyulmuştu. Ama daha önce yanılmıştım. Bu yüzden yanmadım. O da donmadı. İkimiz de kırılmadık. Birbirimize olan sevgimiz, ışığı tekrar görmemizi sağlayacak kadar güçlü kıldı bizi. Umut etmeye, hayal kurmaya, kaos dolu bir dünyada mutluluk bulmaya yetecek kadar güçlü. Çünkü ikimiz de çelikten yapılmıştık.

* * *

CARVED IN ICE'ı okuduğunuz için teşekkür ederim! Summer ve V.'yi sevdiğinizi umuyorum. İlişkilerini sevdiyseniz, TEMPTATION'daki Penny

ve James'i de seveceksiniz!

Tek seferlik bir ilişki olacaktı. Plan buydu. Başta bu cazibeye kapılmamızın tek sebebi buydu. Ama şimdi onu düşünmeden duramıyorum.

Her döndüğümde onu görürken nasıl yoluma devam edebilirim ki? Koyu kahverengi gözlerinin ardında o kadar çok sır var ki. Söylenmemiş o kadar çok söz. O kadar çok... karın kası.

Ellerimi ne kadar daha kendime saklayabileceğimden emin değilim. Tek bir sorun var – o benim profesörüm.

Temptation'ı ÜCRETSİZ edinin!

Ivy'den Bir Not

Summer'ın hikayesini ilk düşünmeye başladığımda, neşeli bir süper kahraman romanı olacaktı. Ama bu karakterlere aşık oldukça çok daha fazlası oldu. Kocam her zaman hikayelerimi neden bu kadar karanlık hale getirdiğimle ilgili benimle şakalaşır. (Ayrıca... bu seriye başladığımda henüz kocam değildi. Bu ne kadar harika, değil mi?!) Ama bence yol boyunca biraz acı olmazsa, mutlu sonlar o kadar etkili olmuyor.

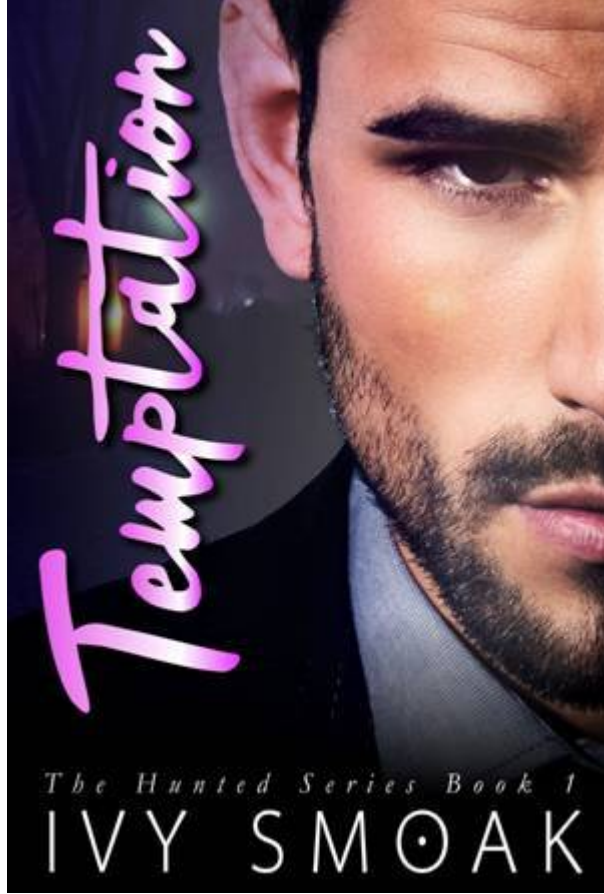
Summer'ın hikayesinin nasıl başlayıp nasıl biteceğini – onun ve Miles'in birlikte olacağını – her zaman biliyordum. Ama bu oldukça uzun bir yolculuktu. Bu kitap, yazmak zorunda kaldığım en zor kitaplardan biriydi. Ve bu seri, itiraf etmek istediğimden daha fazla gözyaşı dökmeme neden oldu. Bu yüzden bu kitabı beklerken gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim.

Umarım Made of Steel serisinin finalini çok sevmişsinizdir ve beklemeye değmiştir! Umarım maskenin ardındaki kişiyi görmekten keyif almışsınızdır ve bu karakterlere benim kadar aşık olmuşsunuzdur. Ve eğer düşüncelerinizi bir yorumda paylaşabilirseniz, bu benim için gerçekten çok şey ifade eder.

Ivy Smoak

Devamını oku

Carved in Ice'ı sevdiyseniz, TEMPTATION'daki Penny ve James'i de seveceksiniz:

Tek seferlik bir ilişki olacaktı. Plan buydu. Başta bu cazibeye kapılmamızın tek sebebi buydu. Ama şimdi onu düşünmeden duramıyorum.

Her döndüğümde onu görürken nasıl yoluma devam edebilirim ki? Koyu kahverengi gözlerinin ardında o kadar çok sır var ki. Söylenmemiş o kadar çok söz. O kadar çok... karın kası.

Ellerimi ne kadar daha kendime saklayabileceğimden emin değilim. Tek bir sorun var – o benim profesörüm.

Şimdi ücretsiz olarak edinin!

Ücretsiz Kısa Hikaye

Bu seksi anların bitmesini istemiyor musunuz? Bitmek zorunda değil! Ivy Smoak'ın bültenine abone olarak, seksi kısa öyküsü "Öğretmen"in ÜCRETSİZ bir kopyasını edinin.

Sophia, Wyatt'la tanıştığı günden beri ona aşık. Haftada bir kütüphanede ona özel ders vermek, döneminin en güzel anı olmuştu. Ancak aralarındaki cinsel gerilim onu yavaş yavaş yıpratıyordu. Wyatt seksi, komik, flörtöz ve Sophia'nın bildiği kadarıyla tamamen ulaşılamaz biriydi.

Son özel ders seansının vakti geldiğinde, onu bir daha asla göremeyeceğinden endişeleniyor. Bunun olmasına izin vermemeye kararlı.

Onu hayal etmek ve beyzbol maçlarında uzaktan izlemek yeterli olmayacak.

Gerçek duygularını itiraf edecek özgüvene sahip olacak mı?

ÜCRETSİZ kopyanızı almak için buraya katılın!

ARC Ekibi

Ivy Smoak'ın yeni kitaplarını ilk okuyanlardan olmak ister misiniz? O zaman ARC Ekibine katılmak tam size göre!

Yayın tarihlerinde dürüst yorumlar yazmanız karşılığında tüm kitaplarının ücretsiz ön baskılarını alacaksınız. Ön Baskı Ekibi hakkında daha fazla bilgi edinmek ve katılmak için [BURAYA](#) tıklayın.

Ayrıca Ivy Smoak tarafından

Bu kitabı beğendiniz mi? Daha fazlasını mı istiyorsunuz? Ivy Smoak'ın diğer kitaplarına da göz atın!

Avlananlar Serisi

Günaha Düşme (Kitap 1)

Bağımlılık (Kitap 2)

Patlama (Kitap 3)

Adanmışlık (Kitap 4)

Karanlığıma Işık

Karanlığıma Işık

Bağımsız Romantik Hikayeler

Eksik Parçalar

Üçüncü Şanslar

Günah Şehri

Bir Oyuncuyu Oynamak

Altın Hedefi

Bir Noel Dileği

Çelikten Üretilmiş Seri

Çelikten Yapılmış (Kitap 1)

Alevlerde Şekillenen (Kitap 2)

Buzdan Oyulmuş (Kitap 3)

Bağımsız Gerilim Filmleri
Yalanlarımın İçindeki Gerçek

Pentavia Serisi

Ne için mızrak dövüşü yaptığınıza dikkat edin.

Ivy ile iletişime geçmek için Facebook, Twitter ve Goodreads hesaplarına
göz atabilirsiniz.

Telif hakkı

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Ivy Smoak'ın açık yazılı izni olmadan bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemine kaydedilemez veya eklenemez.

Kapak resmi telif hakkı © 2018 Ivy Smoak'a aittir.

Kapak fotoğrafları:

Fotoğraf: Kiselev Andrey Valerevich/Shutterstock.com

I WALL/Shutterstock.com tarafından çekilen Smoke fotoğrafı.

2018 e-kitap baskısı

Telif hakkı © 2018 Ivy Smoak'a aittir.

Her hakkı saklıdır

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM